FRITZ LEIBER

Marele joc al timpului

Fritz Leiber

Marele joc al timpului

Premiul Hugo pentru cel mai bun roman SF
1958

FRITZ LEIBER (1920–1992)

A absolvit cursurile Universităţii din Chicago, cu licenţă în psihologie şi filosofie, după care a petrecut un an la seminarul teologic. Cariera sa mai include şi o perioadă în care a fost editor (la *Science Digest)* şi profesor de teatru. A început să scrie în urma unei îndelungi corespondenţe cu Harry Fischer, un coleg de facultate, cel care l-a inspirat în realizarea multor personaje din cărţile sale heroic-fantasy („Fafhrd" – opera principală a lui Fritz Leiber). De altfel Fritz Leiber este creditat ca fiind creatorul genului *Sword and Sorcery.* Fritz Leiber are de asemenea inovaţii în ceea ce priveşte un subgen modern al genului fantasy, apărut prin anii ’80 – *urban-fantasy.*

De-a lungul carierei a câştigat 6 premii Hugo (2 pentru nuvele), 4 premii Nebula şi alte 20 de premii ale diferitelor asociaţii SF sau Heroic-Fantasy. În 1981 a câştigat premiul Nebula (Mare Maestru) pentru întreaga activitate.

Primul roman important al lui Fritz Leiber este „Să vină întunericul!", în care un dictator religios este răsturnat de la putere de către o facţiune rebelă, care îşi disimulează marele avantaj tehnologic pe care îl are faţă de acesta în spatele vrăjitoriei.

La începutul anilor ’50 devine colaborator curent al revistei *Galaxy Science Fiction.* Urmează o pauză de patru ani datorată alcoolismului, după care revine în forţă cu primele povestiri din seria „Războiul Schimbărilor", o poveste construită în jurul unui paradox temporal, în care două facţiuni, Păianjenii şi Şerpii, se luptă de-a lungul unor universuri alternante. Seria a fost compusă din romanul „Marele joc al timpului" şi antologia „A fi Păianjen şi alte povestiri". Cele două cărţi au fost grupate în 1983 sub numele de „Războiul Schimbărilor". „Marele joc al timpului" a câştigat premiul Hugo pentru cel mai bun roman, ca de altfel şi cea mai ambiţioasă operă SF a sa, „Vagabondul" (1963), un roman care descrie dezastrul cauzat de apariţia unei planete căutate în sistemul solar. A mai câştigat premiul Hugo în 1969 cu nuvela „Corabia Umbrelor" iar în 1975 premiile Hugo şi Nebula pentru nuvela „Prindeţi Zeppelinul".

Serializat în revista *Galaxy* în 1957, „Marele joc al timpului" este saga unor soldaţi recrutaţi din diverse epoci, ca Păianjenii sau Şerpii, pentru a lupta unii împotriva celorlalţi încercând să schimbe trecutul în avantajul lor. Acţiunea centrală a romanului

are loc într-o singură încăpere (un centru de recreere şi refacere al Păianjenilor aflat în afara spaţiului şi timpului), având un aspect teatral, care reflectă experienţa autorului moştenită de la părinţii săi (actori într-o companie teatrală cu repertoriu shakespearian).

Jack Williamson anticipase tema soldatului temporal care încearcă să schimbe istoria („Legiunea Timpului"), dar în versiunea lui Williamson avem o abordare convenţională a dualismului bine-rău. În versiunea lui Fritz Leiber lucrurile stau cu totul altfel. Datorită numeroaselor modificări temporale, personajele vin din diferite realităţi alternante. Al Doilea Război Mondial a avut alt deznodământ, astfel încât unul dintre personajele centrale este gaultierul nazist al oraşului Chicago.

Universul este într-o continuă schimbare, astfel încât cu greu mai poate fi desluşit binele de rău. Chiar şi un personaj din roman îşi pune întrebarea dacă pentru ceea ce luptă soldaţii Păianjeni reprezintă o cauză dreaptă sau doar o îndoctrinare. Cu toate că încearcă să amestece cele două concepte, în aşa fel încât să creeze anumite dubii, încât cititorul să privească esenţa cărţii şi să nu mai fie preocupat dacă personajele sunt „băieţii buni" sau „băieţii răi", în „Marele joc al timpului" se simt influenţele epocii în care a trăit autorul. Cartea a fost publicată în anul 1957, an în care ruşii lansau primul satelit în spaţiu. Războiul Rece îşi face şi el simţită prezenţa în roman. Soldaţii Păianjenilor ştiu că pentru a învinge în marele război spaţio-temporal este esenţial ca Vestul să învingă Estul. Apar aici ecouri din doctrina vehiculată înainte de cel de al doilea război mondial, în care se spunea că singura şansă de a stopa comunismul este o alianţă a Vestului cu Germania nazistă… de altfel, după cum spuneam, unul dintre personajele centrale este gaultierul nazist al oraşului Chicago. Dar lucrurile nu sunt chiar aşa de uşoare precum par, pentru că timpul este aşa de uşor de deformat (abordare oarecum diferită faţă de Issac Asimov – „Sfârşitul Eternităţii"), şi este mai degrabă elastic, revenind pe firul său iniţial în cele mai multe cazuri, sau efectele nefiind cele scontate. De aici lăsăm însă plăcerea cititorului de a descoperi cine sunt „băieţii buni" sau „băieţii răi" într-un asemenea gen de război şi dacă el are în cele din urmă o finalitate sau de fapt tocmai asta este istoria.

Vlad Dercaci
Ploieşti

3 martie 2002

Cuprins

1

„Când ne vom aduna toţi trei, iar, noi,
Prin tunete, prin fulgere, prin ploi.

Când zarva va fi de acum făcută,
Când lupta va fi câştigată şi pierdută.”
– Macbeth

INTRĂ ACEŞTI HUSARI

Mă numesc Greta Forzane. Douăzeci şi nouă de ani, fată de gaşcă, iată suficiente cuvinte pentru a mă prezenta. M-am născut în Chicago, din părinţi scandinavi, dar acum acţionez în principal în afara spaţiului şi a timpului. Nu în Rai sau în Iad, dacă locurile astea vor fi existând, dar nici în cosmosul sau în universul care vă sunt cunoscute.

Nu posed acel farmec romantic al nemuritoarei actriţe care avea acelaşi prenume pe care-l am eu, însă am propriul meu farmec, farmecul asprimii şi-al dinamismului. Şi am nevoie de el, pentru că meseria mea e aceea de a le îngriji trupurile şi de a le ademeni minţile afară din mrejele nebuniei acelor Soldaţi care sunt smotociţi zdravăn în cel mai mare război aflat în desfăşurare. Acesta-i Războiul Schimbării, un război al călătorilor temporali. I se mai zice şi *Marele Joc al Timpului.* Soldaţii noştri se întorc în timp ca să schimbe trecutul, sau înaintează în timp ca să modifice viitorul, în aşa fel încât să-i ajute pe cei de partea cărora luptă să câştige războiul, cândva, peste un miliard de ani sau poate chiar mai târziu. Un măcel lung, credeţi-mă.

Voi nu ştiţi nimic despre Războiul Schimbării, însă acesta vă influenţează vieţile clipă de clipă şi poate că uneori, fără să realizaţi, aţi dat peste indicii ale lui.

V-aţi făcut vreodată griji pentru că memoria nu părea să vă evoce exact aceeaşi imagine a trecutului pe care v-o evocase cu o zi înainte? V-aţi temut vreodată că personalitatea vă este schimbată de forţe pe care nu le puteţi stăpâni ori înţelege? Aţi fost vreodată siguri că moartea instantanee are să vă prindă în gheare dintr-un moment în altul? V-a fost vreodată teamă de Fantome, nu de unele ca acelea descrise în cărţi, ci de milioanele

de ființe care care au fost cândva atât de reale şi de puternice încât e greu de crezut că vor dormi pe veci, inofensive? V-aţi pus vreodată întrebări despre creaturile acelea pe care le puteţi numi fie diavoli, fie Demoni – duhuri capabile să se răspândească pretutindeni în timp şi în spaţiu şi să locuiască în miezurile fierbinţi ale stelelor sau în pustiurile îngheţate care despart galaxiile? V-a trecut vreodată prin cap că întregul univers ar putea fi un vis nebunesc şi confuz? Dacă vi s-a întâmplat aşa ceva, atunci înseamnă că aţi dat peste indicii ale Războiului Schimbării.

Cum am fost recrutată pentru Războiul Schimbării, cum este acesta condus, de ce nu sunteţi conştienţi de existenţa lui, ce cred eu cu adevărat despre războiul ăsta, care sunt părţile beligerante, ei bine, astea sunt lucruri pe care le veţi afla la timpul potrivit.

Locului aceluia din afara cosmosului unde eu şi amicii mei ne facem meseria de infirmieri îi spun, pur şi simplu, Zona. Treaba mea constă în principal în a-i amuza şi a-i umaniza pe Soldaţii proaspăt întorşi din raidurile temporale. De fapt, gradul meu oficial este acela de Animatoare, şi am şi eu partea mea de stupiditate, lucru pe care-l veţi descoperi în cele ce urmează.

Mă-nsoţesc încă două tipe şi trei tipi din cele mai diverse vremuri şi locuri. Formăm o echipă bunicică şi, cu Sid la conducere, gospodărim o Staţie Recuperatorie bunicică, cu toate că din când în când se mai ivesc unele probleme de familie. Cele mai multe dintre ele năvălesc în Zonă odată cu Soldaţii zdravăn ciomăgiţi, care-n general tocmai au trecut cu puţină vreme mai înainte prin iad şi pe urmă vor să facă tărăboi pe chestia asta. Toată tărăşenia pe care am să v-o povestesc şi care, de altfel, m-a făcut să descopăr o grămadă de lucruri despre mine şi despre toate celelalte, a început, de fapt, din cauza a trei Soldaţi proaspăt sosiţi.

În clipa în care a-nceput totul eu petrecusem deja o mie de hibernări şi două mii de coşmaruri în hora Marelui Joc al Timpului şi vreme de alte cam cinci sute – o mie lucrasem în Zonă. E dură această rutină care te face să ai câte două coşmaruri de fiecare dată când, năucit, îţi culci capul pe pernă, însă te prefaci că te-ai obişnuit cu ea, căci se presupune că a participa la Marele Joc al Timpului merită un asemenea sacrificiu.

Ca dimensiuni şi atmosferă, Zona poate fi situată cam la jumătatea distanţei dintre un club de noapte spaţios în care-şi

petrec Animatorii nopţile şi un mic hangar pentru un Zeppelin, împodobit pentru o petrecere. Totuşi, Zeppelinul e o chestie care deocamdată ne lipseşte din dotare. Mai apuci să ieşi din când în când afară din Zonă, în lumina întunecată unei dimineţi în care pot vieţui orice fel de fiinţe, de la străvechii dinozauri şi până la astronauţii care, exceptând dimensiunile, le seamănă ciudat de mult, însă care au apărut mult mai târziu. Dar dacă ai cât de cât puţin bun simţ şi dacă eşti şi Animatoare, aşa cum sunt eu, atunci nu ieşi prea des.

De când am venit să lucrez în Zonă am fost în permisie cosmică de şase ori, dar numai fiindcă doctorul mi-a ordonat s-o fac. S-ar zice că am avut şase vacanţe scurte, dacă vreţi neapărat să le numiţi vacanţe, însă credeţi-mă că au fost mai degrabă nişte vacanţe ca ale şoferului de autocar turistic, dacă luăm în considerare ceea ce se-ntâmplă tot timpul în Zonă. Ultima vacanţă mi-am petrecut-o în Roma Renaşterii, unde m-am îndrăgostit de Cesare Borgia. Însă pe urmă mi-a trecut. Oricum, vacanţele-s făcute pentru păsări, căci ele trebuie vârâte de către Păianjeni în operaţii importante ale Războiului Schimbării, şi vă puteţi imagina cât de mult le recreează chestia asta.

„Vedeţi acei Soldaţi care schimbă trecutul? Ţineţi-vă după ei. Să nu vă vârâţi prea în faţă, dar nici să nu vă apucaţi să rătăciţi aiurea. Relaxaţi-vă şi distraţi-vă.”

Ha! Recuperarea de care se bucură acum Soldaţii când sosesc în Zonă e o chestie mult mai strălucitoare decât altădată, o chestie care îţi ia vederea. Să creăm bună dispoziţie, asta ne e meseria, şi le oferim Soldaţilor o distracţie pe cinste, după care îi facem să se întoarcă la luptă, beţi de fericire. Şi cu toate acestea se mai întâmplă, rar de tot, câte ceva care aruncă o uşoară umbră asupra petrecerii.

În unele privinţe sunt moartă, însă asta nu trebuie să vă deranjeze, căci în altele sunt suficient de plină de viaţă. Dacă vreunul dintre voi m-ar întâlni în cosmos, ar găsi că e mult mai potrivit să stea la o şuetă cu mine sau să încerce să mă agaţe decât să-i ceară unui poliţist să facă aceleaşi lucruri sau să-l roage pe un preot să mă stropească cu apă sfinţită. Asta, bineînţeles, în afară de cazul în care tipul ar fi unul dintre reformatorii ăia neînduplecaţi. Dar e puţin probabil să mă puteţi întâlni în cosmos, deoarece, (tăind de pe listă Strada Golfului şi pe Pretor) Italia secolului al cincisprezecelea şi Roma din vremea lui Augustus – înainte ca ei s-o distrugă – sunt locurile mele

favorite pentru petrecerea unei (ha!) vacanţe şi apoi, cum am mai spus, mă aţin cât mai aproape de Zonă. E, pe bune, cea mai simpatică Zonă din întreaga Lume a Schimbării. (Sfinte Crize! Uneori chiar îmi trece prin cap c-ar fi bine să capitalizăm locul ăsta!)

Orişicum, în clipa-n care a-nceput totul, eu stăteam pe canapeaua de lângă pian, bătând darabana cu degetele pe braţul acesteia şi gândindu-mă că era prea târziu ca să-mi mai îngrijesc unghiile, dar că oricine ar fi sosit probabil că oricum nu le-ar fi băgat în seamă.

Zona se cutremura, ca de fiecare dată când soseşte cineva, iar catifeaua cenuşie a Vidului care ne înconjura era sfredelită de spirale supărătoare de lumină, ca acelea pe care le vezi când îţi închizi ochii în întuneric.

Sid regla Menţinătorii pentru culegere şi îşi tot ferea capul, cu mişcări iuţi, lăsându-şi amprenta obrazului pe umărul drept al pieptarului său cenuşiu, poleit cu aur.

Beaugerard, îmbrăcat în alb ca întotdeauna, îşi afundase un genunchi în pluşul trandafiriu al canapelei de comandă şi stătea aplecat peste umărul stâng al lui Sid, nepierzând nici cea mai mică mişcare pe care degetele acestuia o făceau pe deasupra butoanelor de reglaj, căci pe lângă funcţia de pianist, Beau o mai deţine şi pe aceea de copilot. Beau era atâta de absorbit cum trebuie să fi fost numai în clipa în care, într-un salon de joc de pe unul dintre acele vapoare cu aburi cu aspect de tort de nuntă care plutesc pe Mississippi, aştepta să fie întoarsă ultima carte, ca să afle dacă-şi pierduse toţi banii care-i aparţineau, dimpreună cu aceia care nu erau ai lui, dar pe care totuşi îi jucase.

Doc era grizat, ca de obicei. Stătea la bar, înfăşurat în şalul lui tricotat, cu jobenul împins pe ceafă, privind cu ochii holbaţi la ororile pe care amintirea unei vieţi petrecute în Rusia Ţaristă aflată sub ocupaţie nazistă le adăuga la cele născute de condiţia lui actuală de Demon beat al Lumii Schimbării.

Maud, Bătrâna, şi Lili, Fata cea Nouă, discutau, bineînţeles, despre identicele lor coliere de perle.

S-ar putea spune că eram cu toţii puţin cam nervoşi; faptul că suntem Demoni nu ne face în mod automat curajoşi.

Pe urmă, micul ecran roşu al Menţinătorului Principal se stinse şi Uşa începu să se contureze, întunecată, pe fundalul Vidului, dinaintea lui Sid şi-a lui Beau, iar eu am simţit Vânturile

Schimbării suflând puternic şi inima a uitat să-mi bată de câteva ori la rând. În clipa următoare, trei Soldaţi păşiră în Zonă, descinşi din cosmos. Primii trei paşi pe care-i făcură izbiră cu putere podeaua, după care Soldaţii se obişnuiră cu schimbarea timpului şi-a atracţiei gravitaţionale.

Erau îmbrăcaţi în uniforme de ofiţeri de husari, după cum fuseserăm anunţaţi că vor fi, şi – lăudat fie Bonny Dew[1]! – am văzut că primul dintre ei era Erich, micul meu comandant iubit, mândria familiei von Hohenwald şi Spaima Şerpilor. În spatele lui păşea un roman cu trăsături aspre, iar alături de domnul Reich, intrând cu umărul în ei în vreme ce amândoi se prăvăleau înainte, păşea un băiat nou, blond având chipul unui zeu grec care tocmai făcuse un tur printr-un iad creştin.

Erau îmbrăcaţi la fel, în negru – chivere, mantii cu gulere de blană, cizme şi tot ce mai trebuia – iar pe chivere le străluceau emblemele reprezentate de nişte cranii albe. Singura diferenţă dintre ei era faptul că Erich purta la încheietura mâinii un Comunicator, iar Băiatul cel Nou avea o mănuşă neagră de armură trasă pe mâna stângă, în pumnul căreia strângea cealaltă mănuşă. Erich şi romanul nu purtau mănuşi.

— Aţi reuşit, flăcăilor, inimi de aur! tună Sid.

Beau îşi smulse un zâmbet aspru şi spuse ceva politicos.

— Închide Uşa! strigă Maud, susţinută de îndată de Fata cea Nouă.

Mi-am alăturat glasul vocilor lor, căci Vânturile Schimbării suflă nebuneşte când Uşa e deschisă, ca să nu mai zic că şi după ce se-nchide Uşa se mai strecoară înăuntru pe la încheieturile ei.

— Închide-o înainte să apucăm să facem riduri! spuse Maud, imitând un glas de copil, pentru a sparge gheaţa.

Arăta ca o adolescentă slăbuţă în rochia strâmtă, lungă până la genunchi, pe care o copiase după rochia Fetei celei Noi.

Însă cei trei Soldaţi nu-i dădură nicio atenţie. Romanul – al cărui nume mi-amintesc că era Mark – bâjbâia, ţeapăn, ca şi cum ar fi avut probleme cu vederea, în vreme ce Erich şi Băiatul cel Nou urlau unul la altul ceva despre un puşti, despre Einstein, despre un palat de vară, despre o afurisită de mănuşă şi despre Şerpi, care cică ar fi pus capcane în tot Saint Petersburg-ul. Erich afişa acea grimasă sadică pe care mi-e dat s-o văd de fiecare dată când vrea să mă lovească.

Băiatul cel Nou era cuprins de o furie oarbă.

---

[1] Bonny Dew = Mândra Rouă (în limba engleză în text) (N. tr.).

— De ce mama dracului ne-ai scos atât de repede? Galopam aşa de iute încât pur şi simplu cred că am făcut zob Nevski Prospekt.

— Nu le-ai simţit armele paralizante, *Dumkopf*[2], când, *Gott sei Dank*[3], au declanşat capcana prea repede? întrebă Erich.

— Ba da, zise Băiatul cel Nou. N-ar fi putut ameţi nici o muscă cu ele. De ce nu ne-ai aruncat în luptă?

— Taci. Eu sunt şeful. Şi-au să mai fie destule ocazii ca să vă arunc în luptă.

— Ba n-ai s-o faci. Eşti un nazist împuţit şi laş.

— *Weibischer Engländer. Schlange*[4].

Flăcăul cel blond cunoştea destulă germană ca să înţeleagă ultima replică ce-i fusese aruncată. Îşi dezveli spada, aruncându-şi pe spate marginea tivită cu zibelină a mantiei, şi se îndepărtă de Erich, izbindu-se de Beau, care, văzând că-i rost de ceartă, se ridicase de pe canapea la fel de iute şi de tăcut ca un… – nu, n-am să folosesc cuvântul ăla – şi se îndreptase tiptil spre ei.

— Domnilor, v-aţi pierdut cumpătul, grăi el cu asprime, în vreme ce se agăţa de braţul ridicat al Băiatului celui Nou. Asta-i Zona de Distracţie şi Recuperare a lui Sidney Lessingham. Se află aici doamne…

Cu un mârâit dispreţuitor, Băiatul cel Nou se eliberă din mâinile lui Beau, împingându-l, şi îşi repezi mâna cea neînmănuşată spre mânerul sabiei. Beau se împletici spre canapea, se împiedică de ea şi se prăvăli spre Menţinători. Sid îi trase din calea lui cu o uşurinţă de parcă ar fi ţinut în braţe două balize radio – ajutat şi de faptul că în Zonă nimic nu e fixat la locul lui – şi-i puse pe măsuţa pentru servit cafeaua mai înainte ca Beau să apuce să se întindă pe podea cât era de lung. Între timp Erich îşi trăsese deja sabia, parase prima lovitură sălbatică a Băiatului celui Nou şi fandase pentru a riposta. Oţelul scrâşnea lovit de oţel, iar ţintele cizmelor celor doi zgâriau podeaua, scârţâind ascuţit.

Beau se rostogoli şi ţâşni în picioare, scoţând din buzunarul de la piept al cămăşii ceva care părea a fi un revolver, dar care ştiam că de fapt era o armă paralizantă sau chiar un Atropos. Pe lângă că m-a făcut să mă treacă sudorile pentru ceea ce ar fi

---

[2] Dumkopf = prost, nătărău (în limba germană în text) (N. tr.).

[3] Gott sei Dank = Slavă Domnului (în limba germană în text) (N. tr.).

[4] Weibischer Engländer. Schlange = Englez efeminat. Şarpe (în limba germană în text) (N. tr.).

putut să li se întâmple lui Erich şi celorlalţi, gestul lui Beau m-a făcut să sar în picioare. De când Păianjenii, în urmă cu douăzeci de hibernări, au anulat toate permisiile cosmice, nervii tuturor Animatorilor au devenit la fel de sensibili ca aceia ai Soldaţilor.

Sid îi aruncă lui Beau o privire poruncitoare şi izbucni:

— Am să mă ocup eu de treaba asta, pui de lele dornic de gâlceavă ce eşti!

Apoi se întoarse spre Menţinătorul Secundar. Am remarcat că pe ecranul Principalului sclipea din nou liniştitoarea culoare roşie şi i-am mulţumit Mamei Devi că Uşa era închisă.

Maud sărea încoace şi-ncolo, încurajându-l pe unul dintre cei doi luptători. Nu-mi dădeam seama pe care, dar pot să fac prinsoare că nici ea nu ştia prea bine cu cine ţine. Fata cea Nouă se făcuse albă la faţă. Cei doi se atacau cu lovituri metodice. Sabia lui Erich lovi, lovi, lovi din nou şi se retrase, cu vârful înroşit de sângele ce izbucni din tăietura de pe obrazul flăcăului celui blond. Acesta fandă furios, Erich se retrase, şi-n clipa următoare amândoi se văzură plutind neajutoraţi prin aer, răsucindu-se de parcă ar fi avut crampe.

Mi-am dat repede seama că Sid întrerupsese gravitaţia în sectorul Uşii şi în cel al Magaziei. Noi, ceilalţi, în Regenerator şi-n Sala Chirurgicală, rămăseserăm pe picioarele noastre. Zona e astfel construită încât gravitaţia să acţioneze pe secţiuni, pentru a face faţă necesităţilor amicilor noştri extratereştri, acei ETei săriţi de pe fix care sosesc din când în când la noi, în loturi foarte eterogene, chiuind de bucurie, pregătiţi pentru recuperare.

Aflat în poziţie centrală, Sid spuse, pe un ton destul de amabil, dar care nu admitea replică:

— În regulă, flăcăilor, v-aţi distrat destul. Acuma potoliţi-vă.

Vreme de aproape o secundă cei doi husari continuară să plutească şi să se răsucească prin aer. Erich hohoti aspru şi se supuse. Comandantul era obişnuit cu căderea liberă. Blondul încetă să se mai contorsioneze. Ezită un moment, privindu-l pe Erich, care se afla undeva dedesubtul lui, şi pe urmă, făcând o tumbă lentă pentru a reuşi operaţia, îşi vârî sabia în teacă. Abia atunci Sid porni iarăşi gravitaţia în zona lor, mărind-o lent, ca să-i împiedice să-şi scrântească oarece la aterizare.

Erich continuă să râdă, mai destins de data asta, şi păşi sprinten spre noi. Se opri să-l bată pe umăr pe Băiatul cel Nou şi să-i cerceteze obrazul.

— Ei bine, acum ţi-ai făcut rost de o cicatrice pe cinste, spuse.

Celălalt nu dădu înapoi, dar nici nu-şi ridică privirile, aşa că Erich îşi continuă drumul. Sid porni grăbit spre Băiatul cel Nou şi, când trecu pe lângă Erich, îl ameninţă cu degetul şi spuse în glumă:

— Tâlharule!

În clipa următoare îl îmbrăţişam pe Erich – ştiţi, genul acela de îmbrăţişare care spune: „Bărbate, te-ai întors acasă!” – iar el mă săruta şi mă strângea-n braţe de-mi pârâiau coastele, şoptindu-mi: *„Liebchen! Doppchen!”*[5], ceea ce nu mă deranja deloc, căci îl iubesc într-adevăr şi sunt o amantă şi un Pumnal Dublu cu nimic mai prejos decât el.

Ochii albaştri îi sclipeau aşa de minunat pe chipul obosit. Tocmai ne descleştaserăm din îmbrăţişare, ca să ne putem trage sufletul, când în spatele nostru se auzi o bufnitură. Prins în tensiunea momentului, Doc căzuse de pe scaunul lui de la bar. Jobenul îi coborâse pe ochi. În vreme ce ne întorceam spre el ca să râdem pe seama lui, Maud ţipă, atrăgându-ne atenţia că romanul pornise drept spre Vid şi că mărşăluia înainte, neabătut, fără a înainta vreun pas, aşa cum se-ntâmplă întotdeauna în cazuri dintr-astea, în vreme ce uniforma lui neagră se topea în culoarea aceea plumburie ca materia cenuşie.

Maud şi Beau se năpustiră să-l tragă înapoi, treabă care-i destul de complicat de realizat. Afurisitul de cartofor slăbănog era din nou eficient şi îndatoritor. Sid supraveghea acţiunea de la distanţă.

— Ceva nu-i în regulă cu el? l-am întrebat pe Erich.

Ridică din umeri.

— Şocul Schimbării ar fi trebuit să-l afecteze încă cu multă vreme în urmă. Şi s-a aflat la cea mai mică distanţă de armele paralizante. Calul lui aproape că l-a răsturnat din şa. *Mein Gott, Liebchen*[6], ar fi trebuit să vezi Saint Petersburgul: Nevski Prospekt, canalele alunecând pe sub noi ca nişte covoare zburătoare ce reflectă cerul, o trupă de cavalerişti înveşmântaţi în albastru şi auriu încercând să ne taie calea, femei distinse purtând blănuri şi pene de struţ, un călugăr stând în spatele unui trepied, cu capul sub faldurile de pânză ale aparatului de fotografiat… Văzându-i pe toţi acei Morţi Vii care treceau pe

---

[5] Liebchen! Doppchen! = Iubito! Păpuşico! (în limba germană în text) (N. tr.).

[6] Mein Gott, Liebchen = Doamne, iubito (în limba germană în text) (N. tr.).

lângă mine cu iuţeala fulgerului şi-mi aruncau nişte priviri de parcă ar fi văzut o imagine de coşmar, şi ştiind că unul dintre ei, poate fotograful, putea fi un Şarpe, am fost cuprins de fiori.

Noi facem parte din tabăra Păianjenilor. Cealaltă tabără care luptă-n Războiul Schimbării e a Şerpilor. Suntem cu toţii la fel, şi Păianjenii, şi Şerpii: Cetaşi Dubli şi Demoni, fiindcă am fost scoşi de pe liniile cosmice ale vieţilor noastre. Linia vieţii îi aparţine unei persoane de la naştere şi până la moarte. Suntem Cetaşi Dubli pentru că putem acţiona atât în cosmos cât şi în afara lui şi Demoni deoarece, spre deosebire de Fantome, părem rezonabil de vii când ne facem treaba. Toţi cei care au funcţia de Animator sau de Soldat sunt Demoni-Cetaşi Dubli, indiferent de care parte luptă. Totuşi se spune că Zonele Şerpilor sunt pur şi simplu scârboase. Iar Morţii Vii sunt oamenii răposaţi din aşa-zisul trecut.

— Ce făceai în Saint Petersburg înainte de ambuscadă? l-am întrebat pe Erich. Bineînţeles, dacă nu poţi vorbi despre asta…

— De ce nu? Eram în 1883 şi-l răpeam pe ţâncul Einstein, care încăpuse pe mâna Şerpilor, *Liebchen*[7], cu numai câteva hibernări mai înainte, ceea ce punea în primejdie victoria asupra Rusiei…

— … care i-ar fi oferit drăguţului tău de Hitler lumea pe tavă vreme de cincizeci de ani iar mie mi-ar fi oferit ocazia de a fi iubită până la moarte de excelentele voastre trupe angajate în eliberarea oraşului Chicago…

— … dar care conduce la victoria la victoria finală a Păianjenilor şi a Vestului asupra Şerpilor şi-a comunismului, *Liebchen.* Nu uita asta. Oricum, acţiunea noastră n-a reuşit. Şerpii puseseră străji, ceea ce-i foarte neobişnuit. Şi nici nu fuseserăm avertizaţi despre acest lucru. Toată tărăşenia a degenerat într-o harababură teribilă. Nu-i de mirare că Bruce şi-a pierdut capul. Însă asta nu-i o scuză pentru el…

— Băiatul cel Nou? am întrebat.

Sid nu ajunsese încă la el, iar el stătea acolo unde-l lăsase Erich, cu pleoapele coborâte peste ochi. ca o statuie întunecată a ruşinii şi a furiei.

— *Ja*[8], un locotenent din primul război mondial. Un englez.

— Atâta lucru am priceput şi eu, i-am zis lui Erich. E într-adevăr efeminat?

---

[7] Liebchen = Iubito (în limba germană în text) (N. tr.).

[8] Ja = Da (în limba germană în text) (N. tr.).

— *Weibischer*[9]?

Zâmbi si spuse:

— Trebuia să-l categorisesc şi eu cumva când m-a făcut laş. Va ajunge un Soldat excelent, dar mai are nevoie de puţină şlefuire.

— Voi, bărbaţii, sunteţi atât de inventivi când vă ciorovăiţi, am zis în şoaptă. Dar nu trebuia să mergi până acolo încât să-i zici Şarpe, Erich dragă.

— *Schlange*[10]?

Surâsul i se strâmbă.

— Cine poate fi sigur în privinţa oricăruia dintre noi? zise. Lecţia Saint Petersburg-ului mi-a demonstrat că spionii Şerpilor încep să fie mai deştepţi decât ai noştri.

Ochii lui albaştri îşi pierduseră sclipirile luminoase.

— *Liebchen,* eşti, tu însăţi, doar un bun şi loial Păianjen şi nimic mai mult?

— Erich!

— Bine, am cam sărit peste cal şi în ceea ce-l priveşte pe Bruce şi în ceea ce te priveşte pe tine. Suntem cu toţii cam istoviţi zilele astea, luptând aşa, la un pas de prăpastie.

Maud şi Beau îl aşezaseră pe roman pe o canapea şi-l sprijineau, Maud suportându-i aproape toată greutatea, în vreme ce Sid continua să-i supravegheze, stând alături de Băiatul cei Nou, care tot îmbufnat era. Fata cea Nouă ar fi trebuit să fie deja alături de acesta, bineînţeles, dar nu se zărea nicăieri şi m-am gândit că mica ticăloasă era probabil pe undeva prin Regenerator, făcând o criză nervoasă.

— Romanul arată destul de rău, Erich, am spus.

— A, Marcus e rezistent. E plin de virtute, cum ar spune ai lui. Şi dacă e cineva care-l poate trezi la viaţă, aceea e fetiţa noastră de pe nava asta cosmică. Bineînţeles, dacă…

— … poţi numi asta viaţă, l-am completat, îndatoritoare.

Avea dreptate. Maud avea la activ cincizeci de ani de ciudate experienţe psihomedicale, în secolul al douăzeci şi treilea. De fapt, Doc ar fi trebuit să se ocupe de Mark, însă el ar fi putut s-o facă numai înainte de a fi consumat conţinutul ultimelor cincizeci de pahare.

— Maud şi Mark. Va fi un experiment interesant, spuse Erich. Asemănător cu acelea pe care le făcea Goering folosind bărbaţi îngheţaţi şi ţigănci despuiate.

---

[9] Weibischer = Efeminat (în limba germană în text) (N. tr.).

[10] Schlange = şarpe (în limba germană în text) (N. tr.).

— Eşti un nazist împuţit. Pot să-ţi spun că ea nu va folosi nimic altceva în afară de electroforeză şi de sugestii profunde.

— Cum vei putea să fii sigură de asta, *Liebchen*, dacă ea va trage perdelele în jurul canapelei, lucru pe care observ că tocmai se pregăteşte să-l facă?

— Când ţi-am zis nazist împuţit am vorbit serios.

— Exact.

Îşi pocni călcâiele şi se înclină cu un milimetru.

— Erich Friederich von Hohenwald, *Oberleutnant*[11] în armata Celui de-al Treilea Reich. Căzut la Narvi, loc în care a fost recrutat de către Păianjeni. Linia vieţii întărită de o Mare Schimbare petrecută după primul lui deces. În prezent, Comandant al oraşului Toronto, unde întreţine vaste ferme de prunci care să-i furnizeze carne pentru micul dejun, asta dacă ai încredere în ceea ce spun manifestele voiajorilor clandestini. La ordinele dumneavoastră.

— Oh, Erich, totul e atât de groaznic! am spus, mângâindu-i mâna.

Vorbele lui îmi amintiseră că el fusese unul dintre acei înviaţi culeşi de pe liniile vieţii lor din puncte aflate cu puţin înainte de punctul morţii, a cărei dată fusese modificată de o Mare Schimbare ce avusese loc după învierea lor. Şi, după cum află orice Demon, în cazul în care nu-i în stare să anticipeze acest lucru, e un chin drăcesc să-ţi aminteşti viitorul şi cu cât e mai scurt intervalul de timp dintre înviere şi moartea ta petrecută undeva în cosmos, cu atât e mai bine. Pentru mine, binecuvântat fie Bab-ed-Din, acest interval de timp a constat în vreo zece minute pline de agitaţie petrecute pe North Clark Street.

Erich îşi puse palma peste mâna mea.

— Sorţii Războiului Schimbării, *Liebchen.* Măcar eu sunt Soldat şi sunt uneori trimis în misiuni în viitor, şi îţi spun drept că nu-mi dau seama de ce avem mereu, dincolo, obsesia a ceea ce vom deveni. Eu aş fi fost un *Oberst*[12] stupid, subţire ca un pai şi îngrozitor de înverşunat împotriva voiajorilor! Dar mă ajută puţin să văd chestia asta în perspectivă, şi eu cel puţin ies în cosmos destul de des. Aşa încât mă aflu într-o situaţie mult mai bună decât Animatorii, *Gott sei Dank*[13].

[11] Oberleutnant = Locotenent (în limba germană în text) (N. tr.).

[12] Oberst = Colonel (în limba germană în text) (N. tr.).

[13] Gott sei Dank = Slavă Domnului! (în limba germană în text) (N. tr.).

N-am dat glas gândului meu care spunea că un cosmos în schimbare e mai rău decât niciunul, dar m-am rugat la Bonny Dew[14] pentru odihna tatălui meu, m-am rugat ca Vânturile Schimbării să sufle lin peste linia vieţii lui Anton A. Forzane, profesor de fiziologie, născut în Norvegia şi îngropat la Chicago. Cimitirul Woodlawn e un loc cenuşiu şi drăguţ.

— E-n regulă, Erich, am spus. Şi eu, ca Animatoare, îmi Găt Mitene.

Mă cercetă pe toate părţile, încruntat şi suspicios, de parcă ar fi vrut să vadă dacă nu-mi lipseşte vreun nasture.

— Îţi găteşti mitene? întrebă. Ce vrei să zici? Eu nu port niciuna. Vrei să-mi spui ceva despre mănuşile lui Bruce, care, de altfel, pe el par să-i calce pe nervi dintr-un motiv pe care nu-l cunosc? Nu, acuma vorbind serios, la ce vă trebuie vouă, Animatorilor, mitene?

— Pentru că uneori mai tremurăm şi noi. Cel puţin eu una tremur. Şi, cum spuneam, îmi Găt Mitene.

O lumină slabă răsări pe mutra lui prusacă.

— Găt Mitene… Gott mit uns… Domnul fie cu noi.

Apoi strigă cu blândeţe:

— Greta, nu ştiu cum pot să suport felul în care masacrezi o limbă minunată de dragul unor glume ieftine!

— Trebuie să mă accepţi aşa cum sunt, i-am spus, cu mitenele mele şi cu toate celelalte lucruri pe care le mai am şi pentru care îi mulţumesc lui Bonny Dew.

Şi m-am grăbit să-i explic:

— Asta-i în franceză – *le bon Dieu* – bunul Dumnezeu[15]. Nu mă lovi. N-am să-ţi mai spun niciunul dintre secretele mele.

Râse slab, de parcă şi-ar fi folosit ultimele puteri vitale pentru a o face.

— Înveseleşte-te, am spus. N-am să fiu aici mereu, şi-apoi există şi locuri mai rele decât Zona.

Încuviinţă în silă, privind în jur.

— Ştii ce, Greta, dacă-mi promiţi să nu mai faci cine ştie ce glumă îngrozitoare pe seama a ceea ce-ţi voi spune, am să-ţi mărturisesc ceva. Când sunt în misiune, îmi închipui că în scurtă vreme voi merge în culise pentru a-i face curte balerinei Greta Forzane, cea cunoscută de o lume întreagă.

---

[14] Bonny Dew = Mândra Rouă (în limba engleză în text) (N. tr.).

[15] Joc de cuvinte bazat pe pronunţia aproape identică a expresiilor „Bonny Dew” şi „Bon Dieu”. (N. tr.).

În privinţa culiselor avea dreptate. Zona arată ca o banală scenă centrală care are Vidul drept public. Vidul cenuşiu, pe care nu-l prea deranjează ecranele de protecţie care maschează Sala Chirurgicală (pfui!), Regeneratorul şi Magazia. Între ultimele două se află barul, bucătăria şi pianul lui Beau. Etajerele şi scăunelele Galeriei de Artă se găsesc între Sala Chirurgicală şi sectorul unde apare de obicei Uşa. Canapeaua de comandă se află în centrul scenei. În jur, la o distanţă considerabilă, sunt răspândite şase canapele mari, joase – dintre care una era atunci ascunsă de perdele – şi câteva mese. Parcă ar fi vorba de decorurile unui spectacol de balet. Iar personajele care apar mereu în scenă şi costumele în care sunt ele înveşmântate nu discreditează cu nimic această impresie, iar pe cele mai multe dintre aceste personaje Diaghilev le-ar fi angajat pentru Baletul Rus încă de la prima probă, fără a le întreba măcar dacă sunt în stare să danseze în ritmul muzicii.

2

„Săptămâna trecută în Babilon,
Noaptea trecută în Roma.”
– Hodgson

O MĂNUŞĂ PENTRU MÂNA DREAPTĂ

Beau se instalase în spatele barului şi discuta în surdină cu Doc, privind însă aiurea şi părând palid şi foarte profesionist în hainele lui albe şi m-am gândit: *Damballa*[16], sunt în Secţiunea Franceză! N-o zăream nicăieri pe Fata cea Nouă. Agitaţia stârnită de Mark se încheiase şi Sid reuşise în sfârşit să se apropie de Băiatul cel Nou. Îmi făcu semn şi pornii şi eu spre ei, trăgându-l pe Erich după mine.

— Bun venit, mândrule flăcău. Sidney Lessingham, un concetăţean de-al tău, ţi-e gazdă. M-am născut în King’s Lynn, în 1564, şi-am studiat la Cambridge, însă Londra a fost locul în care am vrut să trăiesc şi să mor, cu toate că am trăit mai mult decât Bessie, Jimmie, Charlie şi aproape şi decât Ollie[17]. Şi ce viaţă am mai dus! Am fost, pe rând, funcţionar, spion, codoş – astea două din urmă-s nişte meşteşuguri care se potrivesc de minune unul cu celălalt – poet neînsemnat, cerşetor şi negustor de broşuri care vorbeau despre Înviere. Beau Lassiter, gâtlejurile ni-s uscate precum iasca!

---

[16] Damballa = Joc de cuvinte bazat pe relativa asemănare dintre pronunţia cuvântului Shamballa (ţinut mitic, sediul spiritualităţii umane) şi aceea a cuvântului menţionat în text rezultat din sintagma "Dam bella” (Damă frumoasă) (N. tr.).

[17] Bessie = Elizabeth I (1533–1603) – regină a Angliei intre anii 1558–1603. Jimmie = James al VI-lea al Scoţiei, a domnit între anii 1567–1625 ca rege al Scoţiei şi între anii 1603–1625, sub numele de James I, ca rege al Angliei. Charlie = Charles I (1600–1649), rege al Angliei între anii 1625–1649. Ollie = Oliver Cromwell (1599–1659), membru al Parlamentului Angliei din 1628, comandant al cavaleriei engleze. În 1653 a dizolvat Parlamentul şi a condus Anglia ca Lord Protector (N. tr.).

Auzind cuvântul „poet”, Băiatul cel Nou îşi ridică privirile, rămânând totuşi rezervat, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie vorba doar de o momeală aruncată cu dibăcie.

— Şi ca să-i dau gâtlejului tău răgaz să fie udat cu băutură, viteazule, voi îndrăzni să ghicesc o întrebare pe care ai vrea s-o pui şi să-i dau răspuns, continuă Sid să trăncănească. Da, l-am cunoscut pe Will Shakespeare. Eram de-o vârstă şi el era un pungaş atâta de modest şi de retras încât ne-ntrebam cu toţii dacă el era-ntr-adevăr cel care scrisese toate piesele acelea de teatru. Mă iartă, scumpule, da’ cred că ar fi bine să ne îngrijim de zgârietura aia.

Abia atunci am văzut că Fata cea Nouă nu-şi pierduse capul, ci se dusese la Sala Chirurgicală (pfui!) să aducă o trusă de prim ajutor. Întinse un pămătuf spre obrazul năclăit de sânge al Băiatului celui Nou, spunând, cu o voce stridentă:

— Dacă-mi îngădui…

Alesese prost momentul. Ultimele vorbe ale lui Sid şi apropierea lui Erich făcuseră ochii tânărului Soldat să se întunece. Fără a o privi măcar pe Fata cea Nouă, îi îndepărtă mâna cu un gest brusc, nervos. Erich mă strânse de mână. Trusa de prim ajutor căzu pe podea şi unele dintre paharele pe care le aducea Beau fură cât pe ce s-o urmeze. Încă de când Fata cea Nouă sosise printre noi, Beau îşi închipuise că-i treaba lui să aibă grijă de ea, deşi nu cred că ei doi ajunseseră la o înţelegere în această privinţă. Şi era aşa de pornit în privinţa asta deoarece la vremea respectivă eu mă dădeam în vânt după Sid, iar Maud, căreia-i plăceau cazurile dificile, era îndrăgostită de Doc.

— Ia-o uşurel, băiete, şi-atunci ai să mă placi! tună Sid, aruncându-i iarăşi lui Beau o privire care spunea „Potoleşte-te”. Ea-i doar o biată păgână care-ncearcă să te aline. Poate că ai să-ţi poţi transforma furia în poezie dacă ai să ţi-o înghiţi. Aici te-am prins, ce zici? Mărturiseşte: eşti poet.

Nu-s prea multe lucruri care-i scapă lui Sid, şi cu toate acestea pentru o clipă am uitat toată psihologia pe care-o ştiam şi m-am întrebat dacă ştia ce face cu intuiţiile lui psihologice.

— Da, sigur că sunt poet, răcni Băiatul cel Nou. Sunt Bruce Marchant, Morţi Vii nenorociţi ce sunteţi. Sunt un poet dintr-o lume unde până şi linia vieţii Regelui James şi cea a scumpului vostru Will, cel pe seama căruia faceţi glume, sunt tăvălite prin mocirla Şerpilor şi călcate de picioarele murdare ale Păianjenilor. Schimbăm istoria, ne jefuim de orice certitudini, pretindem că

suntem al naibii de atotştiutori şi de eficienţi, că avem cele mai bune intenţii, şi ce-am reuşit să facem? Mănuşi EP afurisite, ca asta!

Şi îşi ridică mâna stângă, în al cărei pumn înmănuşat continua să ţină cealaltă mănuşă.

— Şi ce nu-i în regulă cu mănuşa asta din Efectele Păianjenilor, scumpule? întrebă Sid. Spune-ne, dacă ne iubeşti.

Erich râse.

— Consideră-te norocos, *Kamerad*[18]. Eu şi Mark n-am avut norocul să ne iasă mănuşi la tragerea specială.

— Ce nu-i în regulă cu ea?! urlă Bruce. Amândouă-s pentru mâna stângă, fir-ar să fie!

Trânti mănuşa de podea.

N-am fi avut cum să-l ajutăm nici dacă ni s-ar fi ordonat. Ne întoarse spatele şi se îndepărtă, păşind apăsat. M-am gândit că, totuşi, are să se ţină departe de Vid. Erich îmi strânse mâna şi-mi şopti, oftând:

— *Mein Gott, Liebchen*[19], ce ţi-am spus eu despre Soldaţi? Cu cât îi apucă mai rău, cu atâta e mai minoră cauza pentru care luptă! E o chestie valabilă în absolut toate cazurile!

Niciunul dintre noi nu râse. Din clipa în care Fata cea Nouă auzise numele Bruce Marchant, în ochi i se aprinsese o lumină, de parcă ar fi luat parte la taina împărtăşaniei. M-am bucurat că în sfârşit o interesa ceva, căci până atunci fusese tot timpul acră şi distantă, cu toate că recomandările pe care le prezentase la sosirea ei în Zonă spuneau că în anii douăzeci fusese o fată care-şi cam făcea de cap prin Londra şi prin New-York. În vreme ce aduna de pe jos efectele răvăşite ale trusei de prim ajutor, ne aruncă priviri dezaprobatoare. Nu uită mănuşa. O ridică de jos şi-o puse în trusă, grijulie de parcă ar fi umblat cu sfintele moaşte.

Beau îi tăie calea, încercând să-i vorbească, însă ea se strecură pe lângă el ca un duh şi el se găsi iarăşi în imposibilitatea de a face ceva, incomodat de tava pe care o căra în braţe. Se apropie de noi şi se grăbi să scape de paharele cu băutură. Am luat o înghiţitură zdravănă dintr-al meu, căci am văzut-o pe Fata cea Nouă pătrunzând, prin ecranul de protecţie, în Sala Chirurgicală. Pur şi simplu urăsc să mi se aducă aminte că avem în dotare aşa ceva şi sunt bucuroasă că Doc e prea beat ca

---

[18] Kamerad = Camarade (în limba germană în text) (N. tr.).

[19] Mein Gott, Liebchen = Oh, doamne, iubito (în limba germană în text) (N. tr.).

s-o poată folosi. Unele dintre tehnicile chirurgicale Arahnoide sunt foarte greţoase, lucru pe care l-am aflat în timpul unei experienţe personale pe care am plasat-o pe urmă în capul listei ce conţine lucrurile pe care vreau să le uit.

Între timp, Bruce se întorsese deja printre noi, spunând:

— Uite ce e, de fapt nu-i vorba de afurisita aia de mănuşă, lucru pe care-l înţelegeţi foarte bine, Demoni oribili ce sunteţi!

— Dar despre ce atunci, inimă vitează? întrebă Sid, a cărui barbă aurie, înspicată de fire albe, sporea impresia că el asculta plin de atenţie şi de inocenţă tot ceea ce i se spunea.

— E o chestiune de principiu, spuse Bruce, privind cu asprime spre noi.

Niciunul dintre noi nu schiţă o cât de mică încercare de a zâmbi.

— E vorba, continuă ei, de ineficienţa asta care-şi pune peste tot amprenta şi de moartea cosmosului – despre care să nu-mi spuneţi că n-are nicio şansă să se petreacă – ascunse sub masca unei autorităţi benigne şi atotştiutoare. Păianjenii – şi-acesta-i doar un nume, iar noi de fapt nici nu ştim cine sunt ei, căci luăm legătura doar cu alţi agenţi întru totul asemănători nouă – Păianjenii, cum ziceam, ne smulg din liniştea mormintelor ce ne-au fost hărăzite de liniile vieţilor noastre…

— Şi-i un lucru rău acesta, flăcăule? murmură Sid, cu o expresie de totală inocenţă întipărită pe chip.

— … ne învie, în cazul în care o pot face, şi pe urmă ne spun că trebuie să ne luptăm cu o altă putere care călătoreşte prin timp şi care-i aceea a Şerpilor – acesta fiind tot un simplu nume – putere care şi-a pus în gând să pervertească şi să înrobească întregul cosmos, fie el al vremurilor trecute, prezente ori viitoare.

— Şi nu-i aşa, flăcăule?

— Mai înainte de a apuca să ne trezim pe deplin, suntem Recrutaţi pentru Marele Joc al Timpului şi ni se dau brânci în tuneluri şi-n vizuini din afara spaţiului şi-a timpului, în aceste mizerabile odăiţe, în aceşti jalnici saci cenuşii, în aceste nenorocite de găuri pline de femeiuşti – îmi cer scuze dacă am jignit persoanele de faţă – în aceste hrube create de Păianjeni, poate cu ajutorul unor gigantice implozii – şi-aceasta-i doar o presupunere, căci nimeni nu ştie sigur cum au fost ele create – şi-apoi suntem expediaţi în tot felul de misiuni în trecut şi-n viitor pentru a-i aduce istoriei schimbări menite să le pună Şerpilor beţe-n roate.

— Adevăr grăit-ai, flăcăule.

— Şi de-acolo încolo tot ritmul e atât de rapid şi de susţinut, şocurile se produc cu atâta iuţeală, emoţiile ne sunt târâte în atât de multe direcţii, metafizica noastră publică şi personală ne e deformată într-un mod atât de nebunesc şi firul subţire al realităţii, de care atârnăm cu toţii, e înnodat în atâtea locuri încât nu mai putem niciodată să înţelegem cum stau lucrurile.

— Am simţit cu toţii lucrul ăsta, flăcăule, spuse Sid pe un ton serios.

Beau încuviinţă, plecându-şi capul lui cu creştetul gol şi neted precum creştetul unui cap de mort.

Erich interveni, la rândul lui:

— Trebuia să mă fi văzut pe mine, *Kamerad,* pe vremea când nu adunasem încă cincizeci de hibernări.

Eu am adăugat:

— Şi noi, fetele, am păţit la fel, Bruce.

— Oh, ştiu că am să mă obişnuiesc cu toate astea. Să nu credeţi că n-am s-o pot face, spuse Bruce cu asprime. Nu-i vorba de asta. Şi nu m-ar deranja confuzia personală, căci cugetul meu poate înţelege o încurcătură sau alta, nu m-ar deranja nici măcar să refac istoria şi să distrug frumuseţi nepreţuite ale trecutului, frumuseţi care au fost cândva socotite nepieritoare, nu m-ar deranja nimic din toate acestea dacă aş simţi că faptele mele fac lucrurile să devină mai bune. Păianjenii ne asigură că pentru zădărnicirea planurilor Şerpilor e de o importanţă hotărâtoare victoria finală a Vestului asupra Estului. Dar ce au făcut pentru a realiza acest lucru? Am să vă dau câteva exemple minunate. Pentru a echilibra balanţa puterii în societatea mediteraneană timpurie, au întărit Creta, păgubind astfel Grecia, făcând din Atena un oraş fantomă, din Platon un fabulist vulgar şi degradând întreaga cultură greacă până la nivelul la care orice cântec închinat acesteia ar trebui cântat într-o cheie minoră.

— Mai ai timp şi pentru cultură? m-am auzit spunând şi mi-am lovit imediat gura cu palma, mustrându-mă pentru ceea ce spusesem.

— Însă tu îţi aminteşti dialogurile, flăcăule, remarcă Sid. Şi nu ocărî Creta, căci am o dragă prietenă care-i Keftiană.

— Şi pentru câtă vreme îmi voi mai aminti dialogurile lui Platon? Şi cine şi le va mai aminti după ce eu nu voi mai fi? îl provocă Bruce. Iată alt exemplu. Păianjenii vor o Romă puternică şi, până-n prezent, au ajutat-o atâta de mult încât ea s-a

prăbuşit, arsă de flăcările invaziilor popoarelor germanice şi ale parţilor, la câţiva ani după moartea lui Iulius Cezar.

De data asta cel care împunse cu coarnele fu Beau. Aproape toată lumea din Zonă adoră aceste lupte de tauri.

— Ai uitat să aminteşti, domnule, că această cădere a Romei, cea mai recentă dintre ele, a fost cauzată de Tripla Alianţă Laică pe care Şerpii au realizat-o între Lumea Estică Clasică, Creştinătatea Mahomedanizată şi Comunismul Marxist, încercând să poarte spre viitor torţa puterii, cu ajutorul Bizanţului şi-al Bisericii Estice, fără a o lăsa să ajungă în mâinile Vestului aflat de partea Păianjenilor. Acesta-i, domnule, Planul pe un Mileniu al Şerpilor, plan împotriva căruia luptăm, străduindu-ne să reînviem gloria Romei.

— E corect zis că ne străduim, ripostă Bruce. Iată încă un exemplu. Pentru a înfrânge Rusia, Păianjenii au împiedicat Anglia şi America să participe la cel de-al doilea război mondial, asigurându-i astfel Germaniei posibilitatea de a invada Lumea Nouă şi de a crea un Imperiu Nazist care se întinde de la minele de sare din Siberia până la plantaţiile din Iowa şi de la Nijni Novgorod până în Kansas City.

Se opri, iar mie mi se zburli părul, căci în spatele meu cineva începuse să cânte, cu o voce stranie care răsuna la fel ca şi paşii care scârţâie pe zăpada înăsprită de ger.

— *Salz, salz, bringe salz. Kein' Peitsch', gnädige Herren. Salz, salz, salz.*

M-am întors şi l-am văzut pe Doc apropiindu-se de noi în paşi de vals mărunţi, aplecat atâta de mult încât capetele şalului lui atingeau podeaua. Capul i se bălăngănea dintr-o parte într-alta şi privirile lui treceau prin noi ca prin sticlă.

Înţelesesem totul, însă Erich îmi traduse în şoaptă:

— „Sare, sare, aduc sare. Nu mă biciuiţi, domni milostivi.” Le vorbeşte compatrioţilor mei în propria lor limbă.

Doc îşi petrecuse ultimele luni ale vieţii într-o mină de sare administrată de nazişti.

Până la urmă ne observă şi-şi îndreptă trupul, după care-şi aranjă jobenul cu foarte multă grijă. Se încruntă foarte tare, iar mie inima începu să-mi bubuie. Ridică din umeri şi murmură:

— *Nicevo.*[20]

— N-are importanţă, domnule, traduse Beau, adresându-i-se în mod special lui Bruce. E adevărat că mari civilizaţii au fost

[20] Nicevo = Nu-i nimic (in limba rusă în text) (N. tr.).

împiedicate să se dezvolte sau au fost distruse de Războiul Schimbării, continuă el. Dar altele, cândva distruse încă pe când se aflau în faşă, s-au putut trezi la viaţă. În anii din preajma lui 1870 am călătorit pe un Mississippi care nu cunoscuse niciodată canonierele lui Grant. Am studiat pianul, limbile străine şi legile probabilităţilor la Universitatea din Vicksburg, sub îndrumarea unor mari maeştri europeni.

— Şi-ţi închipui că cultura ta de nimic, formată pe vapoarele cu aburi, poate compensa…, începu Bruce să spună.

— Nici vorbă de aşa ceva, flăcăule, îl întrerupse Sid la momentul oportun. Naţiunile sunt egale între ele, tot aşa cum atâţia beţivi sau nebuni sunt egali între ei, şi în privinţa asta te încredinţez că-s în stare să beau până când cel care se-ncontrează cu mine cade lat, mort de beat. Ascultă la mine: naţiunile nu-s atâta de firave încât să se ofilească şi să dispară întâia dată când le măsluieşti trecutul. Nu, nici când o faci pentru a zecea oară nu li se întâmplă aşa ceva. Naţiunile, băiete, sunt monştri cu măruntaie de fier şi cu nervi de alamă. N-are rost să faci risipă de milă compătimindu-le.

— Întru totul adevărat, domnule, sublinie Beau, care se potolise, însă era foarte atent, ca să surprindă orice alt atac îndreptat împotriva Măreţului Sud. Cei mai mulţi dintre noi pătrundem în Lumea Schimbării având concepţia greşită că până şi cea mai mică schimbare a trecutului, de pildă un grăunte de nisip mutat de la locul lui, va transforma întregul viitor. Şi trece multă vreme până când mintea şi judecata ni se pun de acord cu Legea Conservării Realităţii, care spune că atunci când trecutul e schimbat, viitorul se modifică doar atâta cât să se adapteze acestei schimbări, doar atâta cât să corespundă noilor date. Vânturile Schimbării întâmpină întotdeauna o rezistenţă maximă. Dacă n-ar fi aşa, ar însemna că prima operaţie întreprinsă în Babilonia ar fi trebuit să şteargă de pe suprafaţa pământului New Orleans-ul, Sheffield-ul, Stuttgart-ul şi locul de pe Ganimede în care s-a născut Maud Davies. Remarcă felul în care golul lăsat de prăbuşirea Romei a fost umplut de imperiul germanilor creştinaţi. Numai un Demon expert în istorie ar putea cunoaşte diferenţa care a existat între Biserica Romano-Catolică şi Biserica Gotico-Catolică. Cum dumneata însuţi ai spus, domnule, referindu-te la Grecia, e ca şi cum o melodie veche ar fi cântată într-o cheie uşor diferită. În urma unei Mari Schimbări, culturile şi oamenii se transformă, e adevărat, dar cea mai mare parte a structurii lor

continuă să fie ca şi înainte, în afară bineînţeles de cazurile care sunt afectate de împrăştierea uzuală a accidentelor nefericite dar care sunt totodată nesemnificative din punct de vedere statistic.

— Bine, bine, savanţi afurisiţi, poate că concluziile mele au fost puţin exagerate, bombăni Bruce. Dar, aşa, pentru variaţie, gândiţi-vă puţin şi la metodele ticăloase pe care le folosim în minunatul nostru Război al Schimbării. Îl otrăvim pe Churchill. O otrăvim pe Cleopatra. Îl răpim pe Einstein pe când e doar un copil.

— Şerpii au făcut-o cei dintâi, i-am amintit eu.

— Da, şi noi i-am imitat. Şi-atunci cât de ingenioşi putem spune că suntem? ripostă el vorbind la fel de aprins ca o femeie înfuriată. Dacă avem nevoie de Einstein, de ce nu-l înviem, ca să tratăm cu el ca de la om la om?

Beau replică, servindu-şi cultura personală în felii mai degrabă groase:

— *Pardonnez-moi*[21], dar după ce te vei fi bucurat de statutul tău de Cetaş Dublu o *supcon*[22] mai mult, vei înţelege că oamenii însemnaţi rar pot să fie înviaţi. Făpturile lor sunt prea cristalizate, domnule, iar liniile vieţilor lor prea îndărătnice.

— Iartă-mă, dar cred că astea-s prostii. Eu cred că, de fapt, cei mai mulţi dintre oamenii însemnaţi refuză să facă târgul cu Şerpii sau cu Păianjenii. Ei dispreţuiesc învierea la preţul pe care îl are.

Bruce strecură:

— Oricum ar sta treaba, ai acceptat învierea, şi prin aceasta ţi-ai asumat o obligaţie pe care, ca om de onoare, trebuie să o duci la îndeplinire.

— E drept că am acceptat învierea, spuse Bruce, în vreme ce o sclipire i se aprindea în ochi. Când, la Passchendaele, în ’17, m-au smuls de pe linia vieţii mele, cu zece minute înainte de a fi fost mort, m-am agăţat de viaţa ce mi se oferea cu disperarea cu care un beţiv se agaţă de sticla de băutură. Dar chiar şi în acele clipe m-am gândit că prindeam ocazia de a repara anumite rele petrecute de-a lungul istoriei, de a lucra în folosul păcii.

Vocea lui devenea din ce în ce mai întărâtată. Am observat că Fata cea Nouă îi arunca priviri pline de veneraţie.

— Dar pentru ce am aflat că le eram necesar Păianjenilor? Doar pentru a mă trimite să lupt în alte războaie, iarăşi şi iarăşi, pentru a le face mai crude şi mai împuţite, pentru a tăia mai

[21] Pardonnez-moi = Scuzaţi-mă (în limba franceză în text) (N. tr.).

[22] Soupçon = idee (în limba franceză în text) (N. tr.).

adânc brazda morţii odată cu fiecare Mare Schimbare, pentru a contribui la croirea unui drum din ce în ce mai direct către moartea cosmosului.

Lăsându-l pe Bruce să bată câmpii, Sid mă prinse de mână şi-mi şopti:

— În ce fel de bal crezi tu c-ar trebui să dănţuiască acest tâlhar cu mintea-nfierbântată ca să se potolească şi negreşit să fie mulţumit? Lucrul acesta află-l, de zici că mă iubeşti.

I-am răspuns tot în şoaptă, fără a-mi lua ochii de la Bruce:

— Ştiu o persoană care-aşteaptă doar ca el s-o bage-n seamă pentru a pune la cale orice fel de bal în care el ar vrea să dănţuiască.

— Fata cea Nouă, scumpo? E bine. Tâlharul ăsta grăieşte precum un înger mânios. Mă-nduioşează şi-asta nu îmi place.

Bruce tocmai spunea, cu o voce răguşită, dar puternică încă:

— Şi astfel suntem trimişi în misiuni în trecut, şi în urma fiecărei misiuni Vânturile Schimbării încep să sufle înspre viitor, încet sau puternic, după cum e rezistenţa pe care-o întâmpină, încontrându-se uneori chiar şi între ele, şi oricare dintre aceste Vânturi poate să ne mute data morţii înaintea datei învierii, aşa că în orice clipă – chiar şi aici, în afara cosmosului – putem să ne prăbuşim şi să putrezim ori să ne prefacem în praf şi să ne risipim. Vântul care ne şopteşte numele ar putea fi cel care tocmai se strecoară pe la încheieturile Uşii.

La auzul acestor vorbe, toate chipurile împietriră, căci nu şade bine să pomeneşti de Moartea prin Schimbare. Erich izbucni:

— Puşchea pe limbă-ţi, *Kamerad!* Întotdeauna-i loc de-o altă Înviere.

Însă Bruce nu-şi ţinu gura. Spuse:

— Aşa o fi? Ştiu că aşa făgăduiesc Păianjenii, dar chiar dacă se-ntorc în timp şi smulg un alt Cetaş Dublu de pe linia vieţii mele, va fi el acelaşi cu cel care sunt eu?

Se bătu cu pumnul în piept.

— Nu cred, continuă. Şi chiar de-ar fi unul şi acelaşi cu mine, cu conştiinţa neatinsă, de ce să fie înviat din nou? Doar pentru a lupta iarăşi în şi mai multe războaie şi pentru a înfrunta şi mai multe Morţi prin Schimbare, de dragul unei formidabile puteri… – tonul vocii îi devenea din ce în ce mai puternic, apropiindu-se de limita maximă a intensităţii lui – unei formidabile puteri care-i atâta de ineficientă încât nu-i în stare să-i furnizeze unui biet Soldat smuls din mocirla Passchendaele-ului, unui nefericit

membru al Comandourilor Schimbării, unui Recuperat uitat de Dumnezeu un echipament aşa cum se cuvine!

Şi ne arătă mâna lui dreaptă, lipsită de mănuşă, cu degetele răsfirate, ne-o arătă de parcă ar fi fost lucrul cel mai uimitor şi cel mai demn de milă din întreaga lume.

Fata cea Nouă acţionă exact la momentul oportun. Se strecură printre noi şi, mai înainte ca el să apuce să-şi mişte degetele îi trase pe mână o mânuşă neagră de armură care, oricine putea să vadă, i se potrivea perfect.

De data aceasta ne întrecurăm în hohote de râs. Râdeam, ne opream ca să dăm băutura pe gât şi să ne batem unii pe alţii pe spate, şi-apoi izbucneam iarăşi în hohote.

— *Ach, der Handschuh, Liebchen*[23]! De unde-a făcut rost de ea? îmi şopti Erich la ureche.

— Probabil că a întors-o pe dos pe cealaltă. Aşa se transformă o mănuşă pentru mâna stângă într-una pentru mâna dreaptă. Am făcut şi eu aşa ceva, i-am răspuns printre hohote, înveselită şi mai mult de această idee.

— Atunci ar trebui să fie cu căptuşeala în afară, obiectă el.

— Ei bine, atunci habar n-am, am zis. Avem tot felul de vechituri în Magazie.

— N-are nicio importanţă, *Liebchen,* mă asigură el. *Ach, der Handschuh!*

În tot acest timp, Bruce rămase pe loc, admirând mănuşa şi mişcându-şi din când în când degetele, iar Fata cea Nouă stătu lângă el, urmărindu-l de parcă el s-ar fi înfruptat dintr-un tort gătit de ea.

Când isteria se mai potoli, el îşi ridică ochii şi o privi, zâmbindu-i.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Lili, spuse ea.

Şi credeţi-mă că de-atunci încolo a rămas ca o *lily*[24] în gândurile mele, căci nu pot uita cum l-a potolit pe lunaticul acela.

— Lilian Foster, explică ea. Şi eu sunt englezoaică. Domnule Marchant, am citit de nu ştiu câte ori *„Fantezia unui om tânăr”.*

---

[23] Ach, der Handschuh Liebchen = Vai, mănuşa, iubito (în limba germană în text) (N. tr.)

[24] Lily = crin *(Lilium candidum)* (N. tr.).

— Serios? E o scriere deplorabilă. Din Epoca întunecată. Adică din anii când mă aflam la Cambridge. În tranşee am compus nişte poeme care erau ceva mai bune.

— Nu-ţi îngădui să spui asta. Însă aş fi teribil de emoţionată dacă le-aş asculta pe cele noi. Oh, domnule Marchant, ce straniu a fost să te aud pronunţând Passiondale[25].

— De ce, dacă mi-e îngăduit să întreb?

— Pentru că aşa pronunţ şi eu acest nume în gând. Însă l-am căutat în dicţionar şi se pronunţă mai degrabă Pas-ken-DA-luh.

— Să fii sănătoasă! Toţi răcanii îi spun Passiondale, tot aşa cum în loc de Ypres pronunţă Wipers[26].

— Foarte interesant. Ştii, domnule Marchant, pot să pun pariu că am fost Recrutaţi în timpul aceleiaşi operaţii, în vara anului 1917. Pe vremea aceea ajunsesem în Franţa ca infirmieră a Crucii Roşii, însă îmi aflaseră vârsta şi urmau să mă trimită înapoi.

— Câţi ani aveai? Câţi ai, adică? De fapt e acelaşi lucru.

— Şaptesprezece.

— Şaptesprezece în ’17, murmură Bruce.

Ochii lui albaştri deveniseră sticloşi.

Era un dialog de-a dreptul dulceag, şi n-am putut să nu fiu de acord cu privirea plină de ironie pe care mi-o aruncă Erich, care parcă vroia să apună:

— Nu-i aşa că-i minunat, *Liebchen,* că Bruce şi-a găsit o şcolăriţă englezoaică prostuţă de care să se ocupe între două operaţii?

Totuşi, uitându-mă la Lili – cu părul ei negru, tăiat cu breton, cu colierul ei de perle şi cu rochiţa ei strâmtă care de-abia-i ajungea până la genunchi – şi la Bruce, care, înveşmântat în ţinuta lui fercheşă de husar, se aplecase asupra ei, stângaci şi tandru, am ştiut că eram martoră la începutul a ceva de care eu una nu mai avusesem parte de când Dave murise luptând împotriva lui Franco, cu ani întregi înainte ca eu să pătrund în Marele Joc al Timpului, că eram martoră la acel gen de eveniment care aproape că reuşeşte să mă facă să-mi doresc să poată exista copii în Lumea Schimbării. M-am întrebat de ce n-am încercat să aranjez lucrurile în aşa fel încât Dave să fie înviat, şi mi-am zis: nu, totul s-a schimbat, eu însămi m-am schimbat, e

---

[25] Passiondale = Valea Pasiunii (în limba engleză în text) (n. tr.).

[26] Wipers = batiste (în limba engleză în text) (N. tr.).

mai bine ca Vânturile Schimbării să nu-l tulbure pe Dave, ori dacă o vor face, să nu aflu nimic despre asta.

— Nu, n-am murit în 1917, atunci am fost doar Recrutată, îi spunea Lili lui Bruce. Am prins în întregime anii douăzeci, după cum poţi să-ţi dai seama din felul în care mă îmbrac. Dar hai să nu vorbim despre asta, vrei? Oh, domnule Marchant, crezi că-ţi poţi aminti vreunul dintre poemele pe care-ai început să le compui în tranşee? Nu pot să-mi închipui că sunt mai bune decât sonetul acela al tău care se încheie cu:

„De vânt bătut e ramul şi noaptea e profundă,
Vezi stelele, maimuţă, şi-n somn apoi te-afundă”.

Ultimul vers aproape că mă făcu să scap un chiot – ce maimuţe mai suntem şi noi, m-am gândit – deşi sunt cea dintâi care admit că versurile pe care le poţi folosi cu cel mai mare succes când stai de vorbă cu un poet sunt propriile lui versuri, cât mai multe dintre ele dacă e posibil. Am hotărât că nu se putea întâmpla nicio nenorocire dacă aveam să-i las în plata lor pe cei doi britani şi aveam să mă dedic lui Erich sau oricui avea nevoie de mine.

3

„Iadul e locul potrivit pentru mine. Căci în iad se duc cei mai de seamă oameni ai bisericii, cei mai însemnaţi cavaleri, ucişi în turnire sau în vreun război grandios, soldaţii cei bravi şi gentlemenii galanţi. Cu ei am să mă duc şi eu. Acolo se mai duc şi doamnele graţioase care au câte doi sau trei iubiţi pe lângă domnul şi stăpânul lor. Acolo se duc aurul şi argintul, blănurile de samur şi de hermină. Acolo se duc cântăreţii din harpă şi menestrelii şi regii pământului."

– Aucassin

NOUĂ PENTRU O PETRECERE

Mi-am schimbat paharul cu unul plin, pe care l-am luat de pe tava cu care Beau se plimba printre noi. Culoarea cenuşie a Vidului începea să fie cu adevărat plăcută, părând o ceaţă groasă prin care pluteau mii de mici diamante. Doc, plin de grandoare, stătea la bar având dinainte o ceaşcă plină cu ceai aburind – material de completare, cred, din moment ce tocmai punea jos o sticlă golită. Sid râdea şi în acelaşi timp vorbea cu Erich. Mi-am zis că totul începe să dea impresia unei petreceri, însă ceva părea totuşi să lipsească.

Această impresie a mea nu se datora Menţinătorului Principal. Ecranul acestuia, emanând o culoare roşie ca aceea a focului din cămin, strălucea printre ciorchinele de butoane de reglaj cu ajutorul cărora se realiza comanda şi dintre care nu făcea parte înspăimântătorul comutator al Introversiunii, butonul care nu fusese folosit niciodată.

Perdelele canapelei pe care-o folosea Maud fură date de-o parte. Ea şi romanul stăteau liniştiţi unul lângă celălalt. El îşi privi cizmele strălucitoare şi bulendrele cu care era îmbrăcat, cu un aer de parcă tocmai atunci s-ar fi trezit şi nu i-ar fi venit să creadă ceea ce vedea, şi spuse:

— *Omnia mutantur, nos et mutamur in illis.*

Am ridicat o sprânceană, privind spre Beau, care se întorcea spre bar cu tava, şi el, făcând cinste străvechiului Vicksburg, îmi traduse:

— Toate lucrurile se schimbă şi noi ne schimbăm odată cu ele.

Mark ne măsură leneş din priviri – şi pot depune mărturie că zâmbetul unui roman e tot atâta de cald ca acela al cuiva aparţinând oricărei alte naţionalităţi – şi în cele din urmă spuse:

— Suntem nouă, adică tocmai destui pentru o petrecere. Şi canapele sunt destule. E bine.

Maud râse, plină de mândrie, iar Erich strigă:

— Bine ai venit înapoi din Vid, *Kamerad!*

Apoi, fiindcă e german şi îşi închipuie că toate petrecerile trebuie să fie zgomotoase şi ridicol de pompoase, se urcă pe o canapea şi anunţă:

— *Heren und Damen*[27], daţi-mi voie să vi-l prezint pe cel mai nobil dintre romani, Marcus Vipsaius Niger, legat[28] al lui Nero Claudius (cel care într-un flux temporal anterior era numit Germanicus), pe omul care în 763 A.U.C. (E corect, Mark? Înseamnă 10 A.D., capete de dovleac!) a murit vitejeşte luptând împotriva parţilor şi a Şerpilor în Bătălia de la Alexandria. *Hoch, hoch, hoch*[29]!

Ridicarăm cu toţii paharele şi ovaţionarăm alături de el, iar Sid urlă către Erich:

— Ia-ţi picioarele de pe mobilă, tâlhar neşcolit!

Apoi rânji spre cei trei husari şi spuse, cu glas tunător:

— Pe loc repaus, Recuperaţilor!

Mark şi Maud îşi luară şi ei câte un pahar cu băutură, romanul întristându-l pe Beau, fiindcă în loc de vinul falernian alese whisky cu sifon, şi pe urmă fiecare dintre noi se trezi turuind într-un ritm năucitor.

Aveam multe chestii de adus la zi. Am flecărit, ca de obicei, despre război.

— Şerpii plantează câmpuri de mine în Vid.

— Nu cred. Cum poţi să minezi ceva ce nu există?

Apoi despre criza de whisky, de ace de siguranţă, de stabilitin – care l-ar fi restabilit mult mai rapid pe Mark – şi despre ceea ce se întâmplase cu unii indivizi pe care-i cunoşteam.

— Marcia? Oh, nu mai este pe-aici. (De fapt fusese prinsă de o Vijelie a Schimbării şi se descompusese şi-ncepuse să miroasă

---

[27] Heren und Damen = Domnilor şi doamnelor (în limba germană în text) (N. tr.).

[28] Legat trimis al împăcatului într-o provincie a Imperiului roman (N. tr.).

[29] Hoch, hoch, hoch = Trăiască, trăiască, trăiască! (în limba germană în text) (N. tr.).

îngrozitor în mai puţin de cinci secunde, dar n-aveam de gând să le spun asta.)

Pe urmă Mark insistă să i se povestească istoria cu mănuşa lui Bruce, prilej cu care ne prăpădirăm iar de râs cu toţii. Romanul îşi aminti de un legionar care, fiindcă i se dăduse în mod accidental zahăr în loc de obişnuita sare, se dusese să se plângă tocmai la Octavian. Erich îl întrebă pe Sid dacă mai are vreo femeie-Fantomă în stoc, iar Sid îşi mângâie barba lui de ţap bătrân şi-i zise:

— Mie-mi pui asemenea-ntrebare, neamţ nesăţios? Ba, sunt vreo câteva frumuseţi nemaipomenite, şi-i printre ele o contesă austriacă din Viena lui Strauss, iar dacă nu suntem aici ca să ne-ndulcim, apoi atunci… Mmmm…

Mi-am înfipt degetul arătător în pieptul lui Erich, exact între doi dintre nasturii mici şi aurii încrustaţi cu cap de mort.

— Tu, micuţul meu von Hohenwald, eşti o ameninţare pentru noi, fetele adevărate. Îţi plac prea mult cele care nu s-au trezit din somnul lor, fantomele.

El mă numi micul lui Demon şi mă strânse în braţe puţin prea tare, pentru a-mi arăta că-l învinuisem pe nedrept, apoi propuse să-i arătăm lui Bruce Galeria de Artă. Am găsit că ideea era cu adevărat înţeleaptă, dar când am încercat să-l conving să renunţe la ea a devenit încăpăţânat. Bruce şi Lili fură de acord cu propunerea. Tăietura de sabie de pe obrazul lui Bruce era acum doar o linie roşie şi subţire, căci Lili apucase să-i cureţe sângele închegat de pe faţă.

În orice caz, Galeria îţi captează atenţia. E vorba de o grămadă de picturi şi de sculpturi, în special fleacuri ciudate făcute de Soldaţii veniţi aici la recuperare. Cele mai multe dintre ele sunt confecţionate din materiale care amintesc de Războiul Schimbării: tuburi de cartuşe, cremene solzoasă, cioburi de ceramică antică lipite laolaltă pentru a închipui tot soiul de forme futuriste, aur incaş ciocănit şi remodelat de marţieni, spirale din sârmă perlată de pe Lună, o pictură în tempera făcută pe un disc de cuarţ crăpat şi deformat care astupase cândva o spărtură din peretele unui cosmoport, o inscripţie sumeriană dăltuită într-o cărămidă luată dintr-un cuptor atomic.

Sunt o mulţime de lucruri în Galerie şi întotdeauna dau peste ceva ce n-am mai văzut înainte. Toate lucrurile acelea te fac să te gândeşti la tipii care le-au făcut, la vremurile şi locurile îndepărtate din care au venit ei, şi câteodată, când sunt

deprimată, vin şi le privesc şi asta mă face să mă simt şi mai deprimată, dar mă şi inspiră, ajutându-mă să-mi revin. Locul ăsta e singurul în care se păstrează istoria Zonei, şi el nu se schimbă prea mult, pentru că lucrurile pe care le adăposteşte şi sentimentele pe care le trezeşte vederea acestor lucruri rezistă la acţiunea Vânturilor Schimbării mai bine decât orice altceva.

Prelegerea spirituală a lui Erich tocmai trecea pe lângă urechile mele mari, pe care mi le ascund sub o frizură de paj, în vreme ce eu mă gândeam cât de îngrozitor e că pentru noi nu există numai schimbări, ci şi Schimbări. Nu poţi şti cu siguranţă dacă. de la o clipă la alta, ceea ce simţi sau gândeşti e ceva nou sau doar ceva născut din cauză că Păianjenii sau Şerpii tocmai au modificat trecutul.

Vânturile Schimbării pot aduce nu numai moartea, dar şi orice altceva în care prezenţa morţii e atât de ştearsă încât nu mai poate fi simţită. Ele suflă cu o viteză de mii de ori mai mare decât cea cu care se scurge timpul, dar nimeni nu poate spune ce viteză are un Vânt ai Schimbării ori până unde va ajunge suflul lui, câte pagube va face sau cât de iute se va potoli. Marele Joc al Timpului nu-i o neînsemnată joacă.

Iar în ceea ce ne priveşte pe noi, pe Demoni, ne bântuie mereu spaima că personalitatea noastră se va stinge încet şi că altcineva se va cocoţa în scaunul cârmaciului fără ca măcar să băgăm de seamă. Desigur, noi, Demonii, trebuie să fim în stare să ne amintim, în ciuda Schimbării. De-asta suntem Demoni, iar nu Fantome – cum sunt ceilalţi Cetaşi Dubli – ori Morţi Vii, ori Nenăscuţi, şi după cum drept a zis Beau, printre noi nu-i niciun om însemnat, dar şi foarte puţini dintre cei de rând, fiind noi nişte oameni dintr-un soi rar, motiv pentru care Păianjenii sunt nevoiţi să ne recruteze oriunde dau de noi, fără a le păsa de pregătirea şi de cunoştinţele noastre. Suntem o Legiune Străină a timpului, un neam ciudat, oameni isteţi dar aflaţi mereu în spatele primelor rânduri, dotaţi cu o nostalgie şi un cinism înnăscute, adaptabili precum proteicii Centaurieni, însă având o memorie la fel de prodigioasă ca a hexapozilor Lunari. Suntem un fel de Oameni ai Schimbării, s-ar putea spune, un fel de cremă a celor damnaţi.

Însă uneori mă întreb dacă nu cumva memoria nu ne e chiar aşa de bună precum credem, dacă nu cumva am uitat că am uitat şi întregul trecut e de fapt total diferit de cel pe care ni-l amintim.

După cum spuneam, Galeria te face să te simţi foarte deprimat. De aceea am luat-o la picior, zicându-mi:

— Înapoi la micul tău comandant afurisit, puştoaico.

Erich ţinea în mână un vas verde, pe suprafaţa căruia străluceau în culoarea galbenă a aurului nişte delfini, sau poate nişte nave spaţiale. Spuse:

— Şi după părerea mea, asta dovedeşte că arta etruscă derivă din cea egipteană. Eşti de acord, Bruce?

Bruce îşi ridică privirile şi spuse, aprobat de zâmbetul admirativ pe care-l afişa neîncetat Lili:

— Ce-ai spus, dragă?

Fruntea lui Erich deveni la fel de întunecată cum era Uşa. M-am bucurat că husarii îşi lepădaseră săbiile şi chivărele. Mai înainte însă ca Erich să apuce să binecuvânteze cu blagoslovite vorbe de ocară, Doc îşi făcu apariţia, într-o stare de ebrietate care-l făcea să arate ca un hipnotizat. Se mişcă sacadat ca o păpuşă spre Erich, îi înhăţă vasul din mâini şi spuse:

— Un minunat specimen al artei Venusienilor Mediu-Sistemici. Când Opthaş l-a terminat mi-a spus că nu-l poţi privi fără a simţi undele Apelor Venusiene din Nord încreţindu-ţi-se în jurul copitelor. Însă ar putea arăta mai bine dacă l-ai ţine invers Mă-ntreb şi eu, cine eşti tu, tinere ofiţer? *Nicevo.*

Apoi, plin de grijă, puse vasul la loc pe raft şi porni mai departe.

Nimeni nu contestă că Doc cunoaşte Galeria de Artă mai bine decât oricare dintre noi. A avut vreme s-o înveţe pe de rost, deoarece e cel mai mai vechi locuitor al Zonei. Însă nu alesese prea inspirat momentul pentru a-şi etala cunoştinţele. Erich era gata să se repeadă după el, însă i-am spus:

— Nu, *Kamerad.* Adu-ţi aminte de mănuşi şi de dulceaţă.

Ceea ce-l făcu să se mulţumească a se plânge:

— Acel *nicevo* e atât de trist şi de disperat. *Ungeheuerlich*[30]. Ascultă-mă pe mine, *Liebchen,* n-ar trebui să li se îngăduie ruşilor să lucreze pentru Păianjeni. Nici măcar ca Animatori.

Am surâs amar şi i-am strâns mâna.

— Nu se simte prea multă animaţie pe unde calcă Doc în zilele astea, nu-i aşa? am căzut de acord cu el.

Îmi întoarse zâmbetul, puţin ruşinat, şi faţa i se lumină, iar ochii lui albaştri fură din nou minunat de frumoşi pentru o clipă.

[30] Ungeheuerlich = Revoltător, monstruos, groaznic (în limba germană în text) (N. tr.)

— Aş vrea să mă pot stăpâni şi să nu mă mai reped aşa asupra oamenilor, Greta. dar uneori sunt doar un bătrân gelos.

Ceea ce nu era întru totul adevărat, deoarece nu depăşea nici cu o singură zi vârsta de treizeci de ani, chiar dacă părul îi era aproape cărunt.

Cei doi îndrăgostiţi ai noştri o luaseră înainte, aproape topindu-se în ecranul de protecţie al Sălii Chirurgicale, care era ultimul loc pe care eu una l-aş fi ales drept decor pentru preliminariile formale ale unei giugiuleli în stil britanic. Însă se pare că Lili nu-mi împărtăşea prejudecăţile, cu toate că îmi amintesc că îmi povestise odată că slujise ceva vreme într-un Spital de Campanie Arahnoid înainte de a fi transferată în Zonă.

Însă, cu toate acestea, tot n-ar fi avut cum să treacă prin ceea ce trecusem eu în timpul scurtei şi neplăcutei mele cariere de infirmieră în serviciul Păianjenilor, prilej cu care am suferit o cădere (şi pe podea, dar şi în ceea ce priveşte slujba mea de atunci). Şi nici nu-i de mirare să ţi se întâmple aşa ceva când vezi un doctor transformând, printr-o simplă răsucire a unui comutator, o fiinţă umană grav rănită într-un lung ciorchine de fructe stranii şi strălucitoare – pfui, numai când mă gândesc la asta îmi vine să-mi arunc cât colo toţi nasturii şi toate podoabele. Şi când te gândeşti că drăguţul şi bătrânul Tăticu' Anton îşi dorise ca Greta a lui, copilă gracilă, să devină doctoriţă.

Ei bine, gândurile acelea nu mă conduceau încotro vroiam de fapt să merg, şi la urma urmei începuserăm să petrecem, nu?

Doc bălmăjea ceva cu o viteză fantastică, adresându-i-se lui Sid. Nădăjduiam că nu avea să se apuce să imite tot felul de animale, lucru pe care se pricepe să-l facă suficient de bine pentru a-ţi da fiori. Îmi amintesc chiar că odată, făcând aşa ceva, îl jignise serios pe unul dintre ETeii aflaţi la recuperare.

Maud îi arăta lui Mark un *pas de deux* din secolul al douăzeci şi treilea, iar Beau, aşezat la pian, improviza în surdină o melodie în ritmul paşilor ei.

Când notele relaxantei melodii ne pătrunseră în suflete, chipul lui Erich se lumină. Mă târî după el. Curând, tălpile mele nu mai călcau pe podeaua abrazivă ca praful de diamant, pe care n-o tapetăm deoarece cei mai mulţi dintre ETeii noştri, dragii de ei, preferă ca ea să fie aspră. M-am trântit pe canapeaua de lângă pian, afundându-mă între perne, cu un pahar plin cu băutură în mână, în timp ce iubitul meu nazist se pregătea să-şi descarce

prin cântec *Weltschmerz*-ul[31], ceea ce nu mă îngrijora prea mult, deoarece vocea lui de bariton e acceptabil de melodioasă.

Totul începea să fie foarte plăcut. Menţinătorul trândăvea, menţinând Zona în realitate şi ancorând-o de cosmos, fără a se consuma prea mult, vâslind arar. Uneori izolarea Zonei e foarte confortabilă şi te poate face să te simţi fericit.

Beau privi spre Erich ridicând întrebător din sprâncene. Erich încuviinţă, printr-o mişcare uşoară a capului, şi-n clipa următoare începură să cânte un cântec pe care-l ştim cu toţii, dar a cărui provenienţă îmi e, totuşi, necunoscută. Fără să-mi dau seama de ce, cântecul îmi aduse aminte de Lili, şi m-am întrebat de ce a devenit o tradiţie a Staţiilor de Recuperare ca persoanele nou-venite să fie numite Lilii[32]. În ceea ce o priveşte pe Lili, acesta-i adevăratul ei nume.

Pe când adaşti în Uşă, ieşit de tot din spaţiu,
Vântul Schimbării suflă, tot suflă, fără saţiu,
Dar nu-ţi atinge chipul, şi râzi şi tandru zici:
„Recuperat lunatic, spre mine vin', aici Pătrunde cu grăbire.
Misiunea ţi-e-ncheiată. Intră, şi-n urmă-ţi Uşa să fie încuiată."

---

[31] Weltschmerz = pesimism (în limba germană in text) (N. tr.).
[32] Lilii = crini *(Lilia candidorurn)* (N. tr.)

4

„De Bailhache, Fresca, doamna Cammel, se învârteau
Dincolo de orbita tremurătoarei Urse
Sparţi în atomi.”
– Eliot

S.O.S. DIN NECUNOSCUT

Mi-am dat seama că pianul îl lăsase pe Erich să se descurce de unul singur. Beau, Maud şi Sid tocmai se repezeau spre canapeaua de comandă. Menţinătorul Principal emitea intermitent culoarea verde a semnalului de urgenţă. Mi-a fost foarte uşor să recunosc apelul pe care Păianjenii îl lansează în caz de primejdie. Pentru o clipă am simţit că mi se face rău. Erich îşi pierdu răsuflarea înainte de a apuca să strige „Uşa”, iar eu îmi trăsei în spate unul dintre acele foarte folositoare şuturi mentale. Însoţiţi de Mark, ne grăbirăm să pornim spre centrul Zonei, pe urmele celorlalţi.

Când ajunserăm alături de ceilalţi, sclipirile emise de Menţinător începură să scadă în intensitate, iar Sid ne spuse să nu ne mişcăm, fiindcă-l deranja agitaţia umbrelor noastre. Râmaserăm încremeniţi ca nişte statui, în vreme ce el, cu un ochi lipit de ecran, mângâia butoanele de control de parcă şi-ar fi mângâiat partenera în timp ce făceau dragoste.

O mână sensibilă se strecură pe lângă comutatorul pentru Introversiune, până la Menţinătorul Secundar şi imediat Zona deveni la fel de întunecată ca sufletul meu şi pentru mine nu mai exista nimic în afară de mâna lui Erich şi de conştiinţa faptului că Sid avea grijă de o lumină verde pe care eu nici măcar nu eram în stare s-o zăresc, deşi ochii mei avuseseră suficient timp la dispoziţie pentru a se acomoda.

Pe urmă lumina cea verde începu încet-încet să se facă iarăşi văzută, şi am putut zări bătrânul şi dragul şi dătătorul de încredere chip al lui Sid, pe care combinaţia dintre culoarea verde a luminii şi cea aurie a bărbii îl făcea să semene cu acela al unui triton. În cele din urmă ecranul se lumină, strălucind orbitor, şi Sid reaprinse luminile în Zonă. M-am tras înapoi.

— Şi cu asta i-am înhăţat, flăcăilor, oricine ar fi ei şi-n orice timp s-ar afla. Pregătiţi-vă pentru o culegere.

Beau, care bineînţeles că se afla la cea mai mică distanţă de el, îl privi atent. Sid ridică din umeri, îngrijorat.

— La-nceput mi s-a părut că semnalul venea de pe globul nostru, cu o mie de ani înainte de naşterea Domnului, dar acel semnal a pâlpâit şi s-a stins ca focul unei vrăjitoare. După cum arată acum, apelul vine dintr-un loc mai mic decât Zona, rătăcind prin cosmos. Mi s-a mai părut la un moment dat că îl recunosc pe primul individ care ne chemase – un atomist de la antipozi, pe nume Benson-Carter – dar pe urmă treaba s-a cam schimbat.

— Nu suntem în faza potrivită a ritmului cosmic al Zonelor pentru a putea realiza o culegere, nu-i aşa, domnule? întrebă Beau.

— Nu, băiete, răspunse Sid.

Beau continuă:

— Credeam că nu avem programată nicio culegere. Şi că nu avem ordin să fim pe recepţie.

— N-avem, spuse Sid.

Ochii lui Mark străluciră. Îl bătu pe umăr pe Erich.

— Asta-i o capcană a Şerpilor. Mă prind pe un dinar octavian contra a zece mărci imperiale că-i aşa.

Erich rânji, arătându-şi dinţii.

— Mai întâi treci prin Uşă, ca să iei parte la viitoarea operaţie, şi după ce-o faci pariul e valabil.

Nu era nevoie de acele replici pentru a-mi da seama că era vorba de ceva serios şi pentru a-mi trece prin minte gândul că există întotdeauna o primă oară când te loveşti de ceva care-i cu adevărat din afara cosmosului. Şerpii ne descifraseră codurile de mai multe ori.

Maud împărţea arme, în tăcere, iar Doc o ajuta. Numai Bruce şi Lili se ţineau deoparte. Însă treaba lor era să stea de veghe.

Ecranul se lumină. Sid se întinse spre Menţinător, spunând:

— În regulă, sârguincioşilor. Amintiţi-vă că prin Uşa asta intră în cosmos şi ies din el cei mai dubioşi dintre pungaşi.

Uşa apăru la locul ei, în dreapta sus, şi începu să se întunece mult prea repede. Izbucni o rafală râncedă şi sărată de vânt marin – dacă aşa ceva poate exista – dar nu era vorba de vreun Vânt al Schimbării pe care să-l cunosc. Şi nu de puţine ori le-am înfruntat. Uşa se făcu neagră ca smoala, apoi urmă o fâlfâire de

bice cenuşii, îmblănite, şi o străfulgerare a arămiului şi auriului cărnii, apoi ceva întunecat, după care se auzi tropăit de copite. Erich stătea cu arma paralizantă sprijinită pe antebraţul stâng, gata să tragă. Uşa dispăru într-o clipită şi văzurăm un Lunar argintiu, înzestrat cu tentacule, şi un satir venusian venind drept spre noi.

Lunarul căra o grămadă de veşminte şi de arme. Satirul o ajuta pe o femeie cu talie de viespe să care un cufăr de bronz care părea foarte greu. Femeia purta o fustă scurtă şi un bolero de piele cu guler înalt, de un cafeniu atâta de închis încât părea aproape negru. Avea o pieptănătură care-i aduna părul în două coarne, era îndrăzneţ împodobită cu aur, purta sandale, glezniere şi brăţări de aramă – dintre care una era un Comunicator placat cu aramă –, iar de cingătoarea ei lată de aramă atârna o secure cu două tăişuri şi cu coadă scurtă. Avea tenul întunecat, iar fruntea şi bărbia îi erau repezite spre înapoi, ceea ce însă nu o făcea să arate deloc rău. Avea o faţă care semăna cu un minunat vârf de săgeată, şi era o faţă cunoscută, fir-ar să fie!

Înainte să pot striga: „Kabysia Labrys”, Maud mi-o luă înainte, zgomotoasă:

— E Kaby, împreună cu doi prieteni. Daţi drumul la două femei-Fantomă.

Şi-atunci l-am recunoscut pe prietenul meu, Lunarul Ilhilihis, şi în mijlocul acelei confuzii am găsit răgazul să mă bucur de faptul că începeam să fiu în stare să deosebesc una de alta mutrele acoperite cu blană argintie ale Lunarilor.

Ajunseră lângă canapeaua de control. Illy îşi trânti la pământ povara, iar ceilalţi puseră jos cufărul. Kaby se clătină, însă îi respinse pe cei doi ETei când aceştia vroiră s-o sprijine şi-l străpunse pe Sid cu privirea când acesta vru să-i imite, cu toate că ea era „draga lui prietenă keftiană” despre care-i pomenise lui Bruce.

Se sprijini cu mâinile pe canapea şi trase de două ori aer în piept cu atâta putere încât i-am văzut vertebrele împungându-i pielea pe porţiunea care-i rămânea dezgolită deasupra mijlocului, după care-şi înălţă capul şi ceru:

— Vin!

În vreme ce Beau se grăbea s-o servească, Sid încercă din nou s-o prindă de mână, spunându-i:

— Dulceaţo, până acum nu te-am auzit niciodată chemând în ajutor, şi de-aia nu m-am prins puţin mai înainte…

— Păstrează-ţi mângâierile pentru Lunar, îi tăie ea vorba.

Am privit spre Ilhilihis şi – pe Zeus! – am văzut că unul dintre cele şase tentacule ale lui era pe jumătate retezat.

Asta era o treabă de care trebuia să mă ocup eu. Îndreptându-mă spre Lunar, am recapitulat în gând ceea ce ştiam despre el: „Nu uita că, deşi e înalt de doi metri şi jumătate, cântăreşte doar vreo douăzeci şi cinci de kilograme. Nu-i place să fie înşfăcat şi să audă sunete joase. Cele două picioare ale lui nu sunt tentacule şi nu se mişcă la fel cu acestea. Picioarele le foloseşte ca să mărşăluiască, iar tentaculele ca să ţopăie. Pe acestea din urmă le mai foloseşte şi pentru vederea la mică distanţă şi, bineînţeles, pentru a manipula lucrurile. Dacă-şi întinde tentaculele înseamnă că-i relaxat. Dacă şi le retrage, e nervos sau e în alertă. Dacă şi le retrage brusc, înseamnă că-i scârbit. Ca să salute…”

Exact în acel moment unul dintre tentaculele lui, la fel de aromat şi de uşor ca un pămătuf pentru şters praful, îmi mângâie faţa.

— Illy, bărbate, a trecut multă vreme de când nu te-am mai văzut, i-am spus, şi i-am mângâiat şi eu faţa cu degetele.

A trebuit să fac un efort de voinţă ca să nu-l îmbrăţişez, însă nu m-am putut stăpâni să nu-mi întind mâna, cu un gest protector, spre tentaculul lui rănit, însă el şi-l îndepărtă de mine, cu o mişcare şerpuită, iar micul laringe artificial pe care-l avea prins pe o latură a trupului chiţăi:

— Copil rău. Tăticu’ o să-aibă grijă de el însuşi. Greta, fetiţo, ai bandajat vreodată măcar o caracatiţă de pe Terra?

De fapt chiar bandajasem o caracatiţă pământeană, una inteligentă, cam la un sfert de milion de ani după naşterea lui Iisus, însă nu i-am spus asta. L-am lăsat să comunice cu mine mângâindu-mi palma cu unul dintre tentacule – şi trebuie să recunosc că nu m-am dumirit niciodată în privinţa acestui limbaj al gâdilatului şi că m-am întrebat adesea de la cine învăţase Illy engleza – şi l-am urmărit folosindu-şi alte două dintre tentacule pentru a extrage din buzunar un fel de leucoplast lunar şi a şi-l lipi peste rană.

Între timp, satirul îngenunchease peste sipetul de bronz, care era împodobit cu mici cranii, cu cruci având inele în vârf şi cu

svastici – cu toate că părea mult prea vechi pentru a putea proveni din vremea nazismului. Satirul îi spuse lui Sid:

— Ţ-a mers mintea, Şef, cân’ ai văzut Uşa năvălin’ înăuntru, ş-ai micşorat gravtaţea sub ea, da’ pot căpăta şi io niţel ajutor acu’?

Sid atinse Menţinătorul Secundar. Am devenit cu toţii foarte uşori. În vreme ce stomacul meu făcu o tumbă, satirul clădi deasupra cufărului mormanul de haine şi de arme pe care-l cărase Illy, apoi se cabră, ridicând toată acea greutate, şi o aşeză cu grijă la capătul barului. Am hotărât că instructorul de limbă engleză al satirului trebuia să fi fost, la rândul lui, un personaj nemaipomenit, cu care aş fi vrut să mă fi întâlnit.

Sid se gândi să-l întrebe pe Illy dacă vroia un sector cu gravitaţie lunară normală, însă băiatului meu îi place să se amestece printre ceilalţi şi fiind atât de uşor, nu-l prea deranjează gravitaţia normală pământeană. Cândva, apropo de chestia asta, îmi spusese:

— Oare l-ar deranja pe un gândac gravitaţia jupiteriană, Greta, fetiţo?

L-am întrebat pe Illy despre satir şi mi-a spus că numele acestuia era Şaptevezi şi că nu-l întâlnise niciodată înainte de operaţia de faţă. Ştiam că satirii sunt din viitorul de peste un milion de ani, iar Lunaticii din trecutul de-acum un milion de ani, şi mi-am zis – Cristoase! – că trebuie să fie o operaţie într-adevăr importantă sau urgentă pentru ca Păianjenii să folosească două fiinţe despărţite de două milioane ani, diferenţă temporală care, ştiţi, îţi cam dă sentimentul că eşti neînsemnat, minuscul.

Tocmai mă pregăteam să-l întreb pe Illy câte ceva despre treaba asta când Beau veni în galop dinspre bar, aducând un pocal de lut pământean vopsit în roşu şi negru, plin cu vin. Încercăm să ne dotăm cu o gamă largă de ustensile necesare degustării ca să-i putem face pe toţi să se simtă ca acasă. Kaby îi înhăţă pocalul din mână, îl goli dintr-o singură înghiţitură şi-l trânti pe podea. Aşa se comportă ea, în ciuda faptului că Sid a încercat s-o educe. Apoi reveni asupra gândurilor ei, atâta de concentrată încât ochii i se holbară şi buzele i se întinseră, lăsându-i dinţii la vedere. Arăta-n clipa aceea mai puţin umană decât cei doi ETei. Parcă era o furie. Numai un călător în timp ştie cât de mult pot semăna cei vechi cu personajele pe care contemporanii lor le-au pictat pe pereţi ori le-au dăltuit în piatră.

Ţipătul ei strident îmi făcu părul măciucă. Lovi cu pumnul în canapea şi strigă:

— O, Zeiţo! Trebuie neapărat să văd Creta distrusă, înviată şi acum din nou distrusă? E mai mult decât poate îndura umila ta slugă.

Părerea mea era că ea ar fi putut suporta orice.

Toţi se năpustiră asupra ei cu întrebări despre Creta chiar şi eu i-am pus una, înspăimântată de ceea ce auzisem – dar ea îşi ridică braţul, cerând să se facă tăcere, trase adânc aer în piept şi începu:

— În cumpănă stătea lupta. Ca nişte şiruri negre de centipezi năpustitu-s-au ale dorienilor arce asupra corăbiilor noastre copleşite de numărul lor. Ascunşi de stânci, Şaptevezi şi cu mine stăteam pe plaja luminată, lângă puştile cu ace, gata să le facem, pe tăcute, găuri fatale întunecatelor arce. Alături de noi stătea Ilhilihis, deghizat în monstru marin. Însă în clipa aceea… în clipa aceea…

Atunci am văzut că nu mai era chiar tipa de fier pe care o ştiam. Vocea i se frânse şi ea începu să tremure şi să plângă sfâşietor, cu toate că faţa ei continua încă să fie o mască a furiei. Apoi vomă, dând afară tot vinul pe care-l băuse. Sid se apropie de ea şi încercă s-o aline, lucru pe care cred că era de mult nerăbdător să-l facă.

5

„Când iau un ziar şi-l citesc, mi se pare că zăresc fantome târându-se printre rânduri. Trebuie că există fantome în întreaga lume. Mă gândesc că ele trebuie să fie la fel de multe ca firele de nisip.”

– Ibsen

SID INSISTĂ ASUPRA FEMEILOR-FANTOMĂ

Iubitul meu elisabetan îşi înfipse pumnii-n şolduri şi începu să ne dea ordine ca unor copii nervoşi care au început să-şi facă de cap.

— Iată ce e, domnilor: aceasta-i o Staţie de Recuperare pe care deocamdată o conduc eu, aşa cum e ea. O pacoste a tuturor operaţiilor! Chiar dacă toate lucrurile se vor desface în bucăţi şi întreaga Lume a Schimbării se va dărâma, tu, fecioară războinică, ai să te odihneşti şi-ai să guşti în linişte nişte vin mai înainte de a povesti mai departe. Iar tovarăşii tăi au să aibă o companie pe măsura lor. Să n-aud nicio împotrivire. Beau, dacă ne iubeşti, cântă-ne ceva vioi.

Kaby se relaxă şi-l lăsă pe Sid să o mângâie grijuliu pe spate în semn de încurajare, spunând, plină de ciudă:

— Bine, Burtosule!

Atunci, aşa să-mi ajute, în acordurile Marşului Bizamului – pe care Beau îl învăţase de la mine – ne-am dus să aducem fete pentru cei doi ETei şi cu toţii ne găsirăm perechea potrivită.

Acum cred că-i momentul să subliniez că o mulţime de lucruri care se spun, în Lumea Schimbării, despre Staţiile de Recuperare, sunt departe de a fi adevărate şi, pe deasupra, întotdeauna nouă zecimi din ceea ce s-ar putea spune sunt lăsate pe dinafară. Sigur că Soldaţii care ne trec pragul caută să se simtă bine, dar în acelaşi timp sunt cu toţii adânc răniţi în suflete, ca să nu mai vorbim de sărmanele lor trupuri. Veţi vedea de îndată că aşa stau lucrurile.

Credeţi-mă, o operaţie temporală nu-i o glumă, şi aşa, ca introducere, am să vă spun că din o sută de indivizi de-abia dacă găseşti unul care-i în stare să îndure să fie smuls de pe linia vieţii lui şi să devină un Cetaş Dublu pe deplin conştient, adică un

Demon ori un Soldat. Şi de ce are nevoie o creatură care s-a luptat pe viaţă şi pe moarte şi-i efectiv întoarsă pe dos şi foarte grav vătămată? De cineva care să aibă grijă de ea, care să-i arate simpatie, care să-i oblojească rănile. Şi-i de foarte mare ajutor dacă acel cineva este de sex opus, treabă care-i valabilă la orice specie.

Iată deci datele de bază privitoare la Zonă şi la nebunia în care-şi desfăşoară ea activitatea. Ele sunt valabile pentru marea majoritate a celorlalte Staţii de Recuperare şi Locuri de Distracţie. Denumirea de Animator poate induce în eroare, dar mie îmi place. Un Animator trebuie să fie un excelent petrecăreţ şi mai mult decât atât. Ca Animatoare, trebuie să ştii să fii infirmieră, psiholog, actriţă, mamă, etnolog practician şi o grămadă de alte lucruri ale căror denumiri sunt ceva mai lungi. Şi înainte de toate un prieten pe care oricine să se poată baza.

Niciunul dintre noi nu întruneşte toate aceste calităţi. Nici pe departe. Dar ne străduim. Când se face auzit un apel, Animatorii trebuie să uite de ranchiună, de invidie, de gelozie şi de orice alte apucături şi să-şi amintească doar că sunt oameni energici, vioi şi sensibili, pentru că atunci nu mai au timp decât pentru a da ajutor fără a întreba pe cine ajută!

Şi unei bune Animatoare nu-i pasă de fapt pe cine ajută. Să luăm, de pildă, situaţia care se crease atunci. Deşi nu-mi era prea uşor să-l părăsesc pe Erich, îmi era clar că trebuia să mă ocup de Illy, deoarece Lunarul era foarte departe de casă şi, la urma urmei, Erich cel puţin se afla printre antropoizi. Ilhilihis avea nevoie de cineva care să fie simpatico.

Îmi place Illy, şi nu doar fiindcă-i un fel de uriaş rezultat parcă din încrucişarea dintre o maimuţă-păianjen şi o pisică siameză. (Deşi, dacă stai să te gândeşti bine, asta-i o combinaţie drăguţă.) Îmi place ca individ. Aşa că eu eram persoana potrivită să aibă grijă de ei după ce venise la noi ciopârţit şi epuizat în urma unei operaţii ingrate. Acum, că mi-am ţinut discursul, ignoranţii Lumii Schimbării se pot apuca să facă glume nesărate. Dar vă întreb: cum ar putea o relaţie dintre mine şi Illy să fie altfel decât platonică?

Sid nu putea fi sigur că aveam în stoc femele octopode sau nimfe, însă ar fi fost posibil să avem. Totuşi, Ilhilihis şi Şaptevezi optară pentru oameni adevăraţi, şi sunt sigură că Sid le împărtăşea părerea.

Maud îi strânse mâna lui Mark şi se îndreptă spre Şaptevezi.

— Văd că ai copite ascuţite şi că eşti deja desfrânat, îi zise, imitând felul în care obişnuiesc eu să vorbesc, aşa cum imită orice altceva.

De la pian, Beau aruncă o privire încruntată spre Lili, încercând probabil să-i sugereze că ar fi fost cazul să se ocupe ea de satir în locul lui Maud, care ar fi fost mai bine să aibă grijă în continuare de Mark, căci acesta suferise o vătămare destul de gravă şi avea nevoie de cineva viu alături de ei. Însă pentru oricine în afară de Beau era clar că între Bruce şi Lili începuse să se înfiripe ceva atât de serios încât cei doi nu puteau fi deranjaţi.

Erich se prefăcu că era foarte îndurerat pentru că-l părăseam. Însă ştiam că nu era. Îşi închipuie că e foarte priceput în a se ocupa de femeile-Fantomă şi-i place să-şi etaleze măiestria. Iar dacă te dai în vânt după chestii dintr-astea – şi, îmbărbătată fie femeia care sunt, cine nu se dă în vânt măcar din când în când după aşa ceva? – atunci îţi dai seama că e într-adevăr destul de ingenios.

Sid o aduse din magazie pe Contesă – o minune de femeie blondă, purtând o rochie strâmtă de satin alb şi o pălărie din care răsărea o pană de egretă – o tipă mult mai frumoasă decât Maud, decât Lili sau decât mine, însă străvezie ca fumul de ţigară. Erich îşi pocni călcâiele – diavol negru căzându-i perfid la picioare – îi sărută mâna şi, plin de mândrie, o conduse spre o canapea. Vorbindu-i în nemţeasca lui, încercă s-o înviorez, scuturând ţanţoş din cap, zâmbindu-i cu gura până la urechi şi copleşind-o cu flaterii abile. Iar când începu şi ea să flirteze şi când privirile ei de vis se aprinseră flămânde, şi se fixară asupra lui, îmi dădui seama că Erich era fericit şi mândru că nu făcea de ruşine *Reichswehr*-ul[33]. Nu, când era vorba de aşa ceva n-aveam de ce să-mi fac griji în ceea ce-l privea pe micul meu comandant.

Mark se alesese cu o grecoaică, o hetairă pe nume Phryne – nu aceea care probabil că încă îşi mai execută faimosul număr de striptease în Atena – şi încerca s-o trezească dându-i să soarbă mici înghiţituri din paharul lui plin cu scotch cu sifon, însă privirile pe care i le arunca mereu Kabyei nu lăsau loc niciunei îndoieli în privinţa alegerii pe care o făcuse inima lui. Sid încerca s-o convingă pe războinica fătucă să se servească şi cu niscaiva măsline şi pâine hipercalorică pe lângă vin şi, mare minune, Doc părea să poarte cu Şaptevezi şi cu Maud o conversaţie animată şi raţională, probabil schimbând impresii despre Apele Venusiene

[33] Reichswehr = Armata Reichului (în limba germană în text) (N. tr.).

din Nord. Cât despre Beau, acesta începuse să cânte „Steagul Zdrenţuit al Panterei”. Iar Bruce şi Lili, sprijiniţi de pian, îi zâmbeau apreciativ, turuind însă între ei doi de mama focului.

După ce-i inspectă pe toţi, Illy chiţăi:

— Animalele cu haine sunt atâta de reconfortante, drhagă! Parcă aţi purta cu toţii nişte drapele cu voi!

Poate că avea dreptate, deşi drapelul meu ar fi putut flutura în cinstea Miercurii Cenuşii[34], căci purtam o fustă şi un pulover de culoare cenuşie. Îşi întinse un tentacul ca să-mi privească gura, pentru a-şi face o idee despre zâmbetul meu, şi chiţăi încet:

— Îţi par neinteresant, banal, pentru că n-am şi eu drapelul meu, Greta, fetiţo? Sunt eu doar un Mort Viu venit din trecutul de acum un milion de ani, unul la fel de cenuşiu şi de lipsit de viaţă cum e astăzi Luna, care era odată o planetă de vis, debordând de aer şi apă şi înţesată cu păduri de pene, ori sunt o fiinţă la fel de stranie şi de interesantă pentru tine precum eşti şi tu pentru mine, fetiţă din viitorul de peste un milion de ani?

— Illy, eşti dulce, i-am spus, atingându-l uşor cu palma.

Am observat că blana încă îi tremura de încordare şi mi-am zis că-i vremea să dau naibii ordinele lui Sid şi să-l iscodesc despre ceea ce făcuseră el, Kaby şi satirul. După ce că se afla la un milion de ani de casă, nu era drept să fie şi îmbufnat. Şi-apoi, ce vreţi, eram şi eu curioasă.

---

[34] Ash Wednesday = Miercurea Cenuşii (sărbătoare la englezi) (N. tr.).

6

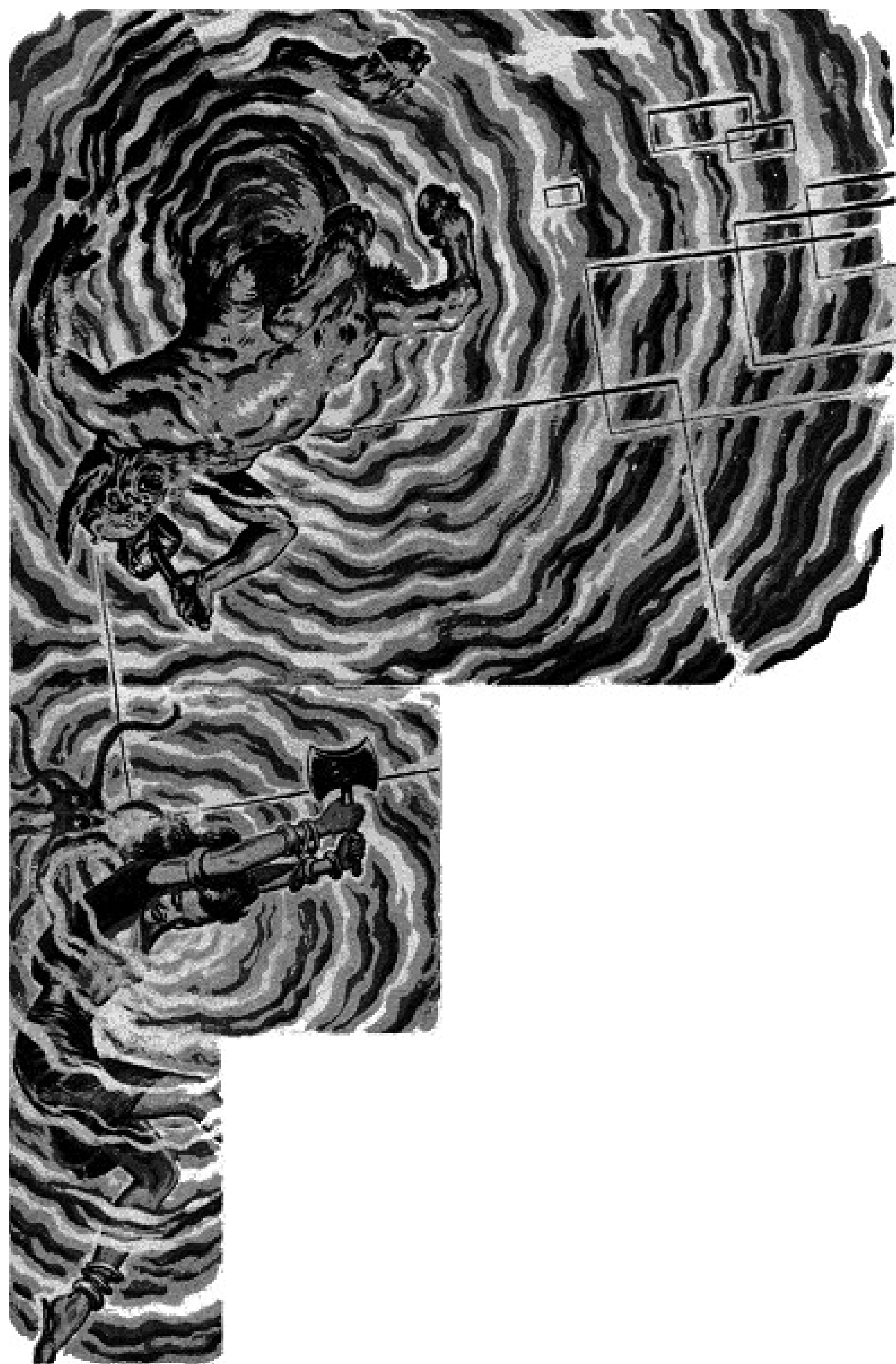
„Fecioara, Nimfa şi Mama formează eterna Trinitate regală a insulei, iar Zeiţa care e aici venerată în fiecare din cele trei aspecte ale ei – Lună Nouă, Lună Plină şi Lună în Ultimul Pătrar – e zeitatea suverană.”

– Graves

CRETA – CIRCA 1300 î.Hr.

Kaby împinse înapoi spre Sid câteva măsline şi o bucată de pâine şi dădu hotărâtă din cap, dând de înţeles că ştie ea ce face când Sid îşi ridică mirat sprâncenele lui stufoase. Se ridică în picioare pentru a-şi sublinia hotărârea. Cu toţii încetară brusc să mai vorbească. Chiar şi Bruce şi Lili. Vocea şi chipul Kabyei nu exprimau încordare, dar nici prea relaxate nu s-ar putea spune că erau.

— Vai vouă, Păianjenilor! Vai vouă, celor din Creta! Vă aduc veşti. Primiţi-le plini de curaj, ca nişte femei cu adevărat puternice. Când ne-am depliat armele, auzit-am iarba de mare sfârâind şi trosnind. Ne-am repezit toţi trei în spatele zidului de piatră, şi am văzut cum ale noastre arme deveneau albe ca lumina solară a unei raze calorice a Şerpilor! Ne-am temut să nu fim copleşiţi de numărul duşmanilor. Mi-am folosit Comunicatorul ca să lansez un semnal.

Nu ştiu cum reuşeşte să vorbească astfel, dar o face, şi încă în engleză, atunci când socoteşte că are ceva important de raportat şi poate că uneori îi trebuie ceva timp ca să se pregătească.

Beau pretinde că toţi anticii îşi elaborează, pentru a-şi exprima gândurile, replici ritmate cu aceeaşi dezinvoltură cu care noi exprimăm aceleaşi gânduri prin cuvinte simple. Dar nu ştiu câtă încredere pot să am în departamentul lingvistic din Vicksburg. Deşi nu ştiu de ce-mi mai băteam capul cu asemenea lucruri, din moment ce Kaby era chiar înaintea mea, vorbind aşa cum vorbea.

— Dar n-am murit acolo, ştrengarilor. Sperat-am însă să pot vătăma corăbiile grecilor, poate chiar cu-a Şerpilor armă calorică. Aşa că cu grăbire-am încercat să-i iau din flanc. Cei doi tovarăşi ai mei – care-s bărbaţi, dar totuşi au curaj – alăturea de mine se târau. Curând ajuns-am să-i putem vedea pe cei ce pregătiseră ambuscada. Mulţi erau ei şi Şerpi cu toţii, şi-n straie de cretani erau înveşmântaţi, infamii.

Un murmur de indignare se făcu auzit, căci nemilosul nostru Război al Schimbării îşi are codul său, după cum am aflat de la Soldaţi. Fiind însă Animatoare, nu-s obligată să spun ce gândesc despre asta.

— Zăritu-ne-au când i-am zărit şi noi, continuă Kaby, şi dat-au drumul unei salve ucigaşe. Raze calorice şi raze penetrante lovit-au peste tot în jurul nostru, într-o furtună aprigă de vânt şi foc, iară Lunarul un tentacul şi-a pierdut luptând pentru a Cretei întreită Zeiţă. Aşa că ne-am pus la adăpost după un deal de nisip şi ne-am cârmit spre apă fuga. Îngrozitoare-a fost priveliştea pe care-acolo le fu dat ochilor noştri să o vadă: ale Cretei corăbii erau scufundate, unele, iar altele chiar în acele clipe se duceau la fund, mânjind albastrul cerului cu răsuflarea de funingine prin care îşi dădeau duhul. Încă o dată ne snopiseră grecii, cu ajutorul Şerpilor. Ale lor corăbii negre mişunau în jurul epavelor noastre, precum nişte gândaci negri care de obicei se hrănesc cu scârnăvii, dar care de astă dată se înfruptau din sânge de eroi. Acolo, pe-acea plajă de soare luminată, simţit-am răsuflarea Viforului Schimbării schimbând ceva-n adâncul meu, sădind acolo dureri străine. O jumătate-a amintirii mele fu dublată, o jumătate-a liniei vieţii-mi fu-ndoită, răsucită, şi trei noi aluniţe-mi apărură pe braţul cu care-mi mânuiesc spada. Zeiţă, Zeiţă, întreită Zeiţă...

Vocea începu să-i tremure şi Sid întinse mâna spre ea, însă ea-şi îndreptă trupul.

— Zeiţă întreită, dă-mi curaj să pot a spune tot ce s-a întâmplat. În apă noi ne-am repezit, nădăjduind că vom scăpa de ne vom scufunda. De-abia sub luciul apei am apucat să ne ascundem când razele calorice-au lovit deasupra noastră, făcând întreaga suprafaţă verde şi liniştită a mării să se transforme într-un alb şi urlător infern. Dar, cum cred că deja v-am spus, lansasem un semnal cu Comunicatorul, şi-o Uşă se deschise în faţa noastră în adânc, chiar dedesubtul ucigătorilor nori de aburi. Trecut-am ca plevuşca-nspăimântată prin Uşă, dimpreună cu o grămadă de apă.

Odată, în largul Coastei Aurii a Chicago-ului, Dave îmi dăduse lecţii de scufundare liberă şi, amintindu-mi-le, am putut să-mi imaginez cum trebuie să fi arătat Uşa din adâncuri de care vorbea Kaby.

— Totul fu haos pentru o secundă. Apoi se închise Uşa, trântindu-se în urma noastră. Tocmai la ţanc fuseserăm culeşi într-o Cameră Rapidă a Păianjenilor, care se bălăcea în apa adâncă de două picioare şi care era mult mai strâmtă decât Zona asta. Avea la bord un găgăuţă bătrân, un magician pe nume Benson-Carter, care numaidecât făcu ca să dispară apa şi raportă, folosindu-şi Comunicatorul. Eram deja uscaţi şi ne simţeam ca nişte oameni adevăraţi, iar Illy apucase să-şi lepede costumul lui de baie, când am privit către Menţinător. Lucea, se preschimba şi se topea! Şi numai ce-l atinse, Benson-Carter se şi prăbuşi pe spate, cuprins de spasmul morţii. Pe urmă-ncepu Vidul să se întunece, să se subţie, să se micşoreze şi-n jurul nostru să se-adune, aşa că, drept vă spun, folosindu-mi Comunicatorul am dat semnal, făr’-a mai pierde vremea! Cu siguranţă nu pot să vă spun ce strivea lent acea Cameră Rapidă, dar pot să spun că ne temeam ca nu cumva mârşavii Şerpi să fi aflat o cale de a ne descoperi şi Zonele şi Pânzele de Păianjen care ne leagă prin nimicul cenuşiului Vid şi să fi descoperit cum să ne atace-n afara cosmosului!

De data aceasta nu se auzi niciun fel de murmur. Şi era absolut neprefăcută această reacţie. Fuseserăm loviţi acolo unde ne durea şi am putut vedea că toţi erau la fel de înspăimântaţi ca şi mine. În afară, poate, de Bruce şi de Lili, care încă se mai ţineau de mâini şi continuau să se privească galeş Mi-am zis că ei fac parte din acel gen de oameni pe care dragostea îi face

curajoşi, gen căruia eu una nu-i aparţin. Încă doi oameni cărora să le port de grijă, mi-am zis.

Kaby continuă:

— Văd că înţelegeţi ce simţeam. Eram înfricoşaţi de moarte. De-am fi putut, am fi fost gata chiar să Introvertim Menţinătorul, tăind toate legăturile ce ne ţintuiau şi şansa ne-am fi încercat-o fără a comunica cu nimeni. Dar vechiul Menţinător era o baltă roşie, încinsă şi clocotitoare, plină cu bule mari ca nişte mingi. Am stat încremeniţi şi încordaţi, privind cum Vidul se strânge-n jurul nostru. Eu continuam să-mi folosesc Comunicatorul pentru-a lansa semnale.

Mi-am închis strâns pleoapele, ceea ce n-a făcut decât să mă ajute şi mai mult să mi-i închipui pe toţi trei aşteptând să-i înghită Vidul. (Aveam cea soră încă? Da, Bibi Miriam.) Plină de poezie, povestea mă prinsese-n mreje.

— Benson-Carter, zăcând, murind, credea şi el că Şerpii erau de vină pentru ce se-ntâmplase. Ştia că moartea e în el pătrunsă, aşa că-n şoaptă-mi spuse despre-a lui misiune, dându-mi precise instrucţiuni despre modul în care să răsucesc cele şapte mânere ale morţii, blocându-le în sens sens invers mişcării acelor de ceas: unu, trei, cinci, şase, doi, patru, şapte, şi-apoi ai la dispoziţie o jumătate de ceas; după ce pe al şaptelea l-ai răsucit, nu mai umbla la ele, ci ieşi afară-n grabă şi nu-nceta să mergi.

Nu înţelesesem nimic din aceste ultime vorbe ale ei şi-mi dădeam seama că nimeni nu pricepuse mare lucru, cu toate că Bruce îi şoptea ceva lui Lili ca şi cum s-ar fi prins. Mi-am amintit că zărisem capete de mort săpate pe suprafaţa cufărului de bronz. Am privit spre Illy şi el încuviinţă, mişcându-şi un tentacul, şi îşi răsfiră alte două, spunând, presupun, că da, Benson-Carter spusese aşa ceva însă el, Illy, nu ştia prea multe despre asta.

— Acestea toate şi-ncă multe altele în şoaptă mi le-a spus, continuă Kaby, destăinuindu-mi, cu ultimele lui puteri, toate poruncile secrete pe care le primise, căci nu fusese trimis pe noi să ne salveze, ci avea o misiune separată, însă îmi auzise SOS-ul. Sid, cu tine trebuia să ia el legătura, ca prim pas al misiunii sale, şi să ia de la tine trei husari negri, trei Demoni însemnaţi cu cap de mort, trei bravi Soldaţi, şi-apoi să aştepte pân' la următoarea potrivire a Zonelor cu ritmul cosmic – abia cât de la prânz până la cină – şi să îi ducă mai apoi în Egiptul nordic, în epoca celui din urmă dintre cezari, în anul marii căderi a Romei, pentru a începe o operaţie în miezul unei bătălii de lângă un oraş numit după

Alexandru Tracul, o operaţie care să schimbe mersul bătăliei şi să-i arunce până în tării pe împuţiţii Şerpi, pe toţi agenţii lor, pe toţi Morţii lor Vii! O, iartă-mă, Zeiţă, acuma îmi dau seama cum mi-ai îndrumat cel din urmă pas, pe când eu mă gândeam că tu m-ai părăsit, căci nesocotisem semnul pe care mi-l dăduseşi prin cele trei aluniţe ce-mi apăruseră pe braţ. Găsit-am Zona lui Sid, şi-acesta-i primul pas. Şi-i văd aici pe cei trei husari negri, iară noi am adus arma şi veşmintele de războinici parţi, pe care le-am salvat din osândită Cameră Rapidă, atunci când Uşa voastră a apărut, taman la ţanc, şi Camera ce-n jurul nostru se strângea afară ne-a scuipat şi-apoi s-a făcut nevăzută, în ea închizând leşul lui Benson-Carter. Zeiţă întreită, seacă laptele din sânii tuturor femeilor pe care-aicea eu le reprezint şi le strecoară-n vine cea mai întunecată ură! Să ne răzbunăm acum pe Şerpi! O, dulcea răzbunare o vom afla-n Egiptul nordic! Acolo răzbuna-vom pierderea Cretei, a insulei tale, o, zeiţă! Şi o victorie va fi pentru Păianjeni! Zeiţă, o Zeiţă, ne stă-n puteri să-ntoarcem cursul întâmplărilor!

Răcnetul care mă făcu să-mi vâr capul între umeri şi să-mi astup urechile nu fu scos de Kaby, care continua să-şi declame monologul, ci de Sid. Dragul de el era atât de roşu la faţă încât mai că-mi venea să-i amintesc că tensiunea sanguină ridicată te poate omorî la fel de uşor oriunde, chiar şi-n Lumea Schimbării.

— Dar încetaţi odată pălăvrăgeala asta despre operaţii! Să fiu al naibii dac-am s-o îndur! Căci nu vreau să vă aud spunându-vă următoarele replici într-un spital de campanie. Kabysia Labris, nebună eşti să sugerezi aşa ceva. Şi ce-i toată pălăvrăgeala asta despre reglaje, ceasuri, capete de mort, butoane şi-alte treburi? Ce-i toată această lălăială, ce-i acest talmeş-balmeş, ce-i astă scamatorie? Şi unde-s armele despre care trăncăneşti? În cufărul ăsta vrednic de un pui de lele, socot.

Ea încuviinţă, cu chipul lipsit de orice expresie, aproape timidă, părăsită de elanul poetic al cărui ultim ecou se făcu auzit în vocea ei tremurătoare:

— Nimic altceva nu-i decât o mitică bombă atomică tactică.

7

„După scurgerea a 0,1 milisecunde (a zecea mia parte dintr-o secundă), raza sferei de foc atinge aproximativ 45 de picioare (13,7 metri), iar temperatura e de aproximativ 300 000 de grade Celsius. În acest moment, luminozitatea, observată de la o distanţă de 100 000 de iarzi (5,7 mile) e de aproximativ 100 de ori mai mare decât cea a Soarelui, observată de pe suprafaţa Pământului... Sfera de foc ajunge rapid la raza maximă de 450 de picioare, în mai puţin de o secundă de la explozie."

– Los Alamos

TIMP DE GÂNDIRE

Fraţilor, atâta a fost de-ajuns ca să ne facă pe toţi, în afară de Kaby şi de cei doi ETei, să începem pe dată să schelălăim. Poate să pară straniu că Oamenii Schimbării – care sunt în stare să gonească prin timp şi spaţiu şi să se strecoare în afara cosmosului şi care cunosc, cel puţin din auzite, arme ale următorului miliard de ani, cum ar fi Bomba Mentală – sunt cuprinşi de panică atunci când se găsesc în preajma unei mici şi primitive drăcii inventate pe la jumătatea secolului al XX-lea. Ei bine, ei se simt exact la fel de înfricoşaţi cum s-ar fi simţit inventatorii bombei atomice dacă li s-ar fi adus în laborator un tigru bengalez.

Sunt o ignorantă într-ale fizicii, însă ştiu că Sfera de Foc e mai mare decât Zona. Şi nu uitaţi că, pe lângă grija bombei, în ultima vreme fuseserăm asaltaţi de o grămadă de alte veşti proaste cu care încă n-avuseserăm vreme să ne obişnuim, cum ar fi de exemplu noutatea că Şerpii descoperiseră cum să ne penetreze Zonele şi să le facă să implodeze, topind Menţinătorii. Ca să nu mai vorbesc de impresia generală – sugerată de cele întâmplate în Saint Petersburg şi-apoi în Creta – că Păianjenii începeau să piardă teren în Războiul Schimbării.

Şi totuşi, un colţişor liber al minţii mele simţi şocul constatării că ne lăsam aşa de uşor copleşiţi de panică. Trebuia să admit un lucru neplăcut, acela că ne găseam cu toţii cam în aceeaşi stare ca şi Doc, deosebirea fiind că noi nu căutam să scăpăm apelând

la sticlă. Sau poate că începeam şi noi s-o facem în ultima vreme.

— Scăpaţi naibii de ea! ţipă Maud, şi împingându-l pe satir de lângă ea, se îndepărtă în grabă de cufărul de bronz.

Beau, stăruind asupra ideii care le venise prea târziu celor trei în Camera Rapidă, şuieră:

— Domnilor, trebuie să realizăm Introversiunea.

Şi sări peste scaunul din faţa pianului şi o luă la goană spre canapeaua de control, urmat de Erich, care se albise la faţă.

— *Gott in Himmel, ja*[35]!

Uitată şi părăsită, înfumurata Contesă rămase proţăpită pe cataligele ei subţiri, ţinând în mână un pahar de vin gol.

Am tresărit, căci a realiza o Introversiune a Zonei e de câteva ori mai rău decât a te adăposti într-o tranşee ca să te aperi de o bombă atomică. O Introversiune nu numai că menţine Uşa atâta de bine închisă încât nici măcar Vânturile Schimbării nu mai pot pătrunde dincolo de ea, dar mai şi izolează complet Zona, tăindu-i toate legăturile cu cosmosul.

Şi n-am avut niciodată ocazia să discut cu cineva care se aflase în vreo Zonă în timpul unei Introversiuni.

Mark o făcu pe Phryne să se ridice din poala lui şi se repezi după Maud. Grecoaica-Fantomă, care căpătase deja ceva consistenţă, privi în jur, cuprinsă de o spaimă vagă, şi-şi strânse hitonul verde în jurul gâtului, cu o mişcare stângace. Pentru o clipă atenţia mea se concentră în exclusivitate asupra ei şi m-am întrebat dacă persoana sau Mortul Viu de dincolo, din cosmos, de pe a cărui linie fusese extrasă Fantoma nu era muncită, când se întâmplau lucruri ca cele de faţă, măcar de nişte visuri stranii ori de nişte gânduri ciudate.

Sid reuşi să-l oprească pe Beau, deşi fu aproape răsturnat de acesta, şi-l îmbrăţişă pe cartofor într-o strânsoare puternică precum aceea a unui urs, ţinându-l departe de Menţinător. Mugi:

— Doamne, eşti nebun? Ţi-ai pierdut minţile? Maud! Mark! Marcus! Magdalena! Luaţi-vă mâinile de pe cufărul ăla!

Maud măturase de deasupra cufărului veşmintele, arcurile, tolbele cu săgeţi şi tot ce se mai găsea acolo şi trăgea cufărul spre sectorul Uşii, ca să-l poată arunca repede când avea să apară Uşa, presupun, iar Mark se purta de parcă ar fi vrut, în acelaşi timp, s-o şi ajute şi să-i şi smulgă cufărul din mâini.

---

[35] Gott in Himmel, ja! = Pe Dumnezeu din cer, da! (în limba germană în text) (N. tr.).

Îşi continuară treaba, ca şi cum n-ar fi auzit o vorbă din ceea ce spusese Sid. Mark strigă:

— Dă-i drumul, *meretrix*[36]! În el se află răspunsul pe care Roma-l va da parţilor de pe Nil!

Kaby îi urmărea, vrând să-i sară în ajutor lui Mark, însă stăpânindu-se, din cauză că-i repugna să se încaiere cu – ei bine, cred că de fapt Mark i-a zis astfel în latină – o biată târfă.

Apoi, deşi eram la o distanţă la care-ar fi trebuit să le zăresc cu greu, am văzut, atâta de clar de parcă aş fi privit printr-o lupă, cum cele şapte ţeste afurisite de pe suprafaţa superioară a cufărului de bronz încep să se mişte către încuietoare, şi-atunci mi-am pierdut minţile şi-am rupt-o la fugă în direcţia opusă, însă Illy mă cuprinse cu trei dintre tentaculele lui, cu gesturi line, şi chiţăi:

— Linişteşte-te, Greta, fetiţo, nu începe şi tu. Stai liniştită, că de nu tăticu' are să te bată la fund. Vai, vai, da' voi, ăştia cu două picioare, ştiu că puteţi goni ca vântul când vă puneţi în gând să o faceţi.

În goana mea, trăsesem după mine cale de vreo câţiva iarzi corpul lui uşor ca un fulg, însă până la urmă reuşi să mă facă să mă opresc. Îmi revenii aproape complet în fire.

— Daţi-i drumul, am zis! repetă Sid, fără niciun rezultat, şi-i dădu drumul lui Beau, continuând totuşi să-şi ţină o mână pe umărul cartoforului.

Pe urmă grasul meu amic din Lynn Regis privi absorbit spre Vid şi zbieră, fără a se adresa cuiva în special:

— Mii de draci! Vă închipuiţi că am să mă răzvrătesc împotriva stăpânilor mei, că am să-i părăsesc pe Păianjeni, că am să mă ascund în pământ ca o vulpe istovită şi-am să astup în urma mea intrarea în vizuină? La naiba, nu-s aşa de laş! Cine propune aşa ceva? Introversiunea nu-i ceva la care să recurgi ca ultimă soluţie. Ea-nseamnă sfârşitul, dacă nu e aprobată şi supervizată. Şi ce-aţi fi zis dacă aş fi realizat Introversiunea înainte de a recepţiona chemarea-n ajutor pe care a lansat-o Kaby? Aud?

Războinica fecioară încuviinţă, aprobându-i spusele cu o expresie aspră întipărită pe chip. El observă şi îi făcu semn cu mâna, dojenind-o.

— Nu-i vorba că aş aproba nebunescul vostru plan privitor la acel cufăr al Diavolului, inşi într-o doagă. Cât despre a scăpa de

[36] Meretrix = prostituată (în limba latină in text) (N. tr.)

bombă… O, zei, o, zei, îngăduiţi-mi un minut de gândire, spuse el, acoperindu-şi faţa cu palmele.

Timpul de gândire era un articol care-n clipa aia nu se găsea nici măcar pe lista cu produse strict raţionalizate. Şi cu toate acestea Şaptevezi, culcându-se hotărât pe şuncile lui păroase în locul în care-l abandonase Maud, lansă o remarcă ucigător de critică la adresa noastră, zicând:

— Fain le-ai zis, Şef.

Pe urmă Doc se ridică în picioare lângă bar, fălos ca Abe Lincoln, cu jobenul pe cap, cu şalul la gât şi îmbrăcat în bulendrele lui din secolul al XIX-lea, şi ceru să se facă tăcere, ridicând braţul, care nu-i mai tremura, după care spuse ceva care suna cam aşa:

— Introverş, inverş, mănuş'.

Apoi pronunţia lui deveni mai mult decât perfectă.

— Ştiu foarte precis ce trebuie să facem, continuă el.

Faptul că în Zonă se făcu o linişte ca-n biserică şi că noi lăsarăm baltă ceea ce făceam, aşteptând cu respiraţia tăiată ca un sărman beţiv să ne spună cum să ne salvăm îmi dovedi cât de înspăimântaţi, de slabi şi de disperaţi eram.

Doc spuse ceva care suna cam aşa:

— Inverş… cuşer…, lăsându-ne să-l privim încordaţi încă câteva clipe, după care lumina din ochii lui se stinse şi el scuipă un *„Nicevo”* şi se lăsă să alunece peste bar cu mâna întinsă. Apucă o sticlă şi începu să dea băutura pe gât fără a se opri din alunecare.

Înainte ca Doc să atingă podeaua, profitând de faptul că priveam cu toţii spre bar, Bruce sări pe suprafaţa lucitoare a acestuia, cu atâta rapiditate încât îmi dădu impresia că ar fi apărut din neant chiar în acea clipă, în ciuda faptului că-l văzusem plecând din spatele pianului.

— Am o întrebare. A amorsat cineva dintre noi bomba aia? spuse, cu o voce clară şi potrivit de puternică. Aşa că nu poate să explodeze, completă el după o pauză bine cântărită, îmbărbătându-mă tot mai mult cu zâmbetul lui nepăsător şi cu gesturile lui energice. Şi, pe deasupra, dacă s-ar fi-ntâmplat să fie amorsată, înseamnă că tot ne-ar mai fi rămas o jumătate de oră. Cred că spuneai că atâta-i de lung intervalul dintre amorsare şi explozie.

Arătă cu degetul spre Kaby. Ea încuviinţă.

— Bine, spuse el. Atunci atâta timp are la dispoziţie pentru a se pune la adăpost acela care o va plasa în tabăra parţilor, iată o altă marjă de siguranţă. A doua întrebare. E vreun lăcătuş pe-aici?

Cu toate că părea foarte degajat, Bruce ne supraveghea cu nişte ochi de vultur şi prinse privirile afirmative pe care Maud şi Beau i le aruncară mai înainte ca ei să apuce să dea vreo explicaţie sau să se eschiveze. Spuse:

— Foarte bine. Dacă împrejurările o cer, voi doi va trebui să vă ocupaţi de închizătoarea cufărului. Dar, înainte de a ne gândi la aşa ceva, iată întrebarea numărul trei: e vreun tehnician atomist printre noi?

Pentru a clarifica această chestiune fu nevoie de o mică discuţie lămuritoare, Illy explicând că, da, Lunarii Timpurii dispuseseră de puterea atomică – doar de ce altceva se folosiseră pentru a nimici viaţa pe planeta lor şi pentru a crea toate acele cratere oribile? – dar că nu, el nu fusese chiar tehnician, ci doar „obiectiv” (mai întâi am crezut că începuse să o ia razna cutia chiţcăitoare a lui Illy); şi ce era un obiectiv? Ei bine, un obiectiv era cineva care manipula obiecte într-un mod care-i realmente imposibil de descris, dar nu, el n-avea cum să manipuleze chestii atomice – ideea era de fapt de-a dreptul ridicolă – aşa că nu avea cum să fie un obiectiv atomic.

Această expresie folosită de Lunar suna mai mult decât ridicol, pe bune. Iar Şaptevezi, având un avantaj de două mii de milenii asupra Lunarului, mormăi printre dinţi că civilizaţia lui nu folosea cum se cuvine niciun fel de putere, ci doar realiza un fel de transport al satirilor şi a tot felul de chestii prin continuumul spaţio-temporal, „or să-i mânuim p-acolo dac'aşa trebe. Orş'cum, nu-i putem mânui-n Vid, a fost noroc. Tre' s-avem nu-ş' ce. Da n-avem, în or'ce caz.”

— Deci, n-avem un A-tehnician, concluzionă Bruce, ceea ce-nseamnă că-i mai mult decât inutil, că e de-a dreptul primejdios să umblăm la cufăr. Chiar dacă l-am deschide fără să producem o catastrofă, n-am mai şti ce să facem pe urmă. Mai am încă o întrebare.

I-o adresă lui Sid:

— Cât timp mai avem până când vom putea să aruncăm ceva peste bord?

Sid, părând puţin invidios, însă fiindu-i şi recunoscător lui Bruce pentru felul în care acesta îi calmase fricoşii supuşi, începu

să-i dea explicaţii, însă Bruce, dovedind că nu are de gând să rişte să-şi piardă publicul, îi luă vorba din gură lui Sid de îndată ce acesta pronunţă cuvântul „ritm”:

— Pe scurt, nu înainte de a ne putea din nou conecta efectiv la cosmos. Îţi mulţumesc, Maestre Lessingham. E vorba deci de cel puţin cinci ore – cât de la prânz până la cină, cum bine zis-a ofiţerul cretan.

Îi adresă Kabyei un zâmbet scurt, soldăţesc.

— Deci, continuă el, fie că bomba pleacă-n Egipt, fie că se duce în altă parte, vreme de cinci ore n-avem ce face în privinţa ei. Prea bine!

Zâmbetul i se stinse ca flacăra unei lumânări. Făcu câţiva paşi de-a lungul barului ca şi cum i-ar fi măsurat lungimea. Două sau trei pahare pentru cocktail căzură de pe raft şi se sparseră, dar el nu le băgă în seamă şi nici noi n-o făcurăm. Îţi dădea fiori felul în care ne privea, pe rând, pe fiecare dintre noi. Şi trebui să-i susţinem privirile. Înapoia chipului lui încadrat de părul auriu nu se zărea decât Vidul.

— Prea bine, repetă brusc. Suntem doisprezece Păianjeni şi două Fantome, şi avem la dispoziţie vreme să stăm puţin de vorbă, şi ne aflăm cu toţii în aceeaşi barcă nenorocită, aşa că fiecare dintre noi va şti despre ce discutăm. Am mai pomenit despre acest subiect ceva mai înainte, însă am fost tachinat în privinţa unei mănuşi şi totul s-a transformat într-un nemaipomenit amuzament. Bine! Dar acum ne-am scos cu toţii mănuşile!

Bruce şi le smulse pe ale lui de la cingătoare şi le trânti pe bar, pentru a le da apoi câte un şut ori de câte ori trecea pe lângă ele în timp ce măsura iarăşi şi iarăşi cu pasul lungimea barului. Şi nu mai era nimic de care să se poată râde.

— Căci, continuă el fără întârziere, mi-am făcut o idee complet nouă despre efectul pe care-l are asupra fiecăruia dintre noi acest război al Păianjenilor. O, e un sport pe cinste, şi e distractiv să te plimbi prin spaţiu şi timp şi-apoi să-i tragi o petrecere dezlănţuită în afara spaţiului şi-a timpului, după fiecare operaţie. Este plăcut să ştii că nu-i în realitate nicio spărtură atât de-ngustă încât să nu te poţi strecura prin ea şi niciun zid care a fost sau care va fi destul de puternic ca să reziste când te repezi cu umărul în el. Cunoaşterea-i un lucru fermecător, mai dulce decât pofta ori decât voracitatea sau decât pasiunea de a lupta, şi le include pe toate trei în ea. E nepotolita foame de pe urmă, şi-i

nemaipomenit să fii Faust, chiar şi atunci când te afli într-o haită întreagă de Fauşti. E minunat să joci pe degete realitatea, să răsuceşti întregul curs al vieţii unui om sau chiar al unei întregi civilizaţii, să-i poţi şterge oricui trecutul din răbojul istoriei ca să-i scrii altu-n loc, şi să fii singurul care cunoaşte schimbările şi se bucură de ele. Ha! Să ucizi bărbaţi şi să răpeşti femei nu-i prea mult ca să te poţi ghiftui cu simţul puterii. E nemaipomenit să simţi Vânturile Schimbării suflând prin tine şi să cunoşti trecuturile care au fost, trecutul care este şi pe acela care ar putea să fie. E extraordinar să mânuieşti Atroposul şi să desprinzi un Mort Viu ori un Nenăscut de pe linia vieţii lui, şi apoi să priveşti în faţă Cetaşul Dublu, să vezi sclipirea învierii pe chipul lui şi să ştii că ai Recrutat un frate, să-i urezi bun venit în rândurile noastre unui prieten Demon nou născut şi să decizi dacă-i mai potrivit să fie făcut Soldat, ori Animator, ori altceva. Sau poate că el nu poate suporta învierea, poate că îngheaţă ori se usucă, şi trebuie să hotărăşti dacă-l vei reintegra pe linia vieţii lui şi-i vei îngădui să se întoarcă la visele lui de Mort Viu – care vor fi însă ceva mai cenuşii şi mai înspăimântătoare decât erau înainte. Ori, dacă e femeie şi are-acel ceva ce se numeşte vino-ncoace, să-i iei cu tine trupul pentru a o face Fantomă, ceea ce-i de asemenea minunat. Ori să simţi Moartea prin Schimbare cumpănindu-se deasupra capului tău, să fii conştient că trecutul nu-i un lucru preţios şi indestructibil, cum ţi se spusese că este, să ştii că nu poţi avea certitudini nici în privinţa viitorului – dacă acesta va mai apuca vreodată să existe – şi să pricepi că nicio parte a realităţii nu e sfântă, că însuşi cosmosul ar putea să se stingă precum flacăra unei lumânări asupra căreia sufli, că Dumnezeu ar putea să nu mai existe şi că ar fi posibil să nu mai rămână nimic altceva decât nimicul.

Îşi deschise braţele spre Vid.

— Şi cunoscând toate acestea, e de două ori mai minunat să pătrunzi prin Uşă şi să intri în Zonă, lăsând în urmă cel mai afurisit dintre Vânturile Schimbării, să te bucuri de o Recuperare binemeritată, să le împărtăşeşti şi altora ceea ce-ţi aminteşti despre toate lucrurile minunate de care am vorbit şi, acompaniat şi ajutat de cea mai afurisită gaşcă de Fauşti şi Faustine care-a existat vreodată, să scoţi la iveală, decojindu-le straturile întunecate unul după altul, sentimentele fascinante pe care le-ai acumulat în cosmos! O, e o viaţă dulce, sunt de acord, dar vă întreb – şi aici privirile lui ne străpunseră din nou, rapide, pe rând

– vă-ntreb ce influenţă au avut toate acestea asupra noastră? După cum am spus, mi-am făcut o idee complet nouă despre ceea ce a fost viaţa mea, despre ceea ce-ar fi putut ea să fie dacă s-ar fi petrecut schimbări dintr-acelea pe care nici măcar noi, Demonii, nu le putem produce, şi despre ceea ce e de fapt viaţa mea. Am observat chiar cu câteva clipe mai înainte modul în care reacţionam la diferite chestii, la ştirile despre Saint Petersburg, la ceea ce ne-a povestit atât de minunat ofiţerul cretan – atâta doar că ceea ce comunica-n vorbele ei nu era deloc frumos – şi mai ales la vestea prezenţei în Zonă a acelei bombe afurisite. Şi doar atâta îl întreb pe fiecare dintre voi: ce s-a întâmplat cu tine?

Se proţăpi pe loc, îşi vârî degetele de la ambele mâini în cingătoare şi începu să asculte zgomotul rotiţelor care se învârteau în cel puţin încă unsprezece capete în afară de al lui. Eu însă le-am împiedicat destul de rapid să se rotească, căci rând pe rând începuseră să răsară din beznă chipul lui Dave şi cel al tatălui meu, amintirea violului din Chicago, chipul mamei şi muzica orchestrei Jazz Limited, urmate de acel lucru imposibil de descris pe care un doctor Păianjen îl făcuse să existe prin simpla răsucire a unui comutator şi pe care văzându-l, am leşinat, cu toate că eram infirmieră şi-ar fi trebuit să fiu obişnuită cu aşa ceva. Am împiedicat rotiţele acelea să se rotească pentru că nu suport ca altcineva – în afară de mine însumi – să mă facă să-mi amintesc aşa ceva.

Le-am împiedicat să se rotească folosind un vechi şi infailibil truc al Animatorilor, care constă dintr-o trecere rapidă în revistă a celui mai interesant subiect de observaţie din câte există: necazurile celorlalţi oameni.

Beau arăta ca şi cum ar fi fost cel mai nefericit. Umilit de şeful lui, părăsit de iubita lui, care-şi dăruise inima unui Soldat, îşi consuma în tăcere nefericirea.

Nu am zăbovit asupra celor doi ETei, care-s prea dificil de descifrat. Şi nici asupra lui Doc. Nu poţi şti cu siguranţă dacă un ins mort de beat se află în zona întunecată sau în cea luminoasă a cercului existenţei sale. Poţi doar să fii sigur că el se învârteşte în cerc.

Maud trebuie că suferea la fel de mult ca şi Beau. Rostea nume, cuprinsă de panică. Spaima o face întotdeauna să sufere, fiindcă e dintr-un timp care se află cu cel puţin trei sute de ani în viitor faţă de timpul din care vine oricare dintre noi ceilalţi. Ar

trebui să fie mai isteaţă decât noi, însă nu e totdeauna. Ca să nu mai spun că are peste cincizeci de ani, deşi, ajutată de ştiinţa cosmetică a secolului din care vine, arată în cea mai mare parte a timpului ca o adolescentă. Văzând că Maud se retrăsese speriată de lângă cufărul de bronz, Lili ieşi din spatele pianului şi veni să stea alături de ea şi s-o susţină.

Necazurile pe care le avea Lili aparţineau părţii opuse a spectrului. Îl sorbea din ochi pe Bruce, mândră ca o prinţesă nobilă care-şi veghează logodnicul. Erich se încruntă văzând-o, căci nu-i convenea să împartă cu cineva obiectul mândriei lui, şi vă spun că şi el era mândru că vajnicul lui *Kamerad* se pricepuse să preia, în maniera Führer, comanda turmei noastre lovite de panică. Sid continua să aibă pe chip o expresie plină de recunoştinţă şi părea dispus să-i îngăduie lui Bruce să-şi continue discursul.

Chiar şi Kaby şi Mark, cei doi dragoni dornici de luptă, stând de o parte şi de alta a cufărului de bronz ca şi cum l-ar fi păzit, păreau dispuşi să stea şi să asculte ce li se spunea, ceea ce mă făcu să-mi dau seama de ce Sid îl lăsase pe Bruce să vorbească, în ciuda faptului că drumul pe care ne conducea discursul acestuia era marcat cu semnale de pericol: Sid îşi dăduse seama că, după ce Bruce ar fi încetat să vorbească, problema ridicată de existenţa bombei ar fi reizbucnit, conturând un conflict între Soldaţi şi Animatori. Iar dacă n-avea să fie descoperită o soluţie între timp, aşa cum spera Sid, cel puţin Bruce trăgea de timp cu vorbăria lui, amânând momentul izbucnirii acelui foarte probabil conflict.

Însă nu era vorba numai de atâta. Cu toţii ne puteam da seama că Sid era mişcat de ceea ce spunea Bruce. Era trădat de felul în care îşi muşca buza de sus şi de privirile furişate ale ochilor săi căprui.

Băiatul cel Nou pătrunsese în inimile noastre, numărându-le bătăile cu o pricepere mult mai mare decât a noastră, şi le momise, ducându-le acolo unde voise el, făcându-ne să ne gândim că eram nişte jigodii nenorocite, nişte oi negre şi rătăcite. Ei bine, vroiam să-l ascultăm în continuare.

8

„Daţi-mi un punct de sprijin şi voi muta lumea din loc.”
– Arhimede

UN PUNCT DE SPRIJIN

Bruce îşi întorsese capul spre stânga şi privea Vidul, iar glasul îi răsuna ca şi cum ar fi venit din depărtări:

— V-aţi întrebat vreodată de ce sunt numite cele două tabere care se-nfruntă în acest război Şerpii şi Păianjenii? Că le spunem celorlalţi Şerpi poate fi explicat destul de simplu: întotdeauna foloseşti o vorbă murdară ca să-ţi numeşti duşmanii. Dar de ce ne spunem nouă Păianjeni? Fii îngăduitor cu mine, Ilhilihis. Ştiu că nicio fiinţă nu e făcută de Natură să fie rea ori mârşavă, însă poate că zic asta fiindcă astfel mă îndeamnă tradiţiile noastre şi sentimentele antropoide. Da, Mark, ştiu că unele dintre legiunile voastre sunt numite Leii Beţi sau Melcii, ceea ce-i la fel de insultător ca şi cum le-ai spune celor din Forţa Expediţionară Britanică Bătrânii-Vrednici-de-Dispreţ. Nu, va trebui să vă afundaţi în oraşele destinate ruinării şi să căutaţi bandele de imberbi vicioşi ca să aflaţi că doar ei au obiceiul să-şi caute porecle ca ale noastre, şi veţi afla că până şi ei încearcă să mai îndulcească nota. Dar Păianjeni, pur şi simplu? Şi Şerpi? Căci, precum ştiţi, nu doar noi îi numim Şerpi. Şerpi îşi spun chiar ei înşişi. Păianjeni şi Şerpi. Ce fel de creaturi ne sunt stăpânii, dacă le dăm astfel de nume?

Vorbele lui mă făcură să mă înfior, iar mintea mea începu să facă cercetări într-o duzină de direcţii simultan, şi nu puteam nicicum să-mi domolesc ardoarea căutării, deşi cu cât mă afundam mai mult în gânduri de acest fel, cu-atâta tremuram mai tare.

Illy stătea lângă mine si-n clipa aia, pentru prima oară, m-am gândit că de fapt avea opt picioare perfect identice şi mi-am amintit că uneori mi-l închipuisem ca pe o maimuţă-păianjen. Şi apoi, nu fuseseră Lunarii o rasă înţeleaptă, nu posedaseră ei puterea atomică şi nu avuseseră ei la dispoziţie un milion de ani în care să poată pune la cale Războiul Schimbării?

Sau poate că, în viitorul îndepărtat, păianjeni de pe Terra vor evolua devenind inteligenţi şi vor întemeia o civilizaţie crudă, canibală, fiind totodată capabili să păstreze taina în ceea ce priveşte evoluţia lor. N-aveam idee ce-ar putea exista pe Pământ în vremea din care venea Şaptevezi. Şi n-ar fi fost tocmai potrivit să existe tocmai păianjeni negri, păroşi şi inteligenţi, care să-şi ţeasă în secret pânzele prin timp şi spaţiu?

Cât despre Beau, oare nu avea el ceva cu-adevărat Şerpesc în felul de-a se mişca şi-n toate câte le făcea?

Păianjeni şi Şerpi. *Spinne und Schlange*[37], cum le zicea Erich. S&S. Însă SS era prescurtarea pentru denumirea instituţiei naziste *Schutzstaffel*[38] – Cămăşile Negre, cum mai era numită – şi m-am gândit că ar fi posibil ca vreunul dintre ţucălarii ăia cruzi şi săriţi de pe fix să fi descoperit călătoria în timp şi… Scuturată de un fior, m-am dezmeticit, întrebându-mă: „Greta, până unde poate merge scrânteala ta?”

Încă prăbuşit pe podea în faţa barului, făcându-şi din partea din faţă a acestuia cutie de rezonanţă, Doc urlă la Bruce cu glasul unuia aruncat în groapa cu lei:

— Nu-i defăima pe Păianjeni! Ei pot auzi şoapta Nenăscutului. Alţii îţi biciuiesc doar pielea, dar ei îţi biciuiesc inima şi creierii.

Iar Erich strigă:

— Ajunge Bruce!

Însă Bruce nu se osteni nici măcar să-i arunce o privire şi continuă:

— Însă oricine-ar fi Păianjenii şi oricâte forţe ar avea în slujba lor, e la fel de clar ca indicaţiile ecranului Menţinătorului că Războiul Schimbării nu numai că li s-a întors împotrivă, dar le şi scapă din mână. Se lasă purtaţi de-o vreme de curentul lentorii stupide şi-al anacronismului generator de panică, când cu toţii ştim că tocmai anacronismele fac Vânturile Schimbării să ne scape de sub control. Iată, îi zdrobim pe cei care întreţin gâlceava Cretano-Doriană, încăpăţânându-ne să nu ne oprim, de parcă asta ar fi singura cale de a rezolva lucrurile iar aceea ar fi singura luptă care se mai desfăşoară încă. Îl ducem pe Constantin din Britania până la Bosfor cu racheta şi trimitem un

---

[37] Spinne und Schlange = Păianjeni şi şerpi (în limba germană în text) (N. tr.).

[38] Schutzstaffel = Trupele de securitate (în limba germană in text) (N. tr.).

minisubmarin să navigheze alături de Armadă împotriva corăbiilor de lemn ale lui Drake. Pun pariu că n-aţi auzit de aşa ceva până acum! Şi, iată, pentru a salva Roma, ne trebuie o bombă atomică. Pe zei, ar fi putut folosi focul grecesc, sau chiar dinamita, dar o armă cu fisiune… Vă las pe voi să vă imaginaţi ce goluri şi ce cicatrici va lăsa acest lucru de-a lungul istoriei. Stingerea Greciei, dispariţia provinciei Provence şi captivitatea Papei în Irlanda n-au să mai existe în istorie!

Rana de pe obraz i se redeschisese şi supura puţin, însă el nu-i dădea atenţie, şi nici noi. Un rictus ironic îi subţie buzele. Spuse:

— Însă eu uit că acesta-i un război cosmic şi că Păianjenii conduc operaţii pe bilioane, ba chiar pe trilioane de planete şi de nori de gaz locuiţi de fiinţe vii şi de-a lungul a milioane de epoci, că noi aparţinem doar unei lumi mărunte – unui minuscul sistem solar, Şaptevezi – şi că nu ne putem aştepta ca nevăzuţii noştri stăpâni, copleşiţi de preocupările lor care nu suferă amânare şi de responsabilităţile lor pe termen lung, să dea dovadă de o înţelegere aparte şi să umble cu menajamente cu epocile noastre favorite şi cu profeţii noştri preferaţi, cu cărţile pe care le iubim şi cu perioadele la care ţinem. Tot aşa cum nu ne putem aştepta ca ei să aibă grijă-n orice moment să protejeze orice fleac de care se-ntâmplă să fim ataşaţi sufleteşte. Poate că există câţiva sentimentalişti care ar prefera să moară decât să trăiască într-o lume în care nu există Suma, Ecuaţiile câmpurilor, Proces şi Realitate, Hamlet, Matei[39], Keats[40] şi Odiseea, însă stăpânii noştri sunt nişte creaturi pragmatice, care se-ngrijesc de nevoile acelor suflete brute care-şi doresc să trăiască, indiferent cum.

— Bruce, te avertizez că ajunge, spuse Erich, însă vorbele i se pierdură, înecate de debitul verbal accelerat al Băiatului celui Nou.

— N-am să-mi pierd prea multă vreme insistând asupra simptomelor minore ale crizei majore a ultimei noastre operaţii – anularea permisiilor, lipsurile severe, pierderea Camerei Rapide, folosirea Staţiilor de Recuperare pentru Operaţii şi toate celelalte nebunii – dar am să mă opresc doar asupra unuia: ni s-au pus în cârcă trei Soldaţi din afara Galaxiei, care nu erau obişnuiţi cu condiţiile de pe Pământ, lucru pentru care, de altfel, nu ei sunt

[39] Matei = personaj biblic (N. tr.).
[40] Keats, John = poet englez (1795–1821) (N. tr.).

vinovaţi. Asemenea accidente minore se pot întâmpla în orice război în împrejurări nefavorabile şi probabil nu au caracter general. Însă aici e vorba de ceva serios.

Făcu iarăşi o pauză, probabil ca să ne ţină în tensiune. Maud se se strecură până lângă mine. I-am simţit palma uscată atingându-mi braţul. Îmi şopti, din colţul gurii:

— Ei, şi acum ce facem?

— Ascultăm, i-am zis tot în şoaptă.

Nevoia ei de a face ceva mă cam nelinştea.

Îşi ridică una dintre sprâncenele ei. pudrate cu aur şi întrebă:

— Şi tu?

N-am apucat s-o întreb: „Şi eu, ce? Şi eu m-am îndrăgostit de Bruce? Eşti ţicnită?”, căci vocea lui Bruce se făcu iarăşi auzită, venind parcă de departe:

— V-aţi întrebat câte operaţii mai poate suporta pânza istoriei înainte de-a ajunge să fie înţesată de cârpeli? V-aţi întrebat dacă nu cumva prea multe schimbări vor epuiza într-o bună zi trecutul? Şi prezentul, şi viitorul, şi toată afacerea asta sângeroasă. Este legea Conservării Realităţii mai mult decât o speranţă inconsistentă căreia i s-a dat un nume complicat, mai mult decât o rugă a teoreticienilor? Moartea prin Schimbare e o certitudine, tot aşa cum e şi Moartea Termică, faţă de care însă e mult mai rapidă. După fiecare Operaţie realitatea e mai crudă, mai hâdă, mai provizorie şi cu mult mai săracă în acele detalii şi trăiri care reprezintă moştenirea noastră, semănând cu schiţa în creion care rămâne pe pânză dacă răzuieşti vopseaua de deasupra ei. Şi dacă toate astea continuă, n-are să ajungă oare cosmosul doar o caricatură a lui însuşi, şi n-are să se stingă pe urmă? Cât mai poate suporta realitatea să fie subţiată, câţi Cetaşi Dubli mai pot fi smulşi încă din ea? Şi mai e ceva: fiecare operaţie îi deşteaptă şi mai mult pe Morţii Vii, iar după ce Vânturile Schimbării iscate de respectiva operaţie se potolesc, Morţii Vii sunt şi mai răvăşiţi, şi mai chinuiţi de coşmaruri, şi mai sleiţi decât înainte. Aceia dintre voi care aţi întreprins operaţii în arii temporale asupra cărora s-a intervenit repetat ştiţi ce vreau să spun, cunoaşteţi acele priviri pe care vi le aruncă cu coada ochiului, ca şi cum ar spune: „Iarăşi voi? Oh, Doamne, plecaţi de aici. Noi suntem morţi. Noi suntem aceia care nu vor să se trezească, care nu doresc să fie Demoni şi cărora le repugnă să fie Fantome. Nu ne mai torturaţi.”

Nu m-am putut împiedica să le privesc pe femeile-Fantome. Se aşezaseră amândouă pe canapeaua de comandă, întoarse cu faţa spre noi şi cu spatele spre Menţinători. Contesa păstrase sticla cu vin pe care i-o dăduse Erich mai devreme şi-acum şi-o treceau una alteia. Pe gulerul de dantelă plisată al bluzei Contesei se lăbărţa o pată mare, trandafirie.

Bruce continuă:

— Va veni o zi în care toţi Morţii Vii şi toţi Nenăscuţii se vor trezi şi vor înnebuni. Hoardele lor fără număr se vor aduna şi, la figurat vorbind, vor veni să ne spună: „Ne-am săturat.”

Nu mi-am întors imediat privirea spre Bruce. Hitonul îi alunecase Phrynei, dezgolindu-i un umăr, iar ea şi Contesa stăteau aplecate în faţă, puţin înclinate una spre cealaltă, cu coatele pe genunchi şi cu picioarele desfăcute – ale Contesei nu prea tare, căci nu-i îngăduia fusta ei strâmtă. Erau încă surprinzător de materiale, deşi de mai bine de o jumătate de oră nimeni nu le dăduse vreo atenţie. Cu ochii pe jumătate închişi, priveau undeva pe deasupra creştetului meu şi, aşa să-mi ajute, păreau să asculte ceea ce spunea Bruce şi chiar să audă o parte din vorbele lui.

— Facem distincţie cu foarte mare grijă între Morţii Vii şi Nenăscuţi, între cei cărora liniile vieţilor li se află în trecut şi cei cărora acestora li se află în viitor. Dar mai există oare vreo deosebire între ei? Putem noi să ne mai dăm seama care-i diferenţa dintre trecut şi viitor? Mai putem noi să localizăm prezentul, adevăratul timp prezent al cosmosului? Fiecare Zonă are propriul ei prezent, prezentul Marelui Joc al Timpului la care luăm parte, care-i altfel şi care nu-i făcut pentru a adăposti adevărata viaţă. Păianjenii ne spun că adevăratul prezent e situat undeva în a doua jumătate al secolului al XX-lea, ceea ce-nseamnă că unii dintre noi încă trăim undeva în Cosmos şi mai avem încă linii ale vieţii de-a lungul cărora se plimbă prezentul. Însă sunteţi gata să acceptaţi povestea asta cu atâta uşurinţă? Ilhilihis, Şaptevezi? Cum li se pare povestea asta supuşilor întreitei Zeiţe? Păianjenilor din Roma lui Octavian? Demonilor Bunei Regine Bess[41]? Gentlemanilor Morţi Vii ai Măreţului Sud? Populează Nenăscuţii navele spaţiale, Maud? Păianjenii ne mai spun că, în ciuda faptului că negura bătăliei face prezentul să fie greu de stabilit cu precizie, totul se va restabili odată ce Şerpii se vor preda necondiţionat şi va fi înstăpânită pacea cosmică, după

[41] Bess = Elisabeta I, regină a Angliei între anii 1558–1603. (N. tr.).

care trecutul va purcede spre viitor la fel de maiestuos ca înainte, înviorând continuumul în trecere. Chiar credeţi aşa ceva? Sau, ca şi mine, credeţi că am epuizat tot viitorul şi tot trecutul, că le-am irosit în experimente premature şi că adevăratul prezent a fost murdărit până la dispariţia lui din existenţă, că el ne-a fost furat pentru totdeauna, el, preţiosul prezent al adevăratei dezvoltări, momentul necopt în care e cuprinsă întreaga existenţă, momentul acela – asemănător unui prunc nou născut – în care se află întreaga speranţă care poate exista?

Lăsă vorbele să ne pătrundă şi-apoi, făcând câţiva paşi repezi, vorbi din nou, acoperind cu forţa vocii lui vorbele lui Erich, care spunea:

— Bruce, pentru ultima dată îţi…

Nota de speranţă care se citea în vorbele lui părea extrasă chiar din ceea ce spusese mai înainte:

— Dar cu toate că lucrurile par îngrozitor de întunecate, mai rămâne o şansă – care-i foarte vagă, dar care există totuşi – de a salva cosmosul de la Moartea prin Schimbare şi de a restabili bogăţia de odinioară a realităţii, de a le ajuta pe Fantome să doarmă şi poate chiar de a recâştiga adevăratul prezent. Avem mijloacele la îndemână. Ce-ar fi dacă puterile călătoriei în timp ar fi folosite nu pentru războaie şi distrugere, ci pentru vindecare, pentru îmbogăţirea reciprocă a epocilor, pentru comunicare şi pentru dezvoltare în linişte, pe scurt, deci, pentru a transmite un mesaj pacifist…

Însă şi micul meu comandant e un bun actor care ştie câte ceva despre principiile prin care poţi fura scena partenerului de replică, şi n-avea de gând să se lase îndepărtat de către Bruce din prim-plan ca un figurant care are doar rolul unei Voci din Mulţime. Se năpusti înainte, prin spaţiul gol dintre noi şi bar, luându-şi elan, sări şi ateriză greoi pe afurisitul de cufăr în care se afla bomba.

O clipă mai târziu, Maud îmi arăta tăcută cum i se albise mâna deasupra cotului datorită forţei cu care o strânsesem, iar Illy îşi smulgea un tentacul din pumnul celeilalte mâini ale mele, chiţăind, plin de reproş:

— Greta, fetiţo, să nu mai faci niciodată aşa ceva.

Erich stătea în picioare pe cufăr, călcând cu grijă pe cercul craniilor. Trebuia să-mi fi dat seama că era greu să le apeşi în ordinea corectă doar sărind cu cizmele pe ele. Erich îşi mai găsise vreme şi să arate cu degetul spre Bruce, strigând:

— … şi asta se numeşte revoltă, tinere domn. *Um Gottes willen*[42], Bruce, ascultă-mă şi dă-te jos de-acolo înainte să spui ceva şi mai rău. Sunt mai în vârstă decât tine, Bruce. Şi Mark e mai în vârstă decât tine. Ai încredere în ai tăi *Kameraden.* Lasă-te îndrumat de experienţa lor.

Îmi captase atenţia, însă, ca să fiu sinceră, în loc de asta aş fi preferat să-mi învineţească un ochi.

— Tu mai în vârstă decât mine? rânji Bruce. Când experienţa ta suplimentară de 12 ani a fost cheltuită pentru a absorbi înţelepciunea unei rase de visători sadici cuprinşi de paranoia, într-o lume al cărei curent de gândire fusese deja îngălat de un război total? Mark, mai în vârstă decât mine? Când toate ideile lui şi tot devotamentul lui sunt acelea ale unuia care aparţine unei haite de lupi, de trântori lipsiţi de imaginaţie şi cu două mii de ani mai tineri decât mine? Sunteţi amândoi mai în vârstă pentru că aţi acumulat mai mult cinism tipic ucigaşului decât înţelepciune în această Lume a Schimbării? Mă faci să râd! Sunt englez şi vin dintr-o epocă în care războiul total era încă o profanare, iar florile şi mugurii gândurilor nu erau încă supuse strivirii ori atingerii manei. Eu sunt poet, iar poeţii sunt mai înţelepţi decât oricine, deoarece ei sunt singurii oameni care au curajul să gândească şi să simtă în acelaşi timp. N-am dreptate, Sid? Când vă vorbesc tuturor despre un mesaj pacifist, vreau să vă gândiţi la el ca la ceva concret, să vă gândiţi la folosirea Zonelor pentru a trece munţii timpului şi a da ajutor acolo unde e nevoie de el, nu pentru a da ajutor cui nu merită sau pentru a furniza cunoştinţe premature sau primejdioase. Şi uneori chiar să nu oferim nimic, ci doar să folosim Zonele pentru a verifica, cu grijă şi cu infinită blândeţe, dacă toată lumea-i în siguranţă şi dacă universul îşi urmează drumul glorios ce i-a fost hărăzit.

— Da, eşti poet, Bruce, interveni Erich. Poţi pune foarte mult sentiment în cântecul tău atunci când sufli în flaut şi ne poţi face să vărsăm lacrimi. Poţi însufleţi tuburile orgii, ca să ne faci să tremurăm de emoţie ca şi cum am călca pe urmele lui Iehova. În ultimele douăzeci de minute ne-ai oferit un *charmante*[43] regal de poezie. Dar ce eşti tu? Un Animator? Sau eşti Soldat?

---

[42] Um Gottes willen = Pentru numele lui Dumnezeu (în limba germană în text) (N tr.).

[43] Charmante = fermecător (în limba franceză în text) (N. tr.).

Chiar în clipa aceea – poate şi fiindcă Sid îşi drese glasul într-un mod sugestiv – am putut simţi că începeam cu toţii să fim împotriva lui Bruce. Am avut straniul sentiment că realitatea îşi restrânge graniţele, că toate culorile strălucitoare se întunecă, că visurile dispar. Şi abia atunci mi-am dat seama cât de mult ne mişcaseră vorbele lui Bruce, pe unii dintre noi aducându-ne chiar în pragul revoltei. Eram furioasă pe Erich pentru ceea ce făcea, însă nu mă puteam împiedica să-i admir semeţia.

Încă mă mai aflam sub influenţa vrăjită a cuvintelor lui Bruce, şi a ceea ce nu putuse spune în cuvinte şi ascunsese în spatele lor, însă Erich strică totul, căci, răsucindu-se puţin pe călcâie, fu cât pe ce să calce pe butoanele de comandă în formă de capete de mort şi mă făcu să-mi doresc să calc, încălţată cu pantofi cu tocuri cui, pe capetele de mort de pe nasturii uniformei lui. Eram încă într-o stare confuză, nedându-mi deocamdată seama care-mi erau adevăratele sentimente.

— Da, sunt Soldat, răspunse Bruce, şi sper că nu va fi vreodată nevoie să-mi pui la îndoială curajul, deoarece pentru a duce mesajul pacifist către celelalte Zone şi către locurile vătămate ale cosmosului e nevoie de mai mult curaj decât e necesar pentru ducerea la îndeplinire a oricărei Operaţii pe care-am plănuit-o vreodată. Poate că vom avea parte de o ieşire rapidă din scenă, fiind înhăţaţi înainte de a apuca să facem măcar un prim drum, dar cui îi pasă? Măcar vom avea ocazia să-i vedem pe adevăraţii noştri stăpâni, când vor veni să ne zdrobească, iar atâta ar fi de ajuns ca să fiu pe deplin satisfăcut. Şi, pe deasupra, am putea încerca şi noi să zdrobim pe câte unul, la rândul nostru.

— Deci eşti Soldat, spuse Erich, dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet larg. Bruce, sunt de acord că cele şase Operaţii la care ai luat parte au fost mai dure decât oricare din cele pe care le-am condus în timpul primelor mele o sută de hibernări. Şi de aceea îţi spun cinstit că te înţeleg. Dar ca să te laşi să ajungi într-o asemenea stare încât dragostea şi o fată să te-ntoarcă pe dos şi să te facă să aiurezi despre mesaje pacifiste…

— Da, pentru Dumnezeu, da, dragostea şi o fată m-au schimbat! îi strigă Bruce.

Privind-o pe Lili mi l-am amintit pe Dave spunând: „Mă duc în Spania” şi m-am întrebat dacă va mai exista vreodată ceva care să mă facă să roşesc aşa de tare cum roşise ea.

— Sau, mai bine zis, continuă Bruce, dragostea şi o fată mi-au făcut să susţin ceva în care am crezut dintotdeauna, m-au făcut să…

— *Wünderbar*[44], spuse Erich, şi începu să execute un dans stupid pe capacul cufărului, făcându-mi dinţii să se încleşteze de spaimă.

Îşi îndoi braţele din încheieturi şi din coate în nişte unghiuri ciudate, construindu-şi o poză afectată, îşi împinse un şold în afară, îşi vârî capul între umeri şi începu să zâmbească prosteşte şi să clipească foarte repede din gene.

— Ai să mă inviţi la nuntă, Bruce? Va trebui să-ţi chemi pe altcineva ca şi cavaler de onoare, însă eu am să fiu florăreasa şi am să le arunc mici buchete de flori tuturor distinşilor oaspeţi. Ţine, Mark. Prinde-l Kaby. Uite unul şi pentru tine, Greta. *Danke schön – Ach, zwei Herzen in dreivierteltakt*[45]… ta-ta… ta-ta… ta-ta-ta-ta-ta…

— Ce dracu crezi că e o femeie? se înfurie Bruce. Ceva cu care să-ţi faci de cap în timpul tău liber?

— Două Inimi prinse-n Valsul Timpului, continuă Erich să fredoneze, dansând în ritmul melodiei, fir-ar el al naibii.

Nu uită să încuviinţeze ceea ce spusese Bruce:

— Exact, zise.

Ceea ce nu-mi spuse nimic nou, ci doar îmi confirmă ceva ce deja ştiam.

— Foarte bine, zise Bruce, hai să-l lăsăm pe acest *maricón*[46] cu Cămaşă Cafenie să se amuze şi să trecem la afaceri. V-am făcut tuturor o propunere şi nu-i nevoie să vă spun cât de serios am vorbit sau cât de serios ne gândim, eu şi Lili, la această propunere. Nu numai că trebuie să ne infiltrăm oamenii în unele Zone şi să le corupem pe altele care din fericire sunt coapte pentru aşa ceva, dar trebuie de asemenea să luăm contact cu Şerpii şi să stabilim relaţii de colaborare cu Demonii lor, la nivelul nostru, ca prim pas al acţiunii noastre.

Erich încetă să mai danseze. Se făcu o linişte de parcă tuturor ni s-ar fi tăiat răsuflările. Erich profită de ea ca să schimbe ritmul.

---

[44] Wünderbar = Minunat (în limba germană în text) (N. tr.).

[45] Danke schön. Ach, zwei Herzen in dreivierteltakt… = Vă mulţumesc. Vai, două inimi bătând tactul de trei pătrimi… (în limba germană în text) (N. tr.).

[46] Maricón = termen peiorativ pentru homosexual, fetiţă; laş (în limba spaniolă în text) (N. tr.).

— Bruce! Te-am lăsat să împingi mascarada asta mai departe decât ar fi trebuit. Se pare că-ţi închipui că, deoarece totu-i acceptat în Zonă – duelurile, beţiile, *und so weiter* [47] – poţi spune ce vrei şi că totul va fi uitat odată ce ne va trece mahmureala. Dar nu-i aşa. E drept că în mijlocul unei adunături de monştri şi de spirite libere care lucrează ca agenţi secreţi, aşa cum suntem noi, e greu să domnească disciplina militară care domneşte într-o armată terriană. Însă, Bruce, dă-mi voie să-ţi spun, dă-mi voie să-ţi întipăresc în minte – iar Sid, Kaby şi Mark, ca ofiţeri egali în rang cu mine îmi vor confirma spusele – că ordinele Păianjenilor sunt la fel de valabile în această Zonă ca şi cuvântul Führer-ului în Chicago. Şi nu cred că-i nevoie să subliniez, Bruce, că Păianjenii au născocit nişte pedepse care i-ar face pe compatrioţii mei de la Buchenwald şi Belsen să pălească puţin. Deci, atâta timp cât există cea mai mică posibilitate de a justifica faptul că am interpretat vorbele tale ca pe o clovnerie total lipsită de gust…

— Pălăvrăgeşte înainte, spuse Bruce, făcându-i semn a lehamite din mână fără a-şi coborî măcar privirile spre Erich. Oameni buni, v-am făcut o propunere.

Făcu o pauză, după care continuă:

— De care parte te afli, Sidney Lessingham?

Am simţit cum mi se înmoaie picioarele, căci Sid nu răspunse imediat. Bătrânul flăcău înghiţi în sec şi începu să ne cerceteze din priviri. Apoi sentimentul că realitatea îşi strânge şi mai mult graniţele deveni îngrozitor, căci Sid încetă să ne mai privească şi-şi îndreptă puţin spatele. Chiar în acea clipă, Mark se grăbi să intervină:

— Bruce, mă-ntristează că trebuie să-ţi spun că eşti posedat. Erich, trebuie să-l închidem undeva.

Kaby încuviinţă, cu un aer absent:

— Să-l închidem ori să-l ucidem, cum ne va veni mai la îndemână, şuieră ea, şi-apoi să revenim la bătălia din Egipt.

— Da, într-adevăr, spuse Mark. Eu am murit în acea bătălie. Dar acum poate că n-am să mai mor.

— Îmi placi, romanule, îi spuse Kaby.

Bruce avea un zâmbet vag întipărit pe faţă. Ochii i se mişcară şi se fixară asupra Lunarului.

— Tu, Ilhilihis?

---

[47] Und so weiter = şi aşa mai departe (în limba germană în text) (N. tr.).

Glasul izvodit de cutia lui Illy sună mecanic, pentru prima dată de când îl auzeam, dând răspuns la întrebare:

— Eu am împrumutat mai mult timp decât oricare dintre voi, dar, tra-la-la, Tăticului îi place să trăiască, include-mă printre cei care se ţin de tot deoparte, Brucie.

— Miss Davies?

De lângă mine, Maud îi dădu un răspuns categoric:

— Crezi că-s proastă?

Am zărit-o pe Lili alături de ea şi m-am gândit: „Doamne, pot fi la fel de mândră ca ea, dar sunt al dracului de sigură că n-aş fi la fel de încrezătoare.”

Beau vorbi înainte ca Bruce să apuce să-l privească:

— N-am niciun motiv să te consider simpatic, domnule. Dimpotrivă. Însă Zona asta a ajuns să mă plictisească mai ceva decât Bostonul şi întotdeauna mi-a fost greu să rezist pe termen lung. Pe termen foarte lung, mă tem că ar trebui să spun. Sunt de partea dumitale, domnule.

O durere mi se trezi în piept, un muget îmi bubui în urechi şi mi se păru că-l aud pe Şaptevezi mormăind:

— M-am săturat de-ăşti mârşavi Păianjeni. Şi io-s de partea ta.

Doc se ridică dinaintea barului. Îşi pierduse pălăria şi părul îi era răvăşit. Apucă de gât o sticlă de o jumătate de litru şi-i sparse fundul, lovind-o de bar. Apoi, agitând bucata de sticlă care-i rămăsese în mână, ţipă:

— *Ubivaitie Pauki i Niemetzi!*

Şi de îndată Beau cântă versiunea în limba engleză a acelor vorbe:

— Ucideţi-i pe Păianjeni şi pe nemţi!

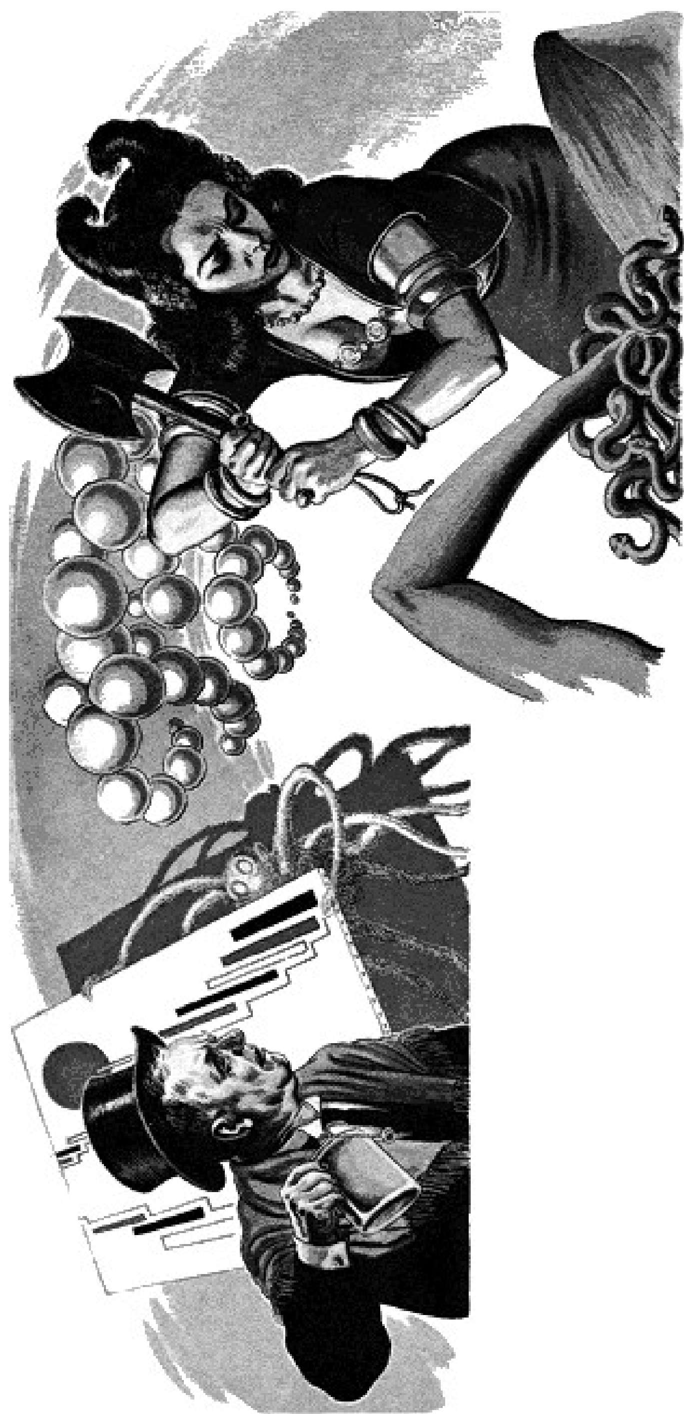
Iar Doc nu se prăbuşi, căci se ţinea strâns de bar cu mâna care-i era liberă. În Zonă se lăsă o linişte la fel de profundă ca aceea din afara ei, mai profundă decât crezusem că poate fi liniştea, iar ochii lui Bruce se îndreptară iarăşi spre Sid, oprindu-se însă o clipă asupra mea.

— Miss Forzane? l-am auzit pe Bruce spunând.

M-am gândit: „Ce ciudat!” şi am început să privesc spre Contesă, după care am simţit că ochii tuturor erau îndreptaţi spre mine şi mi-am zis: „Hei, despre mine-i vorba! Dar nu poate să mi se întâmple aşa ceva. Li se poate întâmpla celorlalţi, dar nu mie. Eu doar lucrez aici Nu i se poate întâmpla Gretei, nu, nu!”

Dar chiar asta mi se întâmpla. Ochii tuturor continuau să fie îndreptaţi asupra mea, iar liniştea şi sentimentul acut al realităţii erau dumnezeiesc de groaznice, aşa că mi-am zis: „Greta, trebuie să spui ceva, fie chiar şi numai cel mai potrivit dintre cuvintele murdare” şi apoi, brusc, mi-am dat seama că liniştea era ca aceea a unui mare oraş în care s-ar fi găsit o cale de a face într-o singură secundă să amuţească toată gălăgia, era ca şi melodia cântată de Erich când pianul încetase să-l mai acompanieze. Era ca şi cum Vânturile Schimbării ar fi încetat complet să mai sufle... Şi am ştiut dinainte ce se întâmplase când m-am întors cu spatele spre ei.

Femeile-Fantomă dispăruseră. Iar Menţinătorul Principal nu fusese doar comutat pe Introversiune, ci dispăruse şi el.

9

„— Am examinat muşchiul dintre cărămizi şi nu era mişcat din loc.

— Aţi căutat, desigur, şi printre hârtiile lui D. şi printre cărţile din bibliotecă, nu?

— Bineînţeles. Am deschis fiecare dosar şi fiecare plic. Nu numai că am deschis fiecare carte, dar am şi răsfoit, filă cu filă, toate volumele.”

– Poe

O CAMERĂ ZĂVORÂTĂ

Trei ore mai târziu, eu şi cu Sid ne-am trântit pe canapeaua de lângă bucătărie, fiind totuşi prea obosiţi pentru a avea poftă de mâncare. O căutare mai amănunţită decât aş fi putut eu pune la cale ne arătase că Menţinătorul nu se afla în Zonă.

În primele două ore ne spuseserăm unii altora că, bineînţeles, trebuie să se afle în Zonă. Trebuia să fie în Zonă, dacă teoriile şi circumstanţele după care ne conduceam viaţa în Lumea Schimbării aveau vreun înţeles. Menţinătorul e acela care menţine Zona. Menţinătorul Secundar are în grijă alimentarea cu oxigen, temperatura, umiditatea, gravitaţia şi alte lucruri necesare menţinerii ciclurilor vieţii şi ale materiei, însă Menţinătorul Principal e cel care opreşte pereţii să se încovoaie spre înăuntru şi tavanul să se prăbuşească. E mic, însă, pe onoarea mea, face atât de multă treabă.

Nu are nevoie de fire, de unde electromagnetice sau de altceva la fel de complicat. Pur şi simplu se agaţă de continuumul spaţio-temporal local.

Mi s-a spus că părţile active din interiorul lui sunt făcute din molecule gigantice, foarte dure şi foarte rezistente, fiecare dintre ele fiind practic un univers de buzunar. Pe dinafară, Menţinătorul arată ca un radio portabil dotat cu ceva mai multe butoane şi scale, comutatoare, mufe pentru căşti şi alte drăcii senzorice decât unul obişnuit.

Însă Menţinătorul dispăruse, şi cu toate astea Vidul nu ne turtise încă. Dar eram prea obosită ca să-mi mai pese dacă aveam să fim turtiţi sau nu.

Un lucru era sigur: Menţinătorul fusese comutat pe Introversiune înainte de a se face nevăzut sau, în caz contrar, dispariţia lui produsese în mod automat Introversiunea. Alegeţi oricare variantă. Cert e că Introversiunea se produsese. Realitatea îmi înhăţase gândurile cu brutalitatea unui director de şcoală tiranic şi urâcios şi am simţit, fără să încerc să aflu, că ameţeala n-avea să scadă, că totul era înăbuşitor, că Vânturile Schimbării încetaseră total să sufle. Iar impresia că Cenuşiul Vidului exista mai mult în mintea mea era atât de puternică încât m-am luminat, înţelegând ce vroiau să spună băieţii ăia care se ocupau cu ştiinţele când începuseră să-mi explice că Zona-i un fel de întreţesere între material şi mental, o Monadă Gigantică, după cum o numise unul dintre ei.

În orice caz, mi-am zis: „Greta, dacă asta-i Introversiunea, nu vreau să iau parte la ea Nu-i prea plăcut să ştii că eşti desprins de cosmos şi că pluteşti în derivă. O barcă de salvare în mijlocul Pacificului şi o navă spaţială în pustiul dintre două galaxii nu-nseamnă mare lucru când e vorba de adevărata singurătate."

M-am întrebat de ce oare Păianjenii echipaseră Menţinătorii cu comutatoare pentru Introversiune. din moment ce nu ne puteam antrena mereu folosindu-le şi nici nu era vorba să le folosim decât în cazuri atât de disperate încât nu lăsau loc decât fie Introversiunii, fie predării în faţa Şerpilor. Şi pentru prima dată am descoperit explicaţia, care era evidentă: a realiza Introversiunea trebuie să fie similar cu a o lua la sănătoasa, iar principalul ei scop era să împiedice secretele şi echipamentul să încapă în mâinile duşmanilor. Introversiunea pune Zona într-o situaţie din care nici măcar Înaltul Comandament al Păianjenilor n-o mai poate salva. Şi nu-ţi mai rămâne de făcut nimic altceva decât să te scufunzi (în jos? în afară? în sus?) în Vid.

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci şansele noastre de a reveni la normal erau la fel de mari ca acelea ca eu să fiu iar o puştoaică şi să mă joc printre Dune, în toiul Micului Joc al Timpului.

M-am lipit şi mai mult de trupul lui Sid, strecurându-mă puţin sub umărul lui, şi mi-am frecat obrazul de catifeaua cenuşie, pătată şi placată cu aur a pieptarului său. M-a privit, şi-atunci i-am spus:

— E lung drumul până la Lynn Regis, nu-i aşa, Siddy?

— Dulceaţo, ai grăit o mulţime, spuse.

Bătrân afurisit. Ştia foarte bine ce face atunci când vorbea în limba asta, dragul de el.

— Siddy, i-am spus, de ce-i placat pieptarul tău cu aur? Ar fi mult mai lejer dacă n-ar fi placat.

— Sfântă Fecioară, pe legea mea, bărbaţii trebuie să se-mpopoţoneze şi ei şi, scumpo, nu ştiu de ce, e de mare ajutor dacă ai ceva metal la tine.

M-am smiorcăit:

— Ca să se zgârie fetele în el. Dar nu da încă pieptarul ăsta la curăţat. Vreau să stau cât mai mult lângă el până când ieşim din pădure.

— Sfântă Fecioară, şi de ce-aş face-o? mă-ntrebă el, cu un aer absent.

Şi cred că nu glumea. Ultimul lucru pe care-l află călătorii prin timp e felul în care miros.

Pe urmă chipul lui se întunecă şi mi se păru că acum el vrea să se strecoare la adăpostul umărului meu.

— Dar scumpo, dulceaţo, pădurea ta are ceva mai mulţi copaci decât pădurea Sherwood.

— Tu ai spus-o, am căzut eu de acord.

Mă îngrijora felul în care arăta. N-ar fi trebuit să-l intereseze în clipa aceea capriciile mele de domnişoară. Ştiam că arătam ca dracu', însă Sid se ţinuse alături de mine cât timp ţinuse vânătoarea, şi niciodată nu poţi şti ce-nseamnă asta. Apoi mi-am amintit că, în afară de mine, el fusese singurul care nu apucase să declare din ce tabără vroia să facă parte atunci când Bruce îi ceruse s-o facă, şi probabil lucrul ăsta îi afecta vanitatea masculină. În ceea ce mă privea, eu nu-mi făceam probleme de genul ăsta. Încă-i mai eram recunoscătoare Menţinătorului că mă făcuse scăpată din situaţia aceea critică, chiar dacă ne vârâse pe toţi într-o situaţie şi mai rea. Totul părea că se întâmplase cu veacuri în urmă.

Cu toţii ne-am repezit să tragem concluzia că cele două femei-Fantomă fugiseră, luând cu ele Menţinătorul. Nu ştiu unde ar fi putut fugi sau de ce, dar aşa păreau să stea lucrurile. Maud începuse să strige că niciodată n-avusese încredere în Fantome şi că ştiuse dintotdeauna că ele îşi vor face de cap într-o bună zi, iar Kaby îşi fixase bine în cap, chiar între coarnele ei, ideea că Phryne, fiind grecoaică, era capul răutăţilor şi că avea să dezlănţuie nenorocirea asupra noastră.

Însă pe când verificam pentru prima dată Magazia, am observat că husele care le protejau pe femeile-Fantomă nu păreau să adăpostească nimic sub ele. Ectoplasma nu ocupă mult spaţiu când e compactă, însă oricum am aruncat o privire sub una dintre huse, apoi sub cealaltă, şi-n clipa următoare strigam după ajutor.

Toate husele erau goale. Pierdusem peste o mie de femei-Fantome, tot stocul lui Sid.

Ei bine, cel puţin asta dovedea ceea ce niciunul dintre noi nu văzuse vreodată şi nici nu auzise că ar fi fost demonstrat: că există un fel de legătură diavolească – un fel de contact mijlocit de Vânturile Schimbării – între Fantome şi liniile vieţilor lor. Şi când acel cordon ombilical – cum am auzit că i se spune – e tăiat, partea îndepărtată de pe linia vieţii moare.

Era interesant, însă ceea ce mă deranja pe mine era întrebarea dacă şi noi, Demonii, urma să ne evaporăm, deoarece suntem Cetaşi Dubli în aceeaşi măsură ca şi Fantomele, şi ne fuseseră şi nouă tăiate cordoanele ombilicale. Noi suntem mult mai materiali, desigur, dar asta ar putea însemna doar că în cazul nostru procesul va dura ceva mai mult. E foarte logic.

Mi-amintesc că le-am privit pe Maud şi pe Lili. Noi, fetele, eram cele care controlam husele. E una dintre regulile de bună-cuviinţă pe care ne străduim să le menţinem. Dacă bărbaţii ar face verificarea asta, ar fi în stare să ne repete de fiecare dată gluma aia scârţâitoare despre „femeile la minut” pe care mi s-a făcut greaţă s-o tot aud.

În orice caz, le-am privit şi-am zis:

— Mă bucur să vă cunosc.

Lili spusese:

— Douăzeci şi trei, valea!

Iar Maud zisese:

— Aici nu-i nimic.

După care ne strânseserăm mâinile.

Socotisem că Phryne şi Contesa dispăruseră cam în acelaşi timp ca şi celelalte femei-Fantomă, însă o idee nu-mi dădea pace, aşa că am zis:

— Siddy, crezi oare că-i cu adevărat posibil ca în vreme ce noi ne uitam la Bruce, cele două femei-Fantomă să-şi fi deschis o Uşă, folosindu-se de Menţinător, şi-apoi s-o şteargă, luându-l cu ele?

— Îmi pui în vorbe gândurile, dulceaţo. Toate par să contrazică asta: mai întâi, e bine cunoscut că Fantomele nu pot complota şi nu pot lua parte la comploturi. În al doilea rând, momentul respectiv nu era unul în care se poate deschide o Uşă. În al treilea rând – şi-aici e adevăratul clenci – Zona e strivită dacă nu are un Menţinător. În al patrulea rând, ar fi fost o prostie din partea lor să creadă că niciunul dintre noi – câţi eram oare, zece, doisprezece? – nu se va uita în jur şi nu le va surprinde…

— Am privit o dată în jur, Siddy. Trăgeau la măsea şi ajunseseră prin propriile lor forţe la canapeaua de comandă. Când se întâmpla asta oare? Ah, da, cam atunci când Bruce vorbea despre Morţii Vii.

— Da, dulceaţă. Şi când ai început iar să gângureşti tocmai vroiam să-mi închei spusele menţionând că, în al cincilea rând, aş fi putut jura că niciuna n-ar fi putut să atingă Menţinătorul şi să-l fure fără ca eu să ştiu. Şi totuşi…

— Iarăşi: şi totuşi, l-am secondat eu.

Cineva trebuia să fi deschis o Uşă şi s-o fi şters, luând cu el obiectul, căci acesta în mod sigur nu se afla în Zonă. Vânătoarea fusese o aiureală. Ceva de dimensiunile unei maşini de scris portabile nu-i uşor de ascuns, iar noi ne uitaserăm înăuntrul tuturor obiectelor, începând cu pianul lui Beau şi sfârşind cu reţeaua de recondiţionare a Regenatorului.

Am mers până la a le face tuturor fluoroscopii, cu toate că Illy ne avertizase că are să se contorsioneze ca un morman de viermi, căci spunea că-l gâdilă teribil. Şi cu toate că eu insistasem să-i netezesc blana cinci minute mai târziu, era puţin distant.

Unele zone, cum ar fi barul, bucătăria şi Magazia, ne luaseră ceva timp, însă am fost deosebit de pedanţi. Kaby îl ajutase pe Doc să verifice Sala Chirurgicală, căci de când fusese ultima dată în Zonă staţionase într-un spital de campanie (şi am aflat că Păianjenii lansează operaţiuni chiar şi din asemenea spitale) şi învăţase câteva şmecherii noi şi nemaipomenite.

Oricum, Doc făcuse ceva treabă de capul lui, supravegheat fiind însă, bineînţeles, de cel puţin trei inşi, dintre care desigur că nu puteau face parte Bruce şi Lili. Când Menţinătorul dispăruse, Doc îşi revenise din beţie cu o iuţeală care m-ar fi putut surprinde dacă n-aş fi ştiut că aşa ceva i se mai întâmplase, însă după ce terminasem de verificat Sala Chirurgicală şi trecusem la Galeria de Artă, începuse să vorbească fără şir şi am observat că

îşi desfăcuse haina, îşi vârâse capul între umeri, scosese la iveală o sticluţă şi trăsese o înghiţitură sănătoasă, pregătindu-se să ajungă pe o nouă culme a fericirii.

Şi Galeria de Artă ne luase ceva timp, deoarece acolo se află un întreg talmeş-balmeş de lucruri ciudate. Mi s-a rupt inima când Kaby şi-a luat securea şi a crăpat în două o frumoasă sculptură în lemn de culoare albastră, înfăţişând o Meduză Venusiană, deoarece, deşi nu era niciun semn pe suprafaţa lustruită a sculpturii, aceasta, spusese Kaby, era destul de mare pentru ca Menţinătorul să poată fi ascuns în ea. Doc plânsese puţin şi îl lăsaserăm să potrivească bucăţile la loc şi să privească visător celelalte chestii aflate acolo.

După ce căutaserăm peste tot, Mark insistase să desfacem podeaua. Atât Beau cât şi Sid încercaseră să-i explice că Zona n-are podea dublă, că nu-i nimic sub podea, că podeaua devine şi mai dură dacă pătrunzi vreo cinci centimetri în suprafaţa ei încrustată cu diamante, ajungând la o suprafaţă făcută dintr-un material care-i echivalentul solid al Vidului. Însă Mark era foarte încăpăţânat (ca toţi romanii de altfel, cum mă asigurase Sid) şi rupsese patru burghie de duritate superioară diamantului înainte să se declare mulţumit.

În afară de nişte posibile ascunzători foarte ingenioase, nu mai rămânea decât Vidul, iar lucrurile nu dispar dacă le arunci în Vid, ci doar se topesc pe jumătate şi îngheaţă bocnă dacă nu apuci să le pescuieşti mai înainte ca asta să se întâmple. În spatele Regenatorului, aflate cam la nivelul unui stat de om, se aflau trei nuci de cocos Venusiene pe care un hitit foarte puternic le aruncase acolo în timpul unei încăierări pe cinste. Încerc să nu le privesc niciodată, fiindcă seamănă cu nişte capete de vrăjitoare şi-mi dau fiori. Părţile Zonei care vin în contact cu Vidul au proprietăţi spaţiale stranii, de care una dintre instalaţiile din Sala Chirurgicală se foloseşte într-un fel care mă face să mă-nfior şi mai tare, dar acum nu-i vorba despre asta.

În timpul vânătorii, pentru a depista Menţinătorul, Kaby şi Erich îşi folosiseră Comunicatoarele pe post de indicatoare de direcţie, în acelaşi mod în care sunt ele folosite în cosmos, pentru a localiza o Uşă, şi – după cum mi s-a mai spus – şi în Zonele Mari. Însă Comunicatoarele pur şi simplu o luaseră razna, ca un ac de busolă ce se-nvârte şi nu se mai opreşte, şi nimeni nu ştiuse să spună ce-nsemna asta.

Una dintre ascunzătorile ingenioase o putea reprezenta Menţinătorul Secundar. Era o idee simpatică, însă Menţinătorul Secundar nu-i mai mare decât Principalul şi-apoi are şi el măruntaiele lui stranii şi pe deasupra îşi făcuse şi treaba tot timpul, aşa că am avut suficiente argumente să-l scoatem din cauză. Mai rămânea cufărul în care se afla bomba, cu toate că părea imposibil să-l poată cineva deschide, chiar dacă ar fi ştiut secretul cifrului, mai înainte ca Erich să apuce să sară pe el şi să-l plaseze astfel în centrul atenţiei, însă după ce ai eliminat toate posibilităţile, cuvântul „imposibil” îşi schimbă înţelesul.

Din moment ce ne ocupăm cu călătoriile în timp, cineva trebuie să se gândească la tot soiul de trucuri prin care să trimită Menţinătorul permanent sau temporar în trecut sau în viitor. Însă Zona se află cuprinsă exclusiv în Marele Joc al Timpului, şi toţi cei care se pricep mi-au spus că e absolut imposibil să călătoreşti prin timp în interiorul Marelui Joc al Timpului. Căci Marele Joc al Timpului e ca un tren, iar Micul Joc al Timpului – cum numim noi timpul obişnuit – e peisajul prin care trece trenul, iar noi ne aflăm în tren – în afară de cazul în care ieşim prin Uşă – şi, cum ar spune Gertie Stein, nu poţi călători în timp prin timpul în care călătoreşti în timp când călătoreşti în timp.

Mi-a mai trecut prin minte şi ideea că ar fi putut exista ascunzători evidente şi tocmai prin aceasta foarte ingenioase. Putea fi vorba de câţiva oameni care să-şi treacă în mod repetat un lucru de la unul la celălalt, ceea ce ar fi presupus o conspiraţie, dar, bineînţeles, dacă presupui că-i vorba de o conspiraţie suficient de amplă, îţi poţi explica orice, inclusiv cosmosul însuşi. Oricum, mi-a venit ideea unui joc de-a v-aţi ascunselea văzând chiverele Soldaţilor şi nu m-am liniştit decât după ce le-am adunat la un loc şi le-am putut privi pe toate trei în acelaşi timp.

— Trezeşte-te, Greta, şi pune şi tu mâna pe ceva. Nu pot sta aici pentru totdeauna.

Maud se înfăţişase cu o tavă încărcată cu gustări delicioase, şi trebuie să recunosc că m-am lăsat ispitită Fata asta încropeşte nişte gustări tare afurisite.

Am aruncat o privire şi-am spus:

— Siddy, vreau un hot-dog.

— Iar eu vreau un pateu vânătoresc! Tu faci cinste, fată cusurgie, muiere exagerat de scrupuloasă, păpuşă tiranică şi capricioasă.

Am înhăţat un vraf întreg de gustări şi m-am cuibărit lângă el.

— Hai, mai zi-mi şi altfel, Siddy, i-am zis. Ştii tu, vorbe de-acelea cu adevărat suculente.

10

„Un gând, a cărui moarte mai minunată e,
Atât de tare-mi zguduie fiinţa
Că presupunerile o sufocă,
Şi alt nimica nu-i decât ceea ce nu-i.”
– Macbeth

MOTIVE ŞI OCAZII FAVORABILE

Fiorosul meu hoinar din King’s Lynn îşi pusese tava pe genunchi şi începuse să devoreze tot ce se afla în ea. Ceilalţi tocmai îşi dădeau şi ei gata gustările. Erich, Mark şi Kaby, aflaţi la capătul barului, lângă cufărul de bronz, se certau în linişte, aşa încât nu puteam auzi ce-şi spun, iar Illy, încolăcit lângă pian ca o adevărată caracatiţă, asculta şi el ce vorbeau cei trei.

Beau şi Şaptevezi se plimbau încoace şi-ncolo pe lângă canapeaua de comandă, aruncându-şi din când în când câte o vorbă unul altuia. Dincolo de ei, Bruce şi Lili erau aşezaţi pe canapeaua aflată exact în parte opusă celei pe care stăteam eu şi cu Sid şi vorbeau despre ceva, părând a fi foarte sinceri. Maud se aşezase la celălalt capăt al barului şi tricota. Pe lângă jocul de şah, sorbirea în linişte a unui pahar de băutură şi învăţarea modului în care se vorbeşte cu laringele artificial, aceasta-i încă una dintre ocupaţiile cu care lumea-şi omoară timpul în Zonă în lungile vacanţe dintre petreceri. Doc, capabil încă să se ţină pe picioare, umbla de colo colo prin Galerie, ridicând lucrurile de pe jos şi punându-le la loc.

Pe urmă Lili şi Bruce se ridicară, încă discutând aprins, iar Illy începu să improvizeze o melodie nepământeană, folosind tonurile înalte ale pianului. „De unde au atâta energie?” m-am întrebat.

Şi de îndată ce mi-am pus acea întrebare i-am şi cunoscut răspunsul şi am început să mă simt ca şi ei. Nu era vorba de energie ci pur şi simplu de nervi.

Schimbarea-i ca un drog. Mi-am dat seama de asta. Te obişnuieşti ca lucrurile să nu rămână neschimbate, ca o imagine a trecutului şi a viitorului să se dizolve în alta, care poate nu-i foarte diferită, dar are totuşi ceva schimbat, şi ca mintea să-ţi fie

mereu înghiontită de stări psihice şi de noţiuni stranii, de parcă ţi-ar străluci direct în creieri luminile unui night-club, lumini care-şi schimbă mereu culoarea şi care creează umbre stranii.

E odihnitor să simţi la nesfârşit balansul şi zgâlţâiturile. E ca şi cum te-ai afla într-un tren.

Curând, fără să-ţi dai seama, ajungi să-ţi placă mişcarea şi să ai nevoie de ea, şi pe urmă ea încetează brusc şi tu eşti tot tu, iar faptele la care te gândeşti şi-n care pui suflet rămân perfect neschimbate şi, doamne, asta-i ceva foarte greu de suportat, lucru pe care tocmai îmi fusese dat să-l aflu.

În clipa în care se petrecuse Introversiunea, toate cele ce se strecoară în Zonă, lucruri însufleţite sau adormite, încetaseră să mai pătrundă până la noi. Iar noi nu mai eram decât noi înşine şi ceea ce reprezentam unii pentru alţii şi ceea ce reieşea din asta. Eram îngrozitor de singuri, puşi într-o situaţie foarte neplăcută.

Îi înţelegeam pe ceilalţi că se plimbau de colo colo. Era o minune că nu se aruncaseră în Vid. Maud părea să suporte cel mai bine totul, poate şi fiindcă vegherile îndelungate printre stele o pregătiseră pentru aşa ceva. Şi-apoi, ea e cea mai bătrână dintre noi, mai bătrână chiar şi decât Sid, cu toate că în ceea ce o priveşte poţi scrie cuvântul „bătrână” cu „b” mic.

Căutarea susţinută a Menţinătorului reuşise să mascheze sentimentul general, însă acum acesta ieşea la iveală. Înainte de a începe căutarea, discursul lui Bruce şi intervenţiile lui Erich reuşiseră şi ele destul de bine să ascundă ceea ce simţeam. Am încercat să-mi amintesc când mă cuprinsese pentru prima dată acel sentiment şi am decis că lucrul ăsta se întâmplase după ce Erich sărise pe cufărul în care se afla bomba, cam în clipa în care adusese vorba despre poezie. Nu eram totuşi sigură. Poate că Menţinătorul fusese comutat pe Introversiune încă mai înainte, când mă întorsesem să privesc spre femeile-Fantomă. N-aveam de unde să ştiu. Fir-ar să fie!

Credeţi-mă, simţeam că fiecare centimetru pătrat al corpului îmi era făcut din ciment întărit. Mi-am amintit universul lipsit de Marea Schimbare pe care-l descrisese Bruce şi am hotărât că era cea mai nefericită idee posibilă. Am continuat să mănânc, cu toate că nu eram chiar aşa de sigură că era o idee bună să mă menţin în putere.

— Siddy, are Menţinătorul un ecran care indică Introversiunea?

— La naiba, fetiţo, vorbeşte mai încet, dacă mă iubeşti! Dintr-odată nu mă simt prea bine, de parcă aş fi golit o butelcă de vin

de Renania şi pe urmă m-aş fi culcat înlăuntrul ei. Pe Sfânta Fecioară, da, culoarea-i albastră. Cum zice manualul, e vorba de sclipiri scurte. De ce mă-ntrebi?

— Fără un scop anume. Oh, Doamne, Siddy, ce n-aş da pentru o adiere a Vânturilor Schimbării!

— Nu poţi a spune asta iarăşi, mormăi el.

Probabil că şi eu arătam destul de nefericită, căci mă cuprinse cu braţul şi-mi şopti ţâfnos:

— Alină-te, dulceaţo, cu gândul că, în vreme ce suferim aşa de amarnic, măcar nu ne poate atinge Moartea prin Schimbare.

— Ce-i aia? l-am întrebat.

Nu vroiam să rătăcesc de colo colo, cum făceau ceilalţi, căci bănuiam că n-aveam să mă pot stăpâni şi aveam să împing lucrurile prea departe. Aşa că, pentru a nu o lua razna, am început să încerc din nou să mă gândesc cine şi în ce fel făcuse Menţinătorul să dispară.

În timpul vânătorii fuseseră avansate câteva sugestii destul de nebuneşti despre felul în care dispăruse sau în care fusese comutat pe Introversiune: un truc vrăjitoresc al ştiinţei Şerpilor; camuflarea Zonelor de către Înaltul Comandament al Păianjenilor, datorită pierderii Camerei Rapide, camuflare făcută atâta de în grabă încât nu mai avuseseră vreme să ne avertizeze; intervenţia Ultimelor Creaturi Cosmice, acele fiinţe misterioase şi ipotetice care se presupune că vor fi rezistat extinderii Războiului Schimbării mult dincolo de epoca lui Şaptevezi (dacă nu cumva Ultimele Creaturi Cosmice sunt chiar cele care luptă în Războiul Schimbării).

Ceea ce clarificaseră aceste sugestii era faptul că fiecare dintre noi era suspectat a fi fie spion al Şerpilor, fie membru al poliţiei secrete a Păianjenilor, fie agent al – după cum spune Bruce, şi poate nu greşeşte – Comitetului pentru Siguranţa Publică a Lumii Schimbării ori al mişcării revoluţionare secrete încropite în rândurile Păianjenilor, fie un ins care acţionează pe cont propriu. Şi mai erau şi facţiunile opozante create de Erich şi de Bruce, facţiuni despre care, de când Menţinătorul fusese şterpelit, nu mai pomenise nimeni.

Era o bună strategie de grup aceea de a face uitate animozităţile în timpul stării de urgenţă, dar care nu mă împiedica să mă joc cu gândurile mele.

Şi oare cine-şi dorea atât de mult să evadeze încât să fie în stare să Introverseze Zona, anulând orice posibilitate de contact

cu cosmosul şi riscând să nu se mai întoarcă niciodată în cosmos?

Lăsând deoparte ceea ce se-ntâmplase după ce Bruce îşi făcuse apariţia şi aţâţase focul, Doc mi se părea persoana care avea cea mai puternică motivaţie în acest sens. Ştia că Sid n-avea să poată să-l acopere veşnic şi că pedepsele date de Păianjeni pentru neîndeplinirea îndatoririlor de serviciu nu se limitau, după cum ne amintise şi Erich, doar la focurile de artificii ale unui pluton de execuţie. Dar, cu toate că nu stătusem tot timpul cu ochii pe el, eram sigură că Doc zăcuse pe podea, dinaintea barului, încă de când Bruce începuse să vorbească.

Beau? Beau spusese, într-un moment când nu era vorba să glumească, că se plictisise de Zonă, deci era puţin probabil că ar fi fost dispus să se închidă în ea pe veci, ca să nu mai punem la socoteală faptul că ar fi fost nevoit să-l sechestreze şi pe Bruce alături de el şi de păpuşica pe care o iubea.

Cât despre Sid, el iubeşte realitatea – fie că ea se află în Schimbare, fie că nu – şi până şi cel mai neînsemnat lucru pe care ea îl conţine. Îi iubeşte în special pe oameni, mai mult decât oricine pe care l-am cunoscut – fiind în această privinţă ca un prunc cu ochi mari, care vrea să apuce orice obiect pe care-l vede şi să-l bage în gură – aşa că-mi era greu să mi-l închipui despărţindu-se pe veci de cosmos.

Maud, Kaby, Mark şi cei doi ETei? Niciunul dintre ei n-avea vreo motivaţie care să-mi fie cunoscută, cu toate că Şaptevezi, fiind dintr-un viitor îndepărtat, sugerase ideea care le lua în calcul pe Ultimele Creaturi Cosmice, iar între cretană şi roman părea să se înfiripe o relaţie care i-ar fi putut face să-şi dorească să fie surprinşi de Introversiune unul lângă altul.

„Bazează-te pe fapte, Greta!” mi-am zis.

Mai rămâneau Erich, Bruce, Lili şi cu mine.

„Erich”, mi-am zis. „Am putea ajunge undeva pe calea asta.” Micuţul comandant are sistemul nervos al unui coiot şi curajul unui motan turbat, şi dacă şi-ar fi închipuit că modalitatea cea mai potrivită de a câştiga disputa dintre el şi Bruce ar fi fost aceea de a rămâne împreună cu el într-o temniţă impenetrabilă, n-ar fi ezitat să treacă la acţiune.

Însă chiar înainte de a se apuca să danseze pe bombă, Erich îl sâcâise pe Bruce cu întrebări şi intervenţii din public. Totuşi, între intervenţii, ar fi avut timp să se furişeze nevăzut, să comute

Menţinătorul pe Introversiune şi… ei bine, aveam rezolvate nouă zecimi ale problemei.

Dacă era vorba ca eu să fiu cea vinovată, atunci trebuie că eram nebună. Brr!

Motivaţia lui Bruce părea evidentă. Era în principal pericolul de moarte (sau de nemoarte?) în care se pusese incitând la revoltă. Era într-adevăr păcat că, stând tot timpul cocoţat pe bar, fusese mereu la vedere. Desigur, dacă Menţinătorul ar fi fost comutat pe Introversiune înainte ca Bruce să se urce pe bar, am fi observat sclipirile albastre ale ecranului de semnalizare. Dacă-i până acolo, observasem o strălucire asemănătore când privisem spre femeile-Fantomă, însă nu ştiu dacă aceasta arată aşa cum pretinde Sid, care n-a avut niciodată ocazia s-o vadă, ci doar a citit despre ea în manual. Oh, la naiba…

Însă, aşa cum sunt sigură că mi-ar fi putut spune toţi masculii din Zonă, Bruce n-ar fi-avut nevoie el însuşi de o ocazie favorabilă, de vreme ce o avea pe Lili, care putea face treaba în locul lui şi care putuse găsi la fel de multe prilejuri favorabile ca şi noi ceilalţi. În ceea ce mă priveşte, am rezerve serioase în privinţa teoriei care spune că „femeia e moale ca lutul în mâinile bărbatului de care e-ndrăgostită nebuneşte”, însă trebuie să recunosc că în cazul ei teoria putea fi aplicată şi era natural să fie aplicată, din moment ce cu toţii hotărâserăm, printr-un acord tacit, că cercetările făcute de Bruce şi de Lili în timp ce vânam Menţinătorul nu trebuie luate în considerare.

Ei bine, cam asta se putea spune despre noi. Mai rămânea doar posibilitatea ca un străin misterios să se strecoare cumva prin Uşă (pe care însă cum putea s-o deschidă din afară fără a folosi Menţinătorul?), sau să iasă dintr-o ascunzătoare pe care nu mi-o puteam imagina, ori pur şi simplu să iasă din Vid. Ştiu că această ultimă presupunere nu-i realizabilă, căci nimeni nu-şi poate face apariţia din nimic, dar dacă există ceva care pare să fi fost făcut tocmai pentru ca din el să-şi facă apariţia ceva primejdios, apoi acela-i tocmai Vidul: neguros, un vârtej de ceaţă, un noroi cenuşiu…

„Aşteaptă o clipă”, mi-am zis, „şi ia aspectul ăsta în considerare cu mai multă atenţie. Ar fi trebuit să-ţi sară în ochi încă de la început.”

Oricine s-ar fi ivit din Vid sau oricine dintre noi s-ar fi strecurat spre Menţinător ar fi trebuit să fie zărit de Bruce, care privise tot

timpul peste capetele noastre spre Menţinător şi trebuise să vadă ce se întâmplase cu acesta.

Erich, chiar după ce se urcase pe cufăr, n-ar fi avut cum să vadă ceva, căci rolul lui de tribun al poporului îi ceruse să stea întors mai tot timpul cu faţa spre Bruce.

Dar Bruce, în afară de cazul în care fusese prea absorbit de discursul lui, ar fi putut să…

Nu, puştoaico, un Demon e întotdeauna un actor, indiferent cât de mult crede în ceea ce spune, şi n-a existat niciodată un actor care să nu observe când cineva din public vrea să părăsească sala tocmai când el joacă scena cea mai tare.

Aşa că Bruce ştia totul, ceea ce mă făcea să-mi dau seama că era un actor mai bun decât crezusem, din moment ce celorlalţi nu le trecuse prin minte ceea ce tocmai descoperisem eu, ori dacă le trecuse, nu crezuseră că aşa ceva era posibil.

Însă eu nu-mi fac treaba în felul ăsta. Şi-apoi nu aveam chef să las lucrurile aşa – Bravă Anna, dă-mi puteri – şi mă simţeam încinsă ca iadul.

„Poate”, mi-am zis, încurajându-mă, „Zona e de fapt Iadul.” Dar am adăugat: „Fii matură, Greta – fii dezlănţuită, răzvrătită, nemiloasă, aşa cum e firesc să fii la douăzeci şi nouă de ani.”

11

„Barajul mugeşte şi-apoi se ridică. Stângaci cocârjaţi,
Cu puşti, cu grenade, cu lopeţi şi-alte unelte.
Spre focul mortal bărbaţii pornesc, avântaţi.
În şiruri sure, murmurând, cu feţele spăimos lucind,
Ies din tranşee, grabnic dau năvală,
Pe când ceasornicele, iuţi, neabătute, le ticăie la mâini.”
– Sassoon

FRONTUL DE VEST, 1917

— Te rog, Lili, n-o face.

— Am s-o fac, iubitule.

— Dulceaţo, trezeşte-te! Eşti bolnavă?

Mi-am deschis puţin ochii, l-am amăgit pe Sid cu un zâmbet, mi-am împreunat strâns mâinile, i-am urmărit pe Bruce şi pe Lili certându-se plini de nobleţe lângă canapeaua de control şi am început să-mi doresc să trăiesc o mare dragoste, care să-mi alunge suferinţa şi să-mi ofere un înlocuitor acceptabil al Vânturilor Schimbării.

Judecând după felul în care Lili îşi dădu capul pe spate şi se îndepărtă de Bruce, adresându-i un zâmbet mândru şi tandru, ea era cea care câştigase disputa. El făcu câţiva paşi, îndepărtându-se de ea. Din fericire, nu ridică din umeri spre noi, ca un soţ bătrân, cu toate că se vedea că era nervos şi că nu putea să suporte deloc bine Introversiunea. Dar care din noi o suporta mai bine?

Lili îşi puse o mână pe spătarul canapelei de comandă şi, cu buzele strânse, ne privi, fără a-şi mişca prea mult capul, rotindu-şi doar ochii. Îşi legase părul tăiat cu breton cu o bentiţă cenuşie de mătase. Rochia ei scurtă de mătase cenuşie, cu croială dreaptă, o făcea să arate nu atât ca o codană – deşi aşa arăta ea de obicei – ci mai degrabă ca o fetiţă mică, lucru care era dezminţit doar de decolteul rochiei, care era tăiat destul de adânc pentru a arăta că Lili nu mai era de mult o fetiţă.

Privirea ei ezită şi în cele din urmă se opri asupra mea. Ştiind că femeile mă aleg întotdeauna să le fiu spectatoare, am presimţit ce avea să urmeze. Şi, pe deasupra, în mişcarea

politică proaspăt ieşită din găoace care fusese iniţiată în Zonă, eu şi Sid formam partidul de centru cu numai doi membri.

Trase adânc în piept, îşi împinse bărbia înainte şi spuse, cu o voce care era mai ridicată şi suna mai britanic decât de obicei:

— Noi, fetele, am strigat adesea: „Închideţi Uşa!” însă acum Uşa e închisă pentru totdeauna.

Am ştiut că presupunerea mea era corectă şi m-am simţit cuprinsă de jenă, căci ştiam cum dragostea te face să crezi că eşti cel pe care-l iubeşti şi să-ţi doreşti nespus să-i trăieşti viaţa – şi, lucru de care la momentul respectiv nu-ţi dai seama, să-ţi însuşeşti gloria lui – şi să faci cunoscut mesajul pe care vrea el să-l transmită. Şi mai ştiam cum poţi strica lucrurile procedând astfel. Şi totuşi, n-am putut să nu admit că vorbele pe care tocmai le spusese reprezentau o introducere nu foarte rea şi, în orice caz, erau neplăcut de adevărate.

— Logodnicul meu crede că încă mai putem să deschidem Uşa. Eu nu cred că putem. El crede că-i puţin cam prematur să discutăm despre buclucul neobişnuit în care am intrat. Eu nu cred că-i prematur.

Un râs iritant se făcu auzit din direcţia barului. Militariştii reacţionau. Erich făcu un pas în faţă, etalând o mutră foarte fericită.

— Văd că acum trebuie să ascultăm femeile ţinând discursuri, zise. La urma urmelor, ce-a ajuns Zona asta? Cercul de Brodat de Sâmbătă Seara al lui Sidney Lessingham?

Beau şi Şaptevezi încetară să mai măsoare cu pasul distanţa dintre bar şi canapeaua de comandă şi se întoarseră spre Erich. Şaptevezi părea puţin mai voinic decât satirii din ilustraţiile cărţilor de mitologie, părea ceva mai mult decât o fiinţă pe jumătate cal. Bătu-din copită – potrivit de tare, aş zice – şi spuse:

— Ah. Ia mai du-te şi mă las’ în pace!

Aflasem că învăţase engleza de la un Demon care fusese docher cu simpatii sindicalisto-anarhiste.

Pentru o clipă Erich tăcu şi rânji, cu mâinile înfipte-n şolduri.

Lili încuviinţă din cap, privindu-l pe satir, şi-şi drese glasul, părând speriată. Însă nu spuse nimic. Puteam vedea că simţea ceva şi că se gândea la ceva. Chipul i se urâţi şi ochii i se adânciră în fundul capului, ca şi cum ar fi fost atinsă de un Vânt al Schimbării pe care eu nu-l simţeam, iar încercarea ei de a-şi stăpâni lacrimile îi strâmbă gura. Câteva lacrimi îi ţâşniră totuşi din colţurile ochilor, iar când vorbi, vocea-i era cu o octavă mai

coborâtă, iar accentul nu-i mai era pur londonez, ci se amesteca cu cel new-yorkez.

— Pentru că sunt nouă aici şi îmi displace să pun întrebări, n-am aflat cum vi s-a părut vouă învierea, însă mie mi s-a părut cea mai groaznică tortură şi mi-aş fi dorit să-i fi putut spune lui Suzaku: „Dacă nu te superi, doresc să rămân un Mort Viu. Prefer coşmarurile.” Însă am acceptat învierea, fiindcă fusesem învăţată să fiu politicoasă şi fiindcă în mine exista un Demon a cărui dorinţă permanentă de a trăi nu pot s-o înţeleg, şi am descoperit că mă simţeam în continuare ca un Mort Viu – cu toate că puteam să mă strecor peste tot – şi că încă mai aveam coşmaruri, singura diferenţă fiind acea că ele deveniseră mult mai vii. Eram din nou o tânără de şaptesprezece ani, şi presupun că orice femeie îşi doreşte să aibă din nou şaptesprezece ani, însă în mintea mea nu mai aveam deloc şaptesprezece ani, ci eram o femeie care murise în New York, în 1929, din cauza bolii lui Bright şi de asemenea, din cauză că o Mare Schimbare îmi mutase linia vieţii pe un nou curent, mai eram şi o femeie care, în 1955, în Londra ocupată de nazişti, murise din cauza aceleiaşi boli, însă avusese o moarte mult mai lentă pentru că, aşa cum vă puteţi închipui, băuturile spirtoase se găseau în cantităţi mult mai mici. Am fost nevoită să trăiesc cu ambele variante ale amintirii acelei întâmplări, pe care Lumea Schimbării nu le-a făcut să se şteargă, aşa cum am aflat că nu le face să se şteargă în cazul niciunui Demon, şi nici măcar nu le-a făcut să se piardă undeva în fundal, aşa cum speram că avea să se întâmple. Când un Tovarăş de Schimbare îmi spune: „Hei, frumoaso, ce-ar fi să zâmbeşti?” sau „Puştoaico, i-un veşmânt nu prea strălucitor ăsta pe care-l porţi”, îmi închipui că sunt iar în Bellevue, desconsiderând imaginea mea afectată, în vreme ce razele de lumină încep să semene cu nişte ţepi de gheaţă, sau că mă aflu în dormitorul îmbibat cu vin al lui Stepney, împreună cu Phyllis, care tuşeşte de-şi dă sufletul lângă mine, sau, în cel mai bun caz, îmi închipui că sunt o fetiţă din Glamorgan care priveşte spre drumul roman şi îşi pune întrebări cu privire la minunata viaţă pe care a lăsat-o în urma ei.

Amintindu-mi că şi Erich lăsase în urmă un viitor neplăcut, petrecut în cosmos, l-am privit şi am văzut că nici nu-i trecea prin cap să zâmbească. M-am gândit că poate, aflând că mai există cineva pe care-l aşteptau două variante de viitor, începea

să înveţe cum e să fii umil, dar imediat după aceea am ajuns să mă îndoiesc că aşa stăteau lucrurile.

— Căci, vedeţi, continuă Lili să se destăinuie, în toate cele trei vieţi ale mele am fost o fată care s-a îndrăgostit de un poet tânăr şi talentat care vorbea cu vocea noii tinereţi şi-a tuturor tinerilor, dar pe care nu l-a întâlnit niciodată. O fată care a spus prima ei minciună pentru a fi lăsată să intre în Crucea Roşie şi să străbată Franţa ca să fie lângă acel poet. Şi totul a fost o poveste despre pericole, despre magie neagră şi despre un cavaler în armură, iar ea şi-a imaginat cum îl va afla rănit, dar nu foarte grav vătămat, poate cu un bandaj înfăşurat în jurul capului, şi cum îi va aprinde pipa şi-i va zâmbi blând, nelăsându-l niciodată să ghicească ce simte ea pentru el, fiind mereu cât putea de distinsă şi de graţioasă şi urmărind dacă acest comportament al ei avea vreo influenţă asupra lui… Iar pe urmă mitralierele Boche l-au secerat la Passchendaele, şi n-ar fi putut exista bandaje suficient de mari pentru rănile lui, iar fata a rămas la vârsta lăuntrică de şaptesprezece ani şi-a început să umble creanga, să fie haină – deşi nu se pricepea la aşa ceva – şi să bea, lucru la care se pricepea ceva mai mult, cu toate că să bei până te stingi nu-i un lucru aşa de uşor cum pare a fi, chiar dacă rinichii slăbiţi pe care-i ai te ajută în sensul ăsta. Însă până la urmă a reuşit… Iar pe urmă se aude un cocoş cântând. Tresărind, se trezeşte brusc din visurile cenuşii ale morţii, care-i umplu linia vieţii. Se crapă de ziuă şi e frig. E un miros ca acelea răspândite de o fermă franţuzească. Îşi simte gleznele şi nu i se par deloc grele ca nişte imense cizme de cauciuc pline cu apă şi nici umflate. Picioarele ei sunt ale unei femei tinere… Pe o fereastră mică se zăresc vârfurile unui şir de copaci care, când sunt luminaţi mai puternic, par a fi plopi. Şi acolo se află paturi de campanie asemănătoare celui pe care l-a avut ea. Uniformele atârnate peste tot aruncă umbre mari, iar o fată sforăie. În depărtare se aude un tunet, care zguduie uşor fereastra. Apoi ea îşi aminteşte că ele sunt infirmiere ale Crucii Roşii şi se află la o depărtare de mulţi kilometri de Passchendaele şi că Bruce Marchant are să moară în zorii zilei… Peste câteva minute, ea porneşte spre poziţia întărită în care un servant camuflat cu rămurele şi iarbă veghează, balansând uşor ţeava mitralierei. Dar ea n-are să moară azi. Are să moară în 1929 şi în 1955… Şi tocmai când ea e gata-gata să-

nnebunească, se aude un scârţâit şi un Jap[48] cu o faţă foarte albă, cu nişte sprâncene foarte negre şi cu o coafură de femeie iese tiptil din umbră. Poartă un chimono roz şi e încins cu o eşarfă neagră de care-i atârnă, la stânga şi la dreapta, două săbii de samurai în mâna stângă are un straniu pistol de argint. Îi zâmbeşte fetei ca şi cum aceasta i-ar fi în acelaşi timp soră şi iubită şi spune: *„Voulez-vous vivre, medemoiselle?”*[49]. Ea se zgâieşte la el şi el îşi înclină capul spre ea şi spune: „Donşoară, vrei să trăieşti, da, nu?”

[48] Jap = Poreclă dată de englezi soldaţilor japonezi. Prescurtare de la *Japanese.* (N. tr.).

[49] Voulez vous vivre, mademoiselle? = Vreţi să trăiţi domnişoară? (în limba franceză în text) (N. tr.).

Palma lui Sid se strânse încet în jurul mâinilor mele tremurânde. Întotdeauna mă emoţionez când mi se povesteşte despre învierea cuiva. Şi a mea, cu toate că a fost şi mai nebunească, a avut frumuseţile ei. Speram ca Lili să nu ne prezinte şi restul reţetei.

Şi din fericire n-o făcu.

— Cinci minute mai târziu, el coboară nişte trepte, mai degrabă o scară, şi-o aşteaptă jos, iar ea se îmbracă în grabă. Hainele opun rezistenţă, ca şi cum ar fi lipite de cârlig şi de peretele pătat, iar ei îi e scârbă să le atingă. Lumina devine din ce în ce mai intensă, iar patul ei de campanie, cu toate că e gol, arată ca şi cum cineva ar dormi încă în el şi ea nu s-ar putea decide să-l atingă nici măcar dacă de acel gest ar depinde viaţa ei… Coboară scările. Fusta lungă n-o împiedică la mers, pentru că ştie cum s-o facă să se balanseze. Suzaku o conduce, pe lângă o santinelă care nu-i vede şi pe lângă un fermier cu faţa împânzită de o barbă moale ca puful, îmbrăcat în salopetă, care tuşeşte şi scuipă fumul de ţigară care-i umple gâtlejul. Traversează curtea fermei, care străluceşte în lumina purpurie, şi ea vede că soarele s-a ridicat pe cer şi ştie că Bruce Marchant, stors de ultima picătură de sânge, tocmai şi-a dat duhul… Un automobil decapotabil îi aşteptă cu uşile deschise, pufăind zgomotos. Roţile imense îi sunt încărcate de noroi şi de frânturi de vreascuri, iar pe radiatorul său de alamă scrie „Simplex”. Însă Suzaku o îndeamnă să treacă pe lângă automobil şi o conduce până la o grămadă de bălegar, apoi se înclină respectuos, după care ea trece prin Uşă.

Am auzit cum Erich, aflat lângă bar, le spunea celorlalţi:

— Ce emoţionant! Oare să le spun şi eu tuturor despre operaţia la care am luat eu parte?

Însă nu prea făcu pe nimeni să râdă.

— Aşa a sosit Lilian Foster, cu coşmarurile ei săpate adânc în memorie, cu ritmul ei ucigător de lent şi cu moleşeala ei şi mai ucigătoare, în Lumea Schimbării. Eram mai vie decât fusesem vreodată înainte, însă era vorba despre un fel de viaţă pe care un cadavru îl poate căpăta fiind supus la şocuri electrice permanente. Şi nu puteam să-mi aflu rost şi nădejde, iar Bruce Marchant părea să fie mai departe de mine ca niciodată… Apoi, în urmă cu mai puţin de şase ore, un Soldat în uniformă neagră a păşit prin Uşă, iar eu mi-am zis: „Nu poate fi el, dar arată ca în fotografiile care-l înfăţişau pe el” şi pe urmă mi s-a părut că am

auzit pe cineva pronunţând numele de Bruce, după care el a strigat aşa de tare de parcă ar fi dorit să fie auzit de întreaga lume, că se numeşte Bruce Marchant. Şi-atunci am ştiut că există învierea de dincolo de înviere, adevărata înviere. Oh, Bruce…

Îl privi şi-l zări plângând şi zâmbind şi-atunci toată tinereţea şi frumuseţea îi reînfloriră pe chip, iar eu m-am gândit: „Ar trebui să fie Vânturile Schimbării, dar nu pot fi. Greta, acceptă fără a te smiorcăi faptul că aici e vorba de ceva care are o putere mai mare decât Schimbarea”

Lili continuă:

— Şi-apoi, când Şerpii au vaporizai Menţinătorul, ori când femeile-Fantomă l-au comutat pe Introversiune, Vânturile Schimbării au murit şi atât cele două Fantome cât şi Menţinătorul au dispărut atât de rapid şi-ntr-o linişte atât de absolută încât nici măcar Bruce n-a observat nimic. Acestea sunt cele mai bune explicaţii pe care le pot găsi, şi-mi închipui că una dintre variante e adevărată. În orice caz, cert e că Vânturile Schimbării au încetat să mai bată, iar trecutul meu şi chiar variantele sorţii mele viitoare au devenit o povară pe care-o port mai uşor, deoarece am pe cineva care să mă ajute s-o port şi fiindcă în sfârşit am un viitor care mi se întinde în faţă, un viitor necunoscut, pe care-l voi crea trăindu-l. Oh, nu vedeţi că noi, toţi, avem acum această extraordinară ocazie favorabilă?

— *Hussa*[50] pentru sufragetele lui Sidney Lessingham şi pentru W.C.T.U.! ovaţionă Erich. Beau, nu vrei să ne cânţi un potpuriu care să includă bucăţi din „Inimi şi Flori” şi din „Înainte, Soldaţi Creştini”? Sunt adânc mişcat, Lili. Unde trebuie să ne aşezăm la coadă noi, ceilalţi, pentru Marea Poveste de Dragoste a Secolului?

[50] Hussa! = Ura! (în limba germană în text) (N. trad.).

12

„Prezentul e o povară suportabilă. Greutatea suplimentară a greşelilor trecutului şi a spaimelor viitorului e cea care încovoaie spinarea.

Am fost nevoit să învăţ să închid uşa din faţă zilei de mâine şi pe cea din spate zilei de ieri şi să mă dedic clipei prezente.”

– Anonim

O EXTRAORDINARĂ OCAZIE FAVORABILĂ

Nimeni nu râse la sarcasmul şchiop al lui Erich. Totuşi, eu mi-am zis: „Da, afurisită fie căpăţâna lui mică, isterică şi cenuşie, însă are dreptate pe jumătate: Lili a pus mâna pe o marfă grozavă şi acum vrea să ne-o servească pe o tavă de argint, numai că dragostea nu se găteşte şi nici nu se porţionează în felul ăsta.”

Ideile pe care le avea despre Menţinător nu erau deloc rele, în special aceea despre femeile-Fantomă care ar fi declanşat Introversiunea – idee care ar fi explicat de ce nu poţi fi instruit în ceea ce priveşte Introversiunea, chestiile din manual despre sclipirile albastre de lumină fiind o mistificare, şi ar fi clarificat cum ceva care dispare fără a se mişca sau fără a face vreo tranziţie s-ar putea să nu atragă atenţia – şi bănuiesc că acele idei le-au dat şi celorlalţi de gândit, căci nimeni nu se alăturase tirului frenetic al lui Erich.

Însă pur şi simplu nu-mi dădeam seama cum faptul de a fi blocat în Vid, într-un sac cenuşiu, putea fi considerat drept o ocazie extraordinar de favorabilă, şi-am început să-mi pun tot felul de întrebări şi să am sentimente stranii şi mi-am zis: „Ţine-te de borurile pălăriei tale, Greta. Mai există speranţe.”

— Cel mai groaznic lucru, când eşti Demon, e faptul că poţi cutreiera întregul timp. spuse Lili zâmbind. Nu poţi niciodată să închizi uşa din spate zilei de ieri şi pe cea din faţă zilei de mâine şi să trăieşti pur şi simplu în prezent. Dar acum iată că acest lucru s-a întâmplat: Uşa e închisă, iar noi nu va mai trebui niciodată să ciopârţim iar şi iar trecutul sau viitorul. Păianjenii şi Şerpii nu ne mai pot găsi niciodată, căci cine a auzit vreodată ca o Zonă care a fost într-adevăr pierdută să mai fie salvată? Şi,

după cum mi-au spus cei în cunoştinţă de cauză, Introversiunea, din punctul de vedere al celor din afară, înseamnă sfârşitul. Aşa că suntem într-un adăpost în care nu ne pot ajunge Păianjenii şi Şerpii şi nu mai trebuie să fim vreodată sclavi sau să ne duşmănim. Şi în plus avem şi o Zonă în care să ne trăim noile noastre vieţi, Zona care ne-a fost pregătită încă de la început.

Făcu o pauză.

— Sigur înţelegeţi ce vreau să spun? Sidney, Beaugerard şi Dr. Pyeshkov sunt cei care mi-au explicat totul. Zona e un acvariu aflat în echilibru, exact ca şi cosmosul. Nimeni nu ştie câte epoci din Marele Joc al Timpului au trecut de când ea a fost folosită fără ca măcar o bucăţică de material nou să fie adus în Zonă – în afară de oameni şi de articolele de lux – şi fără ca măcar un singur deşeu să fie aruncat afară din Zonă. Nimeni nu ştie câte veacuri vor mai trece până când în Zonă nu vor mai putea fi asigurate condiţiile necesare vieţii. Încă n-am auzit despre vreun Menţinător Secundar care să-şi fi epuizat resursele. Avem înainte viitorul pe care oricine şi-l poate dori şi suntem în siguranţă. Avem o Zonă în care să trăim împreună.

Ştiţi, avea perfectă dreptate, şi mi-am dat seama că până atunci avusesem, în adâncul minţii, convingerea că aveam să ne sufocăm dacă n-aveam să deschidem o Uşă suficient de repede. Dacă ar fi trebuit să fie cineva care să ştie că nu-i aşa, eu ar fi trebuit să fiu aceea, deoarece fusesem odată într-o Zonă în care nu fusese deschisă o Uşă vreme de o sută de hibernări, în timpul unei operaţii de camuflare individuală a Războiului Schimbării, împrejurare în care fusesem nevoiţi să ne reciclăm mâncarea. Şi totul se terminase cu bine.

Apoi, pentru că mintea mea lucrează şi în felul ăsta, am început să-mi imaginez, într-o clipită, consecinţele traiului pe care, aşa cum spusese Lili, aveam să-l ducem împreună, izolaţi de restul lumii.

Am început să mă gândesc la cuplurile posibile. Nu m-am putut abţine s-o fac. Ia să vedem: patru femei, şase bărbaţi, doi ETei.

„Greta”, mi-am spus, „tu în mod sigur vei fi domnişoara Polly Andria. Vom avea un ziar cotidian şi cursuri de dansuri populare, barul va fi deschis doar seara, iar Bruce va scrie o istorie în versuri a Zonei.”

Deşi ştiam că partea aceasta era absolut stupidă, m-am gândit chiar la copii şi la şcoală. M-am întrebat cum ar fi arătat copii lui Siddy sau cei ai micului meu comandant. „Nu vă apropiaţi de Vid scumpilor.” Bineînţeles că această situaţie nu le-ar fi căzut prea bine celor doi ETei, dar măcar Şaptevezi nu era foarte diferit de noi şi băieţii care se ocupă cu genetica făcuseră nişte progrese minunate, despre care Maud ar fi trebuit să ştie, iar în Sala Chirurgicală se aflau nişte instrumente pe care Doc le-ar fi putut folosi când şi-ar fi revenit din mahmureală. Bocănitul unor copite micuţe…

— Logodnicul meu v-a vorbit despre transmiterea unui mesaj pacifist către restul cosmosului, adăugă Lili, despre grăbirea sfârşitului Marii Schimbări şi despre vindecarea tuturor rănilor făcute înlăuntrul Micului Joc al Timpului.

Am privit spre Bruce. Faţa îi era imobilă şi încordată, aşa cum e a oricăruia bărbat care vede că femeia lui începe să vorbească despre propriile lui afaceri, şi nu ştiu de ce, mi-am spus: „}l crucifică, îl ţintuieşte de propriul lui ţel, aşa cum ar face orice femeie, chiar şi atunci când, ca şi în cazul de faţă, nu prea are vreun rost să o facă.”

Lili continuă:

— S-ar putea ca noi să fim tot ce-a mai rămas din cosmos. Căci există posibilitatea ca Vânturile Schimbării să fi fost întrerupte de la sursă. S-ar putea să nu mai ajungem niciodată în vreun alt cosmos şi să plutim veşnic în derivă prin Vid, însă cine dintre noi a mai trecut vreodată printr-o Introversiune, ca să ştie ce posibilităţi avem în faţă? Suntem seminţele din care va răsări un nou viitor. Poate că toate universurile condamnate împrăştie seminţe asemănătoare acestei Zone. Zona e o sământă, e un embrion care trebuie lăsat să se dezvolte.

Privi pe furiş spre Bruce şi apoi spre Sid, după care cită:

— „Veniţi, prieteni, nu-i prea târziu o lume mai nouă să aflăm.”

L-am strâns pe Sid de mână si-am început să-i spun ceva,

Însă el nu-şi dădea seama că eram alături de el. Cu ochii ficşi şi cu gura căscată, o asculta pe Lili citându-l pe Tennyson, de parcă ar fi încercat să-şi imagineze noi lucruri pe care să le adauge la cele spuse de ea. Oh, Siddy!

Abia atunci am observat că şi ceilalţi o priveau în acelaşi fel. Ilhilihis vedea păduri de pene mai minunate decât cele care crescuseră cândva pe Luna acum moartă de multă vreme. Copila serei, Maud pro-Ares Davies, călătorea clandestin pe o navă

spaţială ce zbura spre alte galaxii, sau se gândea la viaţa ei, care ar fi putut fi foarte diferită, şi la copiii pe care i-ar fi putut avea dacă ar fi rămas pe vreo planetă, în afara Lumii Schimbării. Chiar şi Erich părea să poarte războaie-fulger prin noi universuri, pe care Mark le supunea la picioarele unui *Führer-imperator* octopod. Beau petrecea clipe emoţionante pe un vapor cu zbaturi mare cât toate zilele, care naviga pe un Mississippi mult mai larg.

Până şi eu... ei bine, eu nu visam la un Chicago mai măreţ. „Hai să n-o luăm razna în privinţa lucrurilor ăstora”, mi-am zis, însă privind spre Vid m-am înfiorat, căci mi l-am imaginat retrăgându-se şi lăsând Zona să se extindă.

— Am vorbit serios când am pomenit despre o sămânţă, continuă Lili lent. Ştiu, aşa cum ştiţi şi voi, că nu există copii în Lumea Schimbării, că nu pot exista, că devenim cu toţii sterili în clipa în care pătrundem în ea, că ei ne scapă pe noi, fetele, de ceea ce spun că-i un blestem şi ne eliberează de sub dominaţia Lunii.

Avea într-adevăr dreptate: dacă există vreun lucru în Lumea Schimbării care să se dovedească adevărat de un milion de ori, apoi lucrul acela e tocmai cel despre care vorbea ea.

— Dar nu mai suntem în Lumea Schimbării, spuse Lili încet, şi constrângerile ei n-ar mai trebui să ne fie aplicate, inclusiv aceea despre care tocmai am vorbit. Sunt absolut convinsă că aşa este, spuse, privind în jur, dar suntem patru femei aici şi cred că una dintre noi ar putea avea o indicaţie sigură în acest sens.

Privirile mele, ca ale tuturor celorlalţi, le urmăriră pe ale ei. Singura care făcea excepţie era Maud, care uitase să mai tricoteze şi care avea cea mai tâmpită expresie de surpriză pe chip. După o vreme, cu foarte mare grijă, coborî de pe scaunul de la bar. Privi brasiera roz pe jumătate tricotată şi lungile ace albe înfipte în aceasta şi ochii i se holbară şi mai tare, de parcă s-ar fi aşteptat ca brasiera să se transforme pe dată într-o hăinuţă potrivită pentru un prunc. Pe urmă traversă Zona, îndreptându-se spre Lili, şi se opri lângă ea. În timp ce mergea, expresia ei de surpriză fu înlocuită de un zâmbet blând. Îşi mai îndreptă doar umerii, după care rămase nemişcată.

O clipă am simţit că o invidiez, însă în ceea ce o priveşte, având în vedere şi vârsta ei, era vorba de un dublu miracol, aşa că nu m-am mai simţit în stare s-o pizmuiesc. Şi, ca să spun adevărul, eram şi puţin speriată. Chiar şi atunci când eram

împreună cu Dave, perspectiva de a avea copii mă cam deranjase.

Şi totuşi, în acelaşi timp cu Siddy – care, ca şi mine, nu şi-a putut înfrâna pornirea – m-am ridicat în picioare. Ţinându-ne de mână, am mers amândoi până la canapeaua de comandă. Beau şi Şaptevezi erau, desigur, alături de Bruce. Pe urmă, aşa să-mi ajute, Mark şi Kaby, Soldaţi până la moarte, se apropiară dinspre bar, şi-n ochii lor nu se citea nimic despre imensa glorie a Cretei şi a Romei, ci, cred, în ochii fiecăruia se citea ceva despre celălalt. După o clipă, Illy se desprinse lent de lângă pian şi îi urmă, atingând uşor podeaua cu tentaculele.

Dacă nu cumva era adevărat ceea ce spuneau glumele despre Lunari, nu prea vedeam cum putea să spere în existenţa unor Illy micuţi, însă poate că el era cu adevărat dezinteresat; ori poate că nu era. Poate că pur şi simplu socotea că trebuia să se alăture batalionului mai numeros.

În spatele nostru am auzit nişte paşi târşâiţi şi l-am văzut pe Doc apropiindu-se dinspre Galerie. Căra pe braţe o sculptură abstractă de dimensiunile unui prunc nou-născut, realizată dintr-o aglomerare de sfere perfecte, cenuşii şi strălucitoare, fiecare având mărimea unei mingi de golf, întruchipând ceva care semăna cu un creier uriaş, străpuns ici şi colo de găuri. Ne arătă sculptura, ca pe un prunc pe care trebuia să-l admirăm şi începu să-şi mişte limba şi buzele, străduindu-se din răsputeri să spună ceva, însă nu putu pronunţa niciun cuvânt inteligibil, şi-atunci mi-am zis: „Maxei Alexeevici este poate un beţiv care nu poate scoate un cuvânt şi care are găuri în creier, însă în mod sigur are instincte care nu dau greş, binecuvântată fie-i micuţa lui inimă rusească.”

Eram adunaţi cu toţii în jurul canapelei de control, ca nişte jucători de fotbal american care încropesc o grămadă. Jucătorii de Pace, mi-am zis. Şaptevezi ar fi fost fundaşul central sau mijlocaşul, iar Illy extrema stângă, şi încă ce extremă stângă! Şi mai avea şi numărul potrivit. Erich era singur la bar, însă până şi el – „Oh, nu, aşa ceva nu e posibil” – până şi el se apropie de noi. Atunci am văzut că expresia de pe chipul lui era mai groaznică decât oricând. Se opri la jumătatea drumului şi reuşi să-şi smulgă un zâmbet, dar şi acesta era groaznic. „Aşa-i micul meu comandant”, mi-am zis, „n-are spirit de echipă.”

— Deci acum Lili şi Bruce – da, şi *Grossmutterchen*[51] Maud – au cuibuşorul lor, spuse, şi nu trebui să-şi forţeze vocea ca s-o facă să scârţâie. Însă noi, ceilalţi, ce ar trebui să fim? Cuci?

Îşi îndoi gâtul, fâlfâi din braţe şi începu să croncăne:

— Cucu! Cucu!

„De multe ori m-am gândit că eşti smintit, băiete, dar acum am certitudinea că-i aşa”, mi-am zis.

— *Teufelsdreck!* Da, rahat de Diavol! Păreţi cu toţii infectaţi de acest vis copilăresc. Nu sunteţi în stare să vedeţi că Lumea Schimbării e finalul natural şi adecvat al evoluţiei? Că este o perioadă de bucurie şi evaluare, o ultimă îmbunătăţire a lucrurilor, pe care femeile o numesc distrugere – „Ajutor, sunt violată!”, „Oh, ce le fac copiilor mei?” – dar pe care bărbaţii o socotesc a fi o desăvârşire. Vi se dau roluri bune în *Götterdämmering*[52] şi voi vă duceţi la autor, îl bateţi pe umăr şi-i spuneţi: „Scuzaţi-mă, Herr Wagner, dar acest Amurg al Zeilor e puţin cam morbid. De ce nu ne scrieţi o operă despre micuţii aceia drăguţi cu ochi albaştri şi capete cârlionţate? O intrigă? Oh, băiatul o întâlneşte pe fată şi se pun pe procreare, cam aşa ceva.” Al naibii rahat de Diavol! V-aţi gândit cum ar fi viaţa fără o uşă prin care să ieşi şi să găseşti libertatea şi aventura, pentru a-ţi măsura curajul şi agerimea? Vreţi să şontâcăiţi prin asteroidul acesta întors pe dos până când o să vă crească barba lungă şi sură? Să vă pierdeţi vremea închişi aici, gândindu-vă la universuri aflate în stadiul de prunci, având, incidental, o bombă armată drept companie? Peştera, pântecul, căminul cenuşiu din acest cuib, asta-i ceea ce vă doriţi? Spuneţi că se va dezvolta? Da, precum oraşul care înghite pădurea sălbatică. Va fi o proliferare de *Kinder, Kirche, Küche*[53]. Aş vrea să apuc vremurile acelea! Femeile! Cât de mult le urăsc ochii strălucitori atunci când mă privesc, aşezate lângă cămin, cu umerii încovoiaţi, tremurând, profund fericite că au apucat bătrâneţile, şi-şi spun: „Slăbeşte, nu-l mai ţin puterile, curând o să trebuiască să-l aşez în pat şi să fac pentru el cel mai simplu lucru.” Scârboasa ta de Zeiţă întreită, născătoarea, mireasa şi cioclul tuturor bărbaţilor! Femeia, cea care-ţi slăbeşte forţele, cea care te înlănţuieşte, cea

---

[51] Grossmutterchen = Bunicuţă (în limba germană în text) (N. trad.).

[52] Götterdämmering = Amurgul Zeilor (în limba germană în text) (N. tr.).

[53] Kinder, Kirche, Küche = Copii, Biserică, Bucătărie (în limba germană în text) (N. tr.).

care te schilodeşte! Femeia – şi micile belele cu capete cârlionţate după care tânjeşte!

Mai făcu câţiva paşi spre noi şi îşi îndreptă degetul arătător spre Lili.

— Una singură n-am cunoscut care să nu vrea să schilodească un bărbat dacă i se dă ocazia. Care să nu vrea să-l schilodească, să-l înfofolească în feşe, să-i reteze aripile, să-l toace mărunt şi-apoi să modeleze din carnea lui un alt bărbat, un bărbat numai al ei, o păpuşică de bărbat. Tu ai ascuns Menţinătorul, cloşcă mică, pentru ca să-ţi rămână şi cuibul şi Bruce al tău!

Se opri, gâfâind, şi m-am aşteptat ca unul dintre cei aflaţi de faţă să-i dea una peste nas, şi cred că şi el se aştepta la aşa ceva. M-am întors spre Bruce şi am văzut că arăta nu ştiu cum – mâhnit, vinovat, îngrijorat, mânios, zdruncinat, inspirat, toate la un loc – şi mi-am dorit ca oamenii să poată avea din când în când reacţii care să fie, asemenea prăvăliilor, simple şi suburbane.

Pe urmă Erich făcu greşeala, dacă greşeală a fost, de a se întoarce spre Bruce şi de a se îndrepta lent spre el, împleticindu-se şi bătând aerul cu mâinile, ca şi cum ar fi fost gata-gata să-i cadă în braţe, spunându-i:

— Nu-i lăsa să pună mâna pe tine, Bruce. Nu-i lăsa să te încătuşeze, să-ţi ciuntească fiinţa, vorbele ori faptele. Eşti Soldat. Chiar şi atunci când ai vorbit despre un mesaj pacifist, ai vorbit de fapt despre un masacru pe care să-l faci tu însuţi. Indiferent de ceea ce gândeşti ori simţi, Bruce, indiferent cât de multe minciuni spui şi cât de multe încerci să muşamalizezi, de fapt nu eşti de partea lor.

Asta puse capac la toate.

Reacţia nu fu destul de promptă şi în spiritul care să mă mulţumească, însă am să spun că Bruce nu strică scena, încercând să-şi îndulcească lovitura. Făcu un pas înainte, umerii i se rotiră şi pumnul lui dădu o lovitură clară şi minunată.

Spuse un singur cuvânt în timp ce lovea:

— Loki!

Şi să fiu al naibii dacă acest cuvânt nu mă trimise înapoi pe Dunele din Indiana, lângă un foc de tabără, unde mama, cu glasul înţelepciunii Vârstnicilor, îmi povestea despre maliţiosul, batjocoritorul şi păgubitorul zeu norvegian şi despre faptul că, atunci când ceilalţi zei veniseră să-l prindă în capcană în ascunzătoarea lui de lângă râu, el era cât pe-aci să termine de

împletit o plasă care mi-am închipuit că era destul de mare pentru ca el să poată prinde în ea întreg universul, lucru pe care de altfel l-ar fi făcut dacă ceilalţi zei ar fi sosit cu un minut mai târziu.

Erich era întins pe podea. Îşi ridicase capul şi privea spre Bruce, frecându-şi falca. Mark, care stătea lângă mine, făcu o mişcare uşoară şi am crezut că avea de gând să acţioneze într-un fel, poate chiar să-l zvânte pe Bruce în bătaie, mânat de vechea idee „nu poţi să-i faci aşa ceva prietenului meu”, însă el se mulţumi să scuture din cap şi să spună:

— *Omnia vincit amor.*

L-am înghiontit şi l-am întrebat:

— Şi ce înseamnă asta?

— Dragostea bate totul!

Nu m-am aşteptat să aud aşa ceva de la un roman, însă, în orice caz, avea dreptate măcar pe jumătate. Lili obţinuse victoria ei: o căsătorie şi doborârea la pământ a prietenului misogin care vroia să-i scoată noaptea bărbatul la plimbare. Cred că în clipa aia Bruce tânjea după Lili şi după o viaţă alături de ea mai mult decât după orice posibilitate de a reforma Lumea Schimbării. Sigur, obţinem şi noi, femeile, micile noastre victorii, asta până când Legiunile îşi fac apariţia, sau până când Micul Caporal îşi pune artileria în poziţie de tragere, ori până când Panzerele încep să huruiască pe drum.

Erich se ridică cu greu în picioare, stând pe jumătate ghemuit, şi continuă să-şi frece falca şi să privească spre Bruce, fără a face vreun gest care să arate că vrea să continue lupta. I-am cercetat chipul şi mi-am zis: „Dacă va reuşi să pună mâna pe o armă, sunt sigură că se va împuşca.”

Bruce începu să spună ceva, însă ezită, aşa cum aş fi făcut şi eu dacă m-aş fi aflat în pielea lui, şi chiar în acel moment pe Doc îl găsi unul din acele imprevizibile momente de inspiraţie şi porni împleticindu-se spre Erich, cu sculptura în braţe, scoţând aceleaşi zgomote de surdo-mut pe care le scosese şi atunci când încercase să vorbească cu noi. Erich îi aruncă o privire de ucigaş şi pe urmă apucă sculptura, o ridică deasupra capului şi o izbi de podea. Printr-o minune, sculptura nu se sfărâmă, ci doar alunecă pe podea şi se opri la câţiva centimetri de picioarele mele.

Din punctul de vedere al lui Erich, faptul că sculptura nu se sfărâmase fu picătura care umplu paharul. Jur că am putut vedea în ochii lui cum sângele îi urca spre creier. Se răsuci spre sectorul

Magaziei şi parcurse în fugă cei câţiva paşi care-l despărţeau de cufărul în care se găsea bomba.

Încremenisem. Mi se părea că totul se mişcă cu încetinitorul. Aproape toţi bărbaţii se repeziseră pe urmele lui Erich. Bruce fu singurul care n-o făcu, iar Siddy se întoarse înapoi după ce abia făcuse câţiva paşi, în vreme ce Illy se ghemui, pregătindu-se să facă un salt, iar eu zării în spaţiul dintre picioarele păroase ale lui Şaptevezi şi cele îmbrăcate în pantaloni albi ale lui Beau capetele acelea de mort aşezate în cerc, mărite parcă la microscop, şi degetul lui Erich apăsându-le în ordinea în care spusese Kaby că trebuie apăsate: unu, trei, cinci, şase, doi, patru, şapte. Am apucat să mă rog de şapte ori pentru ca Erich să greşească.

Erich îşi îndreptă spatele, Illy ateriză lângă cufăr, ca un imens păianjen argintiu, şi îşi şfichiui inutil tentaculele pe deasupra capacului cufărului. Ceilalţi încremeniră îngroziţi în jurul cufărului.

Pieptul lui Erich tresăltă, însă vocea îi fu calmă şi stăpânită când spuse:

— Ai spus ceva despre faptul că am avea un viitor înainte, domnişoară Foster. Acum poţi să vorbeşti ceva mai clar despre problema asta. Dacă nu ne întoarcem în cosmos şi nu aruncăm cutia asta, sau dacă nu găsim un A-tehnician al Păianjenilor, avem un viitor care va dura exact treizeci de minute.

13

„Dar dincotro venea şi din ce pântec se născuse,
Al fiarelor, al humei, niciunde n-am citit,
Însă cu lapte de lupoaică şi tigroaică-a fost hrănit.”
– Spencer

TIGRUL SE AFLĂ ÎN LIBERTATE

Cred că atunci când şurubul se strânge cu adevărat, când se întoarce foaia, când eşti prins în capcană ori luat în cătare, ori când ţi se întâmplă alte belele, nu te-apuci să leşini ori s-o iei razna, ori să faci altceva la fel de convenabil. Nici eu n-am făcut nimic din toate astea. Totul, toţi, toate mişcările făcute, toate cuvintele spuse, toate acestea erau pentru mine dureros de reale, de parcă o mână ar fi răsucit şi ar fi zdrobit ceva înlăuntrul meu, şi-am văzut fiecare detaliu clar şi mărit parcă de o lupă, aşa cum văzusem şi cele şapte cranii.

Erich stătea în spatele cufărului în care se afla bomba, cu buzele strâmbate de zâmbete subţiri. Nu-l văzusem niciodată arătând atât de sarcastic. Illy era alături de el, însă nu de partea lui, sper că aţi înţeles asta. Mark, Şaptevezi şi Beau se aflau lângă cufăr, în latura dinspre mine a acestuia. Beau pusese un genunchi la pământ şi cerceta minuţios cufărul. Din cauză că se concentra să-şi stăpânească teroarea, îşi aplecase capul mai mult decât ar fi fost nevoie pentru a vedea clar suprafaţa cufărului, însă mâinile şi le ţinea împreunate la spate, probabil pentru a-şi înfrânge impulsul de a apăsa pe orice care părea a semăna cu un buton de dezamorsare.

Doc se prăbuşise cu faţa-n jos pe cea mai apropiată canapea şi cred că era topit ca o lumânare.

Noi, fetele, eram încă lângă canapeaua de comandă. Kaby mă surprindea, deoarece nu părea îngrozită sau încremenită de spaimă, ci arăta aproape la fel de vioaie ca Erich.

Sid, cum spusesem, se întorsese şi-şi ţinea o mână întinsă spre Menţinătorul Secundar, fără a-l atinge însă, iar pe chipul lui bărbos avea o expresie de parcă ar fi vrut să cheme moartea şi distrugerea să se pogoare asupra oricărui scandalagiu beat care părăsise vreodată King’s Lynn ca să se ducă la Cambridge şi la

Londra, şi mi-am dat seama care era motivul: dacă s-ar fi gândit cu o clipă mai devreme la Menţinătorul Secundar, ar fi putut să-l ţintuiască pe Erich la pământ sub povara gravitaţiei mai înainte ca acesta să apuce să atingă butoanele.

Cu o mână pe spătarul canapelei de comandă, Bruce stătea liniştit, privind spre grupul adunat în jurul cufărului, spre Erich mai ales, cred, ca şi cum Erich făcuse ceva care lui i se părea minunat, deşi eu una nu mă pot vedea zgândărită în amorul propriu de faptul de a lua parte la petrecerea-surpriză organizată de un sinucigaş. Bruce, Brahma să-l bată, avea un aer prea visător pentru cineva în al cărui creier trebuia să se răsucească acelaşi gând ascuţit ca o ţeapă de oţel care se răsucea în creierii tuturor celorlalţi: gândul că în aproximativ douăzeci şi nouă de minute Zona avea să devină un soare închis într-o pungă.

Eram în stare să pariez că Erich avea să fie primul care avea să se concentreze asupra problemelor noastre, şi dacă aş fi pariat n-aş fi pierdut. Avea un ascendent asupra noastră şi n-avea deloc de gând să-l piardă.

— Ei bine, când aveţi de gând s-o faceţi pe Lili să ne spună unde-a ascuns Menţinătorul Principal? Căci ea trebuie s-o fi făcut. Era prea sigură că Menţinătorul dispăruse pentru totdeauna, aţi putut descoperi asta în vorbele ei. Iar Bruce trebuie să fi văzut, de sus, de pe bar, cine a luat Menţinătorul, şi pe cine credeţi că ar acoperi el dacă nu pe iubita lui?

Îmi plagia ideile, dar eram dispusă să-i cedez toate drepturile asupra lor, numai să găsească o găleată cu apă suficient de mare ca să înece în ea bomba aia cu ceas.

Îşi privi încheietura.

— Conform Comunicatorului meu, aveţi la dispoziţie douăzeci şi nouă de minute şi treizeci de secunde, inclusiv pentru a deschide o Uşă ori pentru a contacta cartierul general. Când aveţi de gând să vă ocupaţi de fata asta?

Bruce râse – şi încă dispreţuitor, aşa să-mi ajute – şi păşi spre el.

— Uite ce e, bătrâne, spuse. Nu-i nevoie s-o deranjezi pe Lili. Şi nici să faci zarvă la cartierul general n-ar trebui, chiar dacă ai avea posibilitatea de a intra în legătură cu acesta. Nu-i deloc nevoie de aşa ceva. Ca să nu mai spun că bănuielile tale, amice, sunt cam nefondate şi chiar mă surprinde într-o oarecare măsură faptul că le dezvălui. Dar totul e în regulă, căci se-ntâmplă ca eu

să fiu un tehnician atomist, şi încă unul care a lucrat chiar la acea bombă. Pentru a o dezamorsa, nu trebuie decât să te joci puţin cu cruciuliţele alea inelate. Dă-mi voie…

Allah il Allah, trebuie să-şi fi dat toţi seama, aşa cum mi-am dat eu seama, că afirmaţia aceea era mult prea incredibilă, că prea părea a fi un afurisit de bluf britanic şi neobrăzat. Erich nu trebui să spună nicio vorbă, căci Mark şi Şaptevezi se şi repeziră şi-l înhăţară pe Bruce, care se pornise deja spre cufăr, şi-i răsuciră mâinile, fără a-l menaja deloc. Abia atunci Erich vorbi:

— Oh, nu, Bruce. E foarte frumos din partea ta că ai încercat să o acoperi pe iubita ta, însă noi n-avem de gând să ne lăsăm sfărâmaţi în atomi cu douăzeci şi opt de minute mai devreme decât ar trebui, îngăduindu-ţi să te joci cu butoanele – lucru despre care Benson-Carter a spus că-i periculos – şi să te rogi între timp să ghiceşti în mod miraculos combinaţia norocoasă. Nu prea ţine, Bruce, căci vii din 1917, încă n-ai petrecut o sută de hibernări în Marele Joc al Timpului şi, pe deasupra, doar în urmă cu câteva ore căutai tu însuţi un A-tehnician. Nu ţine deloc. Bruce, are să se întâmple ceva care că n-are să-ţi placă, însă va trebui să suporţi totul. În afară, bineînţeles, de cazul în care domnişoara Foster se decide să coopereze.

— Atâta vă zic, oameni buni, daţi-mi drumul, ceru Bruce, încercând să se lupte cu ei. Ştiu că e cam greu să acceptaţi ceea ce vă spun, însă aflaţi că v-am indus în eroare când m-am prefăcut că umblu după un A-tehnician. Vroiam doar să vă atrag atenţia, căci nu aveam deloc chef să mă ocup de bombă. Gândeşte-te, Erich, ar fi primit Benson-Carter ordinul să ne ia cu el dacă unul dintre noi n-ar fi fost un A-tehnician? în mod sigur s-au asigurat că un A-tehnician va lua parte la operaţia aceea afurisită.

— Cum, când foloseşti tactici bazate pe cârpeli? rânji Erich, citând ca răspuns vorbele pe care Bruce le spusese cu ceva mai înainte.

Lângă mine, Kaby grăi:

— Benson-Carter era un magician al materiei şi urma să participe la operaţie deghizat într-o femeie în vârstă. Noi urma să ne deghizăm folosind celelalte veşminte, spuse.

Iar eu m-am întrebat cum putea fi ofiţereasa asta cu sânge rece aceeaşi persoană cu fata care cu numai zece minute mai înainte îl sorbise pe Mark din priviri.

— Ei bine? întrebă Erich, privindu-şi Comunicatorul şi apoi măsurându-ne pe noi din priviri, de parcă şi-ar fi spus că trebuie să mai existe pe undeva o rămăşiţă a tăriei de oţel a *Wehrmacht*-ului[54].

Şi cu toţii ne-am pomenit privind spre Lili, care era şi ea cu ochii-n patru şi părea încolţită şi gata să izbucnească. Şi nu mi-a trebuit mai mult ca să fiu absolut sigură că teoria lui Erich despre dispariţia Menţinătorului era sută la sută adevărată.

Bruce probabil că îşi dădu seama la ce ne gândeam, căci începu să se zbată energic, strigând:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i faceţi nimic lui Lili! Daţi-mi drumul, idioţilor! Tot ceea ce v-am spus e adevărat. Vă pot scăpa de ameninţarea bombei. Şaptevezi, ai trecut de partea mea, împotrivindu-te Păianjenilor. N-ai nimic de pierdut. Sid, tu eşti un englez. Beau, tu eşti un gentleman şi o şi iubeşti. Pentru numele lui Dumnezeu, opriţi-i!

Beau îşi întoarse capul şi privi peste umăr spre Bruce şi spre ceilalţi care se înghesuiau în jurul lui. Expresia feţei îi era aceea pe care o avea de obicei când juca poker. Cât despre Sid, se vedea cât de colo că mai trece încă o dată prin purgatoriul luării unei decizii. Beau fu primul care luă o hotărâre şi pot spune că acţionă rapid şi cu agerime. Din poziţia în care era, cu un genunchi la pământ, şi înainte de a-şi fi întors capul complet, sări asupra lui Erich.

Însă în acest cosmos mai există, în afară de om, şi alte lucruri care pot să se situeze într-o tabără sau alta şi să acţioneze cu repeziciune. Illy se prăvăli asupra lui Beau când acesta încă nu apucase să străbată jumătate din distanţa care-l despărţea de Erich, şi îşi înfăşură strâns tentaculele în jurul lui. Începură amândoi să se legene, semănând cu un beţiv îmbrăcat în alb şi argintiu. Beau îi prinse câte un tentacul în fiecare mână, iar faţa îi devenea din ce în ce mai purpurie. M-am înfiorat văzând cum se luptă.

Poate că şi Şaptevezi se afla cu o copită în purgatoriul lui Sid, căci Bruce reuşi să scape din strânsoarea lui şi încercă să-l doboare pe Mark cu un pumn, însă romanul îi răsuci şi mai tare braţul, împiedicându-l să lovească cum trebuie.

Erich nu dădu nici cel mai mic semn că ar avea de gând să se amestece în luptă, ceea ce e tipic pentru micul meu comandant.

---

[54] Wehrmacht = Armata germană (în limba germană în text) (N. tr.).

Să lovească cu pumnul pe altcineva decât pe mine nu-i demn de el.

Pe urmă Sid luă o hotărâre, însă nu mi-am putut da seama ce decisese să facă, deoarece, de îndată ce-şi întinse mâna spre Menţinătorul Secundar, Kaby i-l smulse din faţă, plină de dispreţ, şi – lucru care mă făcu s-o simpatizez de două ori mai mult – îl lovi cu genunchiul în burtă, făcându-l să meargă cu picioarele crăcănate spre cei ce se-ncleştaseră în luptă. Întorcându-se spre Lili, care încerca şi ea să înhaţe Menţinătorul, o plezni fără efort peste faţă cu dosul palmei, trântind-o pe canapea.

Erich o urmări din priviri pe Kaby şi faţa i se lumină ca un semafor.

Ea se ghemui puţin, îndoind genunchii, şi ţinând Menţinătorul Secundar în mâna stângă, îl legănă, ca un căpitan al unei echipe de baschet care vrea să iniţieze un atac. Pe urmă, cu o mişcare hotărâtă, îşi legănă mâna liberă spre dreapta. N-am înţeles semnul însă Erich îl înţelese, şi Mark de asemenea. Erich se năpusti spre sectorul Regeneratorului, iar Mark îl urmă, dându-i drumul lui Bruce şi ferindu-se din calea braţelor lui Şaptevezi, care reintrase în luptă, nu se ştie de partea cui. Illy îşi desfăşură tentaculele din jurul lui Beau şi-i ajunse pe Erich şi pe Mark făcând un salt uriaş.

Pe urmă Kaby răsuci până la maximum un potenţiometru şi Bruce, Beau, Şaptevezi şi sărmanul Siddy fură izbiţi de podea şi ţintuiţi la pământ de o gravitaţie cam de opt ori mai mare decât cea normală.

În jurul nostru atracţia gravitaţională ar fi trebuit să fie mai redusă, însă privindu-l pe Siddy nu puteai fi sigur de asta. Se prăbuşise cu faţa-n jos, cu braţele desfăcute. O mână îi era întinsă spre mine, atât de aproape încât aş fi putut să o ating (dar nu, las-o-n pace!), buzele-i erau deschise şi apăsate pe podea, aşa încât putea să tragă aer în piept doar pe la colţul gurii, iar coloana lui vertebrală părea că încearcă să i se scufunde în trup şi să-i iasă prin burtă. Bruce tocmai reuşise să-şi ridice niţel capul şi un umăr. Privindu-i, mi-a venit în minte o ilustraţie la *Infernul* făcută de Doré, înfăţişându-i pe cei mai de seamă dintre damnaţi, încătuşaţi până la gât în gheaţă, în cercul cel mai lăuntric al Iadului.

Gravitaţia nu mă înhăţase şi pe mine, cu toate că o puteam simţi în braţul stâng. Mă găseam în sectorul Regeneratorului,

chiar la marginea lui, însă m-am prăbuşit şi eu la podea, datorită compasiunii pe care o simţeam faţă de cei chinuiţi de gravitaţie, dar mai ales din cauză că nu vroiam să risc să fiu doborâtă de o lovitură dată de Kaby.

Erich, Mark şi Illy scăpaseră şi se-ndreptau spre noi. Maud profită de moment ca să-şi joace rolul. Dacă vroia să-şi spună replica, nu prea avea alt moment de ales. Fata cea Bătrână aştepta un singur moment favorabil, şi probabil că gândul la miracolul pe care-l putea săvârşi, care supravieţuise alături de teama ei de a se găsi închisă într-o pungă laolaltă cu un soare fierbinte, însemna mult pentru ea, căci se năpusti cu repeziciune spre Kaby, încercând s-o împingă în zona cu gravitaţie sporită şi să-i smulgă în acelaşi timp Menţinătorul din mâini.

14

„Suntem şlefuiţi cu propria noastră pulbere, precum diamantele”
– Webster

„EI BINE, ACUM AI DE GÂND SĂ VORBEŞTI?”

Ori cretanii au un ochi în ceafă, ori trebuie să admitem că Animatorii n-au calităţile Soldaţilor. Kaby se feri şi o împinse pe sărmana Maud, ajutând-o să ajungă acolo unde vroise ea s-o trimită pe Kaby. Mi s-a făcut rău când am văzut cum gravitaţia a înhăţat-o şi-a trântit-o la pământ.

Aş fi putut să sar în picioare şi astfel s-o ajut pe Kaby să-şi treacă în cont patru victorii la rând, însă când viaţa îmi poate fi pusă în pericol n-am deloc chef să fac pe curajoasa.

Lili, puţin ameţită, încercă să se ridice. Kaby o împinse uşor, făcând-o să se aşeze la loc, şi-i şopti:

— Unde e?

Apoi o zgâlţâi şi o plesni peste faţă. Ceea ce mă întărâtă fu modul pragmatic în care Kaby făcu acest lucru. Înţeleg când cineva se enervează şi ciomăgeşte pe altcineva, sau chiar când cineva, în mod deliberat, adună atâta furie încât să fie în stare de lucruri neplăcute, însă sângele rece de care Kaby dădea dovadă îmi întorcea stomacul pe dos.

Lili nu mai părea deloc ameţită şi strângea din dinţi, iar o jumătate a feţei părea gata să-i sângereze. Kaby apucă şiragul de perle de la gâtul lui Lili şi-l răsuci puternic, până când îl rupse şi perlele căzură pe podea, sărind de colo-colo, ca mingile de ping-pong, şi pe urmă îi trase bentiţa de pe cap până i-o aduse în jurul gâtului şi se folosi de ea ca s-o sugrume. Lili începu să horcăie şi să se sufoce. Erich, Mark şi Illy se apropiaseră, înghesuindu-se în jurul celor două femei, însă păreau să fie mulţumiţi de treaba pe care-o făcea Kaby.

— Ascultă, târfă, spuse ea, n-avem vreme de pierdut. În Zona asta încă mai există un locşor în care să-ţi vindeci rănile. Pot să aranjez lucrurile…

„Asta este”, m-am gândit, dorindu-mi să pot leşina. Nu era destul de rău ceea ce se-ntâmpla, moartea însăşi nu era destul

de rea, nu, trebuiau să târască în scenă şi coşmarul care fusese stilizat pentru gusturile mele personale, oroarea care avea înscrisă pe ea numele meu. Nu-mi dădeau voie să explodez în pace. Nu se mulţumeau cu o bombă atomică. Trebuiau să introducă în scenariu şi scena propriului meu iad.

— Există un lucru numit Invertor, spuse Kaby exact vorbele pe care mă aşteptam să le spună, dar pe care, din cauza unei scăpări mentale pe care-o voi explica într-o clipă, nu le-am auzit chiar atunci. Te deschide în aşa fel încât interiorul îţi poate fi vindecat fără ca pielea să-ţi fie crestată şi fără a te face să sângerezi. Îţi întoarce pe dos cele mai mari părţi ale trupului, însă nu şi venele şi arterele. Pielea, ochii, urechile, nasul, degetele de la picioare, devin toate căptuşeala unui mic gol pe jumătate umplut cu părul tău. Între timp, părţile tale lăuntrice sunt expuse vederii, pentru ca acela care te tratează să poată lucra în voie. Pentru o vreme supravieţuieşti respirând aerul din golul despre care vorbeam. Mai întâi, cel care te tratează îţi dă să respiri un aer care te va face să adormi, căci altfel înnebuneşti în intervalul de timp în care inima ta bate de cincizeci de ori. Noi însă vom vedea cum vei rezista vreme de zece bătăi ale inimii fără ajutorul aerului care te face să adormi. Ei bine, acum ai de gând să vorbeşti?

Eu, cea adevărată, nu-i ascultasem totuşi vorbele, ori poate că înnebunisem fără să-mi fie aplicat tratamentul necesar. Odată îl auzisem pe Doc spunând că ficatul îţi este mai străin şi mai misterios decât stelele, fiindcă, deşi toată viaţa trăieşti cu ficatul tău în trup, niciodată nu îl vezi şi nu te deprinzi să indici instinctiv locul în care se află el, iar gândul că o persoană oarecare se joacă cu acel necunoscut şi totuşi intim organ al tău e mult prea îngrozitor.

Ştiam că trebuie să fac ceva cât mai repede. Pe toţi dracii, când se născuse prima bănuială că era vorba de Introversiune, chiar înainte ca aceasta să fie adusă în discuţie de Kaby, Illy sărise ca ars, zburlindu-şi tentaculele lui asemănătoare cu nişte cârnaţi umpluţi cu pene. Erich îl privise întrebător, însă Lunaticul ăla afurisit îşi pierduse dragostea pe care i-o purtam, spunând:

— Nu-ţi face griji din cauza mea. Sunt sensibil, nu-i vorba de nimic altceva. Ai grijă de fată. Fă-o să vorbească.

Da, ştiam că trebuie să fac ceva, şi trebuia să mă gândesc repede la ceva cât mai potrivit. Sculptura aiurită pe care Erich o trântise de podea se afla la o jumătate de metru distanţă de

vârful nasului meu. Am văzut că, alunecând pe podea, lăsase în urmă nişte zgârieturi şi o pulbere albă. Am întins degetele şi am atins una din zgârieturi. Pulberea care mi se lipi de degete era nisipoasă, aspră, ca sticla pisată. Am ridicat sculptura în picioare şi am văzut că partea pe care alunecase nu era deloc zgâriată, ci continua să fie la fel de sclipitoare ca şi mai înainte. Aşa că mi-am dat seama că pulberea de pe jos era pulbere măcinată de ceva mai dur decât diamantele încrustate în podea.

Ceea ce-mi sugeră că sculptura era un lucru special şi că poate Doc avusese în creierul lui afumat o idee bună atunci când ne arătase tuturor acea sculptură, încercând să ne spună ceva. Nu reuşise să spună nimic atunci, însă o făcuse mai înainte, atunci când se străduise să ne spună ce să facem cu bomba, şi poate că acolo putea fi găsită o legătură.

Mi-am forţat memoria şi i-am auzit vorbele: „Inverş… cuşer…”. Cuşer într-adevăr. Cuşeri şi pe faţă şi pe dos, toţi beţivii, ruşi sau nu.

Aşa că m-am grăbit să repet trucul cu memoria, şi de data aceasta am dat peste „mănuş” şi pe urmă am strâns în pumn pulberea de diamant, aproape strănutând, pentru că inspirasem o mică doză, şi am urmărit piesele aşezându-se la locurile lor şi imaginile succedându-se în mintea mea ca într-un film derulat cu o viteză mărită.

Totul pornea de la mănuşa neagră pentru mâna dreaptă pe care Lili i-o adusese lui Bruce. N-avea cum s-o găsească în Magazie, pentru că mai târziu am răscolit fiecare crăpătură din Magazie şi n-am dat peste nicio altă mănuşă, nici măcar peste aceea pentru mâna stângă care ar fi trebuit să fie perechea celei aflate la Lili. Şi cu toate că la început Bruce avusese două mănuşi pentru mâna stângă, după ce cernusem Zona prin cea mai deasă sită nu găsisem decât cele două mănuşi negre pe care Bruce la împinsese jos de pe bar, nimic altceva care să le semene. Mănuşa pentru mâna stângă pe care Bruce o adusese cu el şi cea pentru mâna dreaptă pe care Lili i-o dăduse.

Deci dispăruse o mănuşă pentru mâna stângă – şi ultima dată când o văzusem fusese atunci când Lili o pusese pe tava pe care-o ţinea în mâini – şi apăruse una pentru mâna dreaptă. Ceea ce putea conduce doar la concluzia că Lili transformase mănuşa pentru mâna stângă într-una identică pentru mâna dreaptă. Şi nu

putuse să facă acest lucru pur şi simplu întorcând-o pe dos, deoarece s-ar fi văzut căptuşeala, care era de altă culoare.

Însă ştiam prea bine, scârbos de bine, că există o modalitate extraordinară de a întoarce pe dos lucruri, lucruri care uneori sunt fiinţe omeneşti. Nu trebuie decât să te duci în Sala Chirurgicală, să le pui în Invertor, pe care să-l comuţi apoi pe Inversie totală.

Sau poţi să-l comuţi pe Inversie parţială şi să transformi un lucru într-o perfectă imagine tridimensională în oglindă a lui însuşi, de exemplu o mănuşă pentru mâna stângă într-una pentru mâna dreaptă. Băieţii care se ocupă cu ştiinţa numesc acest fenomen rotaţie în a patra dimensiune. Am auzit că a fost folosită în intervenţiile chirurgicale asupra Marţienilor puternic asimetrici şi chiar pentru a le procura oamenilor care-şi pierduseră braţul drept un altul, impecabil, prin transformarea braţului drept amputat într-un braţ stâng amputat.

De obicei, doar lucrurile vii sunt Inversate în Sala Chirurgicală, şi nimeni nu s-ar gândi să aplice procedeul unor lucruri neanimate, mai ales într-o Zonă în care doctorul e beat şi Sala Chirurgicală n-a mai fost folosită vreme de o sută de hibernări.

Însă când tocmai te-ai îndrăgostit te gândeşti să faci lucruri minunate şi nebuneşti de dragul oamenilor. Beţivului i-ar fi plăcut ideea pe care Lili o pusese în aplicare luând cea de a doua mănuşă pentru mâna stângă a lui Bruce, ducând-o în Sala Chirurgicală, Inversând-o parţial şi făcându-i astfel rost englezului de o mănuşă pentru mâna dreaptă.

Ceea ce încercase să spună doctorul când bolborosise: „Inverş… cuşer…” era: „Inversaţi cufărul”, ceea ce însemna că ar fi trebuit să Inversăm complet cufărul de bronz pentru a avea acces la interiorul bombei şi a o dezamorsa. Şi lui Doc îi venise ideea tot datorită scamatoriei pe care Lili o făcuse cu mănuşa. Nu-mi imaginam cum ar fi putut arăta o bombă atomică tactică întoarsă pe dos şi nici nu doream în mod special să văd cum arată. Însă mi-am dat seama că ar fi fost posibil să fiu obligată să văd aşa ceva.

Însă filmul derulat prea rapid continua să-şi aprindă imaginile-n mintea mea. Mai târziu, ca şi mine, Lili ajunsese la concluzia că pledoaria în favoarea revoltei pe care o susţinea iubitul ei n-avea să-şi atingă scopul, în afară de cazul în care ea ar fi putut să-i ofere un public într-adevăr captivat, şi poate că tocmai în acel moment îşi imaginase cum să creeze un cuib pentru puişorii lui

Bruce… şi cum să plăsmuiască toate acele lucruri în care crezuseră cu toţii pentru o vreme. Aşa că, amintindu-şi de scamatoria cu mănuşa, pusese mâna pe Menţinătorul Principal şi câteva secunde mai târziu aşezase pe un raft din Galeria de Artă un obiect asupra căruia nimeni nu şi-ar fi îndreptat atenţia… în afară de cineva care ar fi cunoscut Galeria pe dinafară.

Am privit spre sculptura abstractă din faţa ochilor mei, spre sferele mari cât nişte mingi de golf adunate într-un ciorchine. Ştiam că interiorul Menţinătorului era format din molecule gigantice, dure, rezistente, însă nu-mi dădusem seama că erau chiar atât de mari.

Mi-am zis: „Greta, ai să te alegi cu o psihoză pe cinste, însă tu eşti cea care trebuie să faci treaba, pentru că ei, trecând deja printr-o perioadă negativă, n-au să stea să-ţi asculte deducţiile.”

M-am ridicat în linişte, de parcă m-aş fi ridicat dintr-un pat în care n-ar fi trebuit să mă aflu – există şi lucruri la care Animatoarele se pricep – în vreme ce Kaby spunea:

— … înnebuneşti în intervalul de timp în care inima ta bate de cincizeci de ori…

Toţi cei care nu erau prăbuşiţi la podea priveau spre Lili. Sid părea să se fi mişcat, însă n-aveam vreme pentru el şi speram să nu fi făcut ceva care ar fi putut atrage atenţia asupra mea.

M-am descălţat şi am păşit rapid, în vârful picioarelor, spre Sala Chirurgicală. Tot e bine că podeaua-i atât de dură, deoarece cel puţin nu scârţie. Am pătruns în Sala Chirurgicală trecând prin ecranul ei de protecţie, care e ca un zid de fum de ţigară opac şi fără miros, şi am început să mă concentrez pentru a-mi aminti ce învăţasem în timp ce fusesem instruită pentru a deveni soră medicală. Înainte de a apuca să intru în panică, poziţionasem deja sculptura pe masa strălucitoare a Invertorului.

Am îngheţat pentru o clipă când am încercat să ating comutatorul pentru Inversiune, gândindu-mă la data trecută şi întrebându-mă ce mă deranjase atât de mult la acel creier întors pe dos care era mai mare decât ar fi trebuit şi nu avea ochi, însă pe urmă i-am dat cu tifla coşmarului, ori poate mi-am luat rămas bun de la sănătatea mea mentală, şi am răsucit comutatorul până la ultima poziţie. Şi Menţinătorul Principal şi-a făcut apariţia, aruncând raze albastre de lumină care clipeau cam de trei ori pe secundă, lucind mai minunat decât am fi putut dori să lucească.

În mod sigur funcţionase la fel de lin şi de echilibrat ca întotdeauna şi în timpul în care fusese Inversat, însă, deoarece era întors pe dos, detectorii de direcţie nu-l putuseră localiza.

15

„... păianjeni cu picioare negre şi cu inimi roşii ca iadul...”
– marchiz

SUVERANUL PĂIANJEN

— Isuse!

M-am întors. Faţa lui Sid ieşea prin ecranul de protecţie, semănând cu un basorelief atârnat pe un perete cenuşiu, şi pentru o clipă am avut impresia că aruncase o privire în dormitorul Reginei Elisabeta printr-o crăpătură a perdelei.

Chiar dacă ar fi vrut să mai rămână puţin sub efectul acelei senzaţii, n-ar fi avut timp, căci cotul unui braţ împodobit cu o apărătoare de cupru pătrunse prin ecran şi-l izbi în coaste şi pe urmă Kaby o împinse pe Lili înăuntru, ţinând-o de gât. Erich, Mark şi Illy veneau pe urmele lor. Zăriră sclipirile albăstrui şi încremeniră, zgâindu-se la obiectul care fusese de mult pierdut. Erich găsi de cuviinţă să-mi adreseze şi mie o privire care spunea „deci tu ai făcut-o”, însă n-avea importanţă. Pe urmă înaintă, apucă Menţinătorul şi-l ţinu strâns în dublul unghi drept făcut de degete, antebraţ şi piept, întinzându-şi cealaltă mănă spre comutatorul pentru Inversiune ca şi cum s-ar fi gândit să deschidă o jumătate de whisky.

Lumina albastră muri şi Vânturile Schimbării mă răscoliră, ca o băutură tare îndelung dorită, ca o notă înfocată de trompetă, venind de nicăieri.

Am simţit vremurile trecute aflate în schimbare străbătându-mă, şi incertitudinile ţiuind în jurul meu, şi realitatea rece ca gheaţa topindu-se şi îndulcindu-şi cerinţele şi constrângerile, şi amintirile rupându-se în bucăţi şi plutind într-un dans dezordonat, ca frunzele toamna, lăsând în urmă poate ceva mai mult decât nişte fantome, şi ceva dinlăuntrul meu avu curajul să spună că nu-i păsa dacă Vânturile acelea purtau pe aripile lor moartea Gretei Forzane, fiindcă sentimentul care mă încerca era foarte plăcut.

Îmi dădeam seama că şi ceilalţi simţeau acelaşi lucru. Până şi Lili cea tumefiată de lovituri părea a spune, printre buzele ei strânse: „Vă urăsc pentru că mă faceţi să beau chestia asta, dar

îmi place nespus de mult gustul ei.” Cred că ne temuserăm cu toţii că nici dacă am fi găsit Menţinătorul şi l-am fi Extravertit n-am fi fost puşi din nou în legătură cu cosmosul şi n-am fi putut simţi adierile acelor Vânturi pe care le urâm şi le iubim atâta.

Însă nu gândul la bomba care se găsea la câţiva paşi mai încolo fu primul lucru care răzbătu până la noi, ci, cu câteva secunde înaintea lui, vocea lui Sid fu cea care ne trezi. Încă mai stătea înlăuntrul ecranului de protecţie, însă acum era întors cu faţa în cealaltă parte. Puteam să zărim spatele pieptarului lui cenuşiu. Exclamaţia lui se auzi foarte clar:

— Jesu!

La început nu mi-am putut da seama cu cine vorbea, dar pot jura că nu-l auzisem niciodată vorbind pe un ton atât de slugarnic şi de linguşitor, cu un glas atât de puternic şi totuşi plin de veneraţie şi, da, de pură teroare.

— Înălţimea Voastră, sunt pătruns din cap până în picioare de tulburare văzând că onoraţi în aşa măsură Zona mea umilă, spuse. Umilă, zic eu şi-ai mei, când mă gândesc că mereu am împodobit-o cu credinţă pentru Înălţimea Voastră, însă niciodată n-am visat că veţi binevoi să… ştiind totuşi că ochii Înălţimii Voastre erau fără îndoială îndreptaţi asupra mea… deşi nu sunt decât o fărâmă de praf rătăcind printre sori… pe mine numai mă învinuiesc. Rogu-vă, spuneţi-mi, Înălţimea Voastră, cum pot să vă slujesc? Nu ştiu nici măcar cum trebuie să vă vorbesc cuviincios, Înălţimea Voastră… Rege… Împărat al Păianjenilor!

Am simţit că mă fac mică de tot, dar că rămân din nefericire la fel de vizibilă ca înainte, şi chiar dacă Vânturile Schimbării suflaseră peste mine şi-mi dăduseră curaj, am socotit că, după toate cele câte se petrecuseră, ceea ce se întâmpla în acel moment era mai mult decât puteam suporta. Pur şi simplu nu era cinstit să se întâmple aşa ceva.

În acelaşi timp, mi-am dat seama că era de aşteptat ca şefii cei mari să-şi fi îndreptat asupra noastră, încă din momentul în care fuseserăm Introversaţi, ochii lor rotunzi ca nişte mărgele negre, care nu clipesc niciodată, şi să fie gata să se năpustească asupra noastră de îndată ce vom fi ieşit din Introversiune. Am încercat să-mi închipui ce se găsea de cealaltă parte a ecranului de protecţie şi nu mi-a plăcut ce-a rezultat.

Însă, în ciuda faptului că eram împietrită, îmi venea greu să mă abţin să chicotesc ca un măscărici la examenul de absolvire

văzând în ce fel primiseră vestea cea mare cei aflaţi în Sala Chirurgicală.

Mă refer la Soldaţi. Înţepeniseră cu toţii, drepţi de parcă ar fi înghiţit vergelele cu care se îndeasă încărcătura în ţeava tunului. Chipurile lor căpătară expresia aceea pretenţioasă, iar ei priviră spre podea şi unii spre alţii fără a-şi pleca deloc capetele, măsurând parcă distanţa dintre picioarele lor şi însemnându-şi cu creta pe tabla minţii seturi posibile de urme de paşi în care ar fi trebuit să calce. Felul în care Erich şi Kaby ţineau Menţinătoarele în mâini deveni foarte formal. Iar felul în care îşi verificau Comunicatoarele şi dădeau din cap optimişti era de-a dreptul ezoteric. Chiar şi Illy reuşea, nu ştiu cum, să arate de parcă ar fi ieşit la paradă.

Apoi din spatele ecranului de protecţie se făcu auzit ceea ce, în condiţiile date, putea fi cel mai îngrozitor zgomot pe care-l auzisem vreodată, ceva ca un urlet, ca un ţipăt venind parcă de departe, transmiţând o notă de ameninţare care mă făcu să tremur, având însă o inflexiune familiară pe care nu eram în stare s-o identific. Vorbele lui Sid, rostite cu voce tare, în grabă, încărcate de teamă, răsunară, întrerupând acel urlet.

— Iertare, Înălţimea Voastră, nu m-am gândit că... desigur, gravitaţia... voi avea grijă de-asta într-o clipă.

Îşi reintroduse prin ecranul de protecţie mâna şi jumătate din cap, fără să privească spre noi, şi pocni din degete. Într-o clipă, Kaby îi înmână Menţinătorul Secundar.

Sid pieri din vedere şi apoi urletul încetă. M-am gândit că dacă în felul acela îşi exprima un Suveran Păianjen iritarea de a fi supus unei gravitaţii nepotrivite, ar fi fost de preferat ca şefii să nu înceapă să discute cu mine.

Erich îşi strânse buzele şi le făcu celorlalţi Soldaţi un semn din cap. Toţi trei pătrunseră prin ecranul de protecţie, călcând cu atâta eleganţă de parcă s-ar fi antrenat toată viaţa pentru acel moment. Am avut ideea smintită că s-ar fi putut ca Erich să-mi ofere braţul, însă el trecu pe lângă mine fără să mă bage în seamă, ca şi cum aş fi fost... o Animatoare.

În momentul următor am ezitat, însă am simţit că trebuia să văd ce se întâmpla, chiar de-ar fi fost să fiu devorată drept pedeapsă. Şi-apoi mă cam bătea gândul că dacă formalităţile aveau să dureze mult chiar şi un Suveran Păianjen avea să afle cât de imun era la o explozie atomică petrecută într-un spaţiu închis.

Alături de Lili, am pătruns prin ecranul de protecţie.

Soldaţii se opriseră la câţiva paşi în faţa acestuia. Am privit în jur, în căutarea arătării, gata să fac în faţa ei o reverenţă, sau orice altceva, dar să fac neapărat ceva, indiferent cum ar fi arătat acea fiinţă.

Am avut dificultăţi să localizez fiara. Şi printre ceilalţi erau câţiva care se descurcau la fel de greu. L-am zărit pe Doc împleticindu-se lângă canapeaua de comandă şi pe Bruce, pe Beau, pe Şaptevezi şi pe Maud stând în picioare în spatele acesteia, şi m-am întrebat dacă nu cumva aveam de-a face cu un monstru invizibil. Pentru şefii noştri trucul invizibilităţii ar fi trebuit să fie uşor de realizat.

Apoi am privit spre dreapta spre sectorul Uşii, în direcţia în care priveau cu toţii şi spre care până şi Doc îşi îndreptase ochii lui sticloşi. Numai că acolo nu se zărea niciun monstru şi nici măcar o Uşă, ci doar Siddy, ţinând în braţe Menţinătorul Secundar şi rânjind ca atunci când mă ameninţa că mă va gâdila, însă cu mai multă răutate pe chip.

— Nicio mişcare, domnilor, strigă ei, în timp ce ochii îi jucau în cap. Ori, de nu, am să culc la pământ toată haita voastră, mă jur că aşa am să fac. Scopul meu neabătut e să văd mai degrabă Zona aruncată în aer decât să mai las o dată instrumentul ăsta din mână.

Mai întâi m-am gândit: „Pe toţi dracii, Sid e un adevărat actor! Nu contează că n-a studiat cu cei ce-au urmat după Burbage. Asta nu face decât să demonstreze cât de priceput a fost Burbage.”

Sid ne convinsese nu numai că adevăraţii Păianjeni sosiseră, dar, mai înainte de asta, şi că gravitaţia de la marginea Magaziei era mai ridicată decât fusese de fapt. Îi dusese de nas pe toţi acei Soldaţi, inclusiv pe micul şi victoriosul meu comandant cu capul mare, şi m-am gândit cât de bine alesese momentul în care, fără a arunca vreo privire spre noi, întinsese mâna şi pocnise din degete.

— Beaugerard! chemă Sid. Du-te lângă Menţinătorul Principal şi cheamă cartierul general. Dar să nu te pună păcatul să treci prin zona Uşii. Du-te prin sectorul Regenatorului. N-am încredere să îngădui vreunui Demon să calce în sectorul în care mă aflu până când nu vom pune treburile la cale.

— Siddy, eşti nemaipomenit, am spus, îndreptându-mă spre el. De îndată ce i-am redat Menţinătorului înfăţişarea normală şi ţi-am zărit faţa drăgălaşă şi…

— Înapoi, desfrânată vicleană! Nici măcar cât măsoară lungimea unei unghii vopsite în roşu a piciorului tău să nu înaintezi mai mult, Regină a Dibăciei şi Mare Preoteasă a Amăgirii! mugi el. În tine am încredere mai puţin decât în oricine. Nu ştiu de ce-ai ascuns Menţinătorul, scumpo, dar mai încolo ai să-mi dezvălui tot adevărul, ori de nu am să-ţi iau capul.

Mi-am dat seama că urma să am de dat nişte explicaţii.

Doc, îndemnat probabil de gestul lui Sid, care mă ameninţa cu degetul, îşi dădu capul pe spate şi dădu drumul unuia dintre acele înfiorătore urlete de lup siberian pe care le imită atât de bine. Sid îi făcu un semn şi el tăcu, arătându-şi toţi colţii într-un rânjet larg, dar acum măcar ştiam cine era vinovat pentru acel urlet ce ar fi trebuit să facă cunoscut disconfortul unui Păianjen şi pe care Sid îl solicitase ori poate că doar îl primise pur şi simplu ca dar din partea zeilor şi-l folosise ca să desăvârşească scena pe care o jucase.

Făcând un înconjur, Beau se apropie grăbit. Erich îi dădu Menţinătorul fără a protesta. Cei patru Soldaţi erau foarte posaci din cauză că pierduseră trecerea în revistă a trupelor.

Beau mătură nişte vechituri de pe unul dintre taburetele solide ale Galeriei de Artă şi aşeză în locul lor, cu mişcări grăbite, dar pline de grijă, Menţinătorul Principal. Pe urmă îngenunche grăbit în faţa lui, îşi puse nişte căşti pe urechi şi începu să caute frecvenţa corectă. Felul în care îşi ducea treaba la îndeplinire făcu gloria lăuntrică pe care o simţeam datorită faptului că avusem acea strălucită idee despre Inversiune să dispară într-o clipită, ca şi cum nici n-ar fi existat, şi în mintea mea nu mai rămase loc decât pentru acele gânduri ale mele care se îndreptau spre cufărul de bronz în care era închisă bomba.

M-am gândit dacă trebuia să sugerez Inversarea acestuia, însă mi-am zis: „Vai, vai, Greta, n-ai o diplomă pe care să le-o arăţi şi probabil că, oricum, n-ai să mai ai nici vreme să încerci şi o variantă secundară.”

Şi pe urmă, enervându-mă la culme, lucru care însă era mai puţin important, Erich făcu în sfârşit ceva ce-mi doream să facă: îşi privi Comunicatorul şi spuse încet:

— Încă nouă minute, dacă timpul Zonei şi cel cosmic sunt sincronizate.

Beau era neclintit ca o stâncă şi făcea nişte reglaje atât de fine încât nici măcar nu-i vedeam degetele mişcându-se.

Atunci, din celălalt capăt al Zonei, Bruce făcu câţiva paşi spre noi. Şaptevezi şi Maud îl urmară. Mi-am amintit că Bruce era alt smintit care avea propriul lui plan de a face Zona să explodeze.

— Sid, strigă el, şi apoi, după ce se asigură că Sid îl ascultă, continuă: Adu-ţi aminte, Sidney, că noi amândoi am sosit la Londra venind din Peterhouse.

Nu m-am prins despre ce vorbea. Pe urmă Bruce îl privi încă o dată pe Erich cu o nepăsare provocatoare, după care se-ntoarse, îl apucă pe Şaptevezi de o încheietură şi-i puse piedică. Probabil că nici cei care sunt pe jumătate cai nu sunt prea buni la lupta corp la corp, şi pe deasupra satirul avea tot dreptul să fie la fel de surprins ca şi mine. Împins de Bruce. Şaptevezi se lovi de Maud şi amândoi se prăvăliră pe podea. Bruce o luă la goană spre cufărul de bronz.

Cei mai mulţi dintre noi strigară.

— Opreşte-l, Sid, ţintuieşte-l la podea!

Sau cam aşa ceva. Eu ştiu că am strigat, fiindcă dintr-odată am avut certitudinea că Bruce îşi ceruse iertare de la Lili fiindcă avea de gând să arunce în aer totul, pe ei doi şi pe noi pe deasupra, individ scârbos şi orbit de dragoste.

Sid îl supraveghease tot timpul şi îşi ridică mâna spre Menţinătorul Secundar, însă nu atinse niciun buton, ci doar continuă să urmărească scena, aşteptând. M-am gândit: „Şeitan să ne pălească! Vrea şi Siddy să-şi vadă moartea cu ochii? Nu-i ajunge ceea ce ştie despre viaţă?”

Bruce îngenunchease şi învârtea nişte chestii aflate în partea din faţă a cufărului. Era atât de strălucitor de parcă s-ar fi aflat sub luminile reflectoarelor, iar eu mi-am spus că nici n-am să-mi dau seama când are să se aprindă globul de foc, nevenindu-mi totuşi să cred ceea ce vedeam. Şaptevezi şi Maud reuşiseră să se desprindă unul de celălalt şi să se ridice în picioare şi se năpustiră spre Bruce. Ceilalţi ţipau la Sid, în afară de micul meu comandant, care doar îl privea plin de fericire pe Bruce. Cât despre Sid, el încă nu lua nicio măsură. Situaţia era deja insuportabilă, însă chiar atunci am simţit cum arterele încep să-mi ia foc în creier, ca nişte şiruri de focuri de artificii, iar aorta începu să-mi vibreze puternic şi, ca măsură de prevedere, două valve o luară razna în interiorul inimii mele, şi-atunci m-am gândit: „Ei bine acum ştiu cum e să mori de un atac de cord şi

din cauza tensiunii prea ridicate” şi am zâmbit liniştită pentru ultima dată, gândindu-mă că atacul de cord are să mă ajute să înşel bomba, când Bruce sări în picioare şi se îndepărtă de cufăr.

— Asta-i tot! anunţă el plin de veselie. E mai în siguranţă acum decât Banca Angliei.

Şaptevezi şi Maud se opriră doar cu o clipă înainte de a-l doborî la pământ şi mi-am zis: „Hei, hai să ne punem în mişcare! Am crezut că atacurile de cord sunt mai rapide.”

Beau vorbi primul. Se întoarse cu spatele la Menţinătorul Principal şi îşi scosese căştile de pe urechi.

— Am stabilit contactul cu cartierul general, zise, plin de însufleţire. Mi-au spus cum trebuie dezamorsată bomba. Nici n-am apucat bine să le spun că sunt de părere că trebuie să ne dezvăluie cum trebuie să procedăm. Ce-ai făcut, domnule? îl întrebă pe Bruce.

— Sunt patru cruci inelate înşirate chiar sub încuietoare. Prima din stânga trebuie rotită spre dreapta cu un sfert de rotaţie, a doua spre stânga cu un sfert de rotaţie, tot aşa şi a patra, iar a treia nu trebuie atinsă.

— Aşa e, domnule, confirmă Beau.

N-am fost în stare să suport lunga tăcere care se lăsă. Cred că eu mi-am consumat în tăcere uşurarea cu cea mai mare viteză. Creierul meu a extras ceva hrană din arterele mele, care-şi reveniseră la starea lor normală de funcţionare. Apoi am ţipat:

— Sid, ştiu că sunt o desfrânată vicleană şi Cea Mai Mare Vulpoaică între toate Vulpile, dar ce naiba înseamnă Peterhouse?

— E cel mai vechi colegiu de la Cambridge, îmi răspunse el cu foarte mult calm.

16

„Sunteţi familiarizaţi cu mănunchiurile infinite de universuri şi cu sistemele de postulate cu final deschis? Cu noţiunea că totul e posibil – reţineţi, totul – şi că totul s-a întâmplat? Totul.”

– Heinlein

FIXATORII DE POSIBILITĂŢI

O oră mai târziu, aveam grijă de ochiul meu învineţit şi de un pahar cu whisky cu sifon, în întunericul timpului somnului, întinsă pe canapeaua aflată la cea mai mare distanţă de pian, trăgând cu coada ochiului la zona viu luminată din jurul barului, unde, în aşteptarea întâlnirii Zonei cu Egiptul şi cu Bătălia Alexandriei, se desfăşura o petrecere pe cinste.

Sid reunise toate problemele noastre extraordinare într-un singur snop şi din moment ce ţinea joker-ul în mână cu aroganţă, de parcă am fi fost cu toţii un maldăr de carne aflat la dispoziţia toanelor Menţinătorului Secundar, reuşise să-i potolească pe toţi, ca pe nişte şcolari.

Rezumând, treaba stătea cam aşa: în intervalul de timp în care se petrecuse cea mai mare parte a întâmplărilor fuseserăm Introversaţi, aşa că era de presupus că numai noi ştiam despre ele, şi într-un fel sau altul eram cu toţii vârâţi până la gât în toată acea tărăşenie, aşa încât fiecare trebuia să-şi ţină gura dacă vroia să-şi protejeze obrazul subţire.

Faptul că Erich amorsase bomba compensa aproape în întregime vina lui Bruce de a instiga la revoltă, şi mai era şi faptul că Doc trăgea la măsea iar, pe deasupra, toţi cei care se declaraseră adepţii mesajului pacifist aveau câte ceva de ascuns. În Mark şi în Kaby simţeam că pot avea încredere deplină, la fel în Maud. Iar în ce-l priveşte pe Erich, fir-ar afurisit să fie, puteai să te încrezi în el câtă vreme pielea îi era în joc. Illy mă cam îngrijora, însă mi-am zis că întotdeauna trebuie să fie o muscă în supă – de data asta una mare, afurisită şi păroasă.

Sid nu pomenise nimic despre propriile lui rufe murdare, însă ştiam cu toţii că eşuase deplorabil în a-şi face datoria de şef al Zonei şi că îşi mai răscumpărase din vină doar datorită acelui vicleşug de ultim moment la care recursese.

Amintindu-mi de trucul lui Sid, m-am gândit o clipă la adevăraţii Păianjeni. Chiar înainte de a mă repezi afară din Sala Chirurgicală îmi construisem în minte o imagine vie a felului în care ei ar fi putut să arate, însă acum nu puteam să mi-o reamintesc. Eram deprimată din cauză că nu puteam să mi-o amintesc, dar probabil că doar îmi închipuisem că avusesem în minte acea imagine, aşa cum un toxicoman îşi închipuie că a descoperit cheia marelui secret al universului. Eu să fiu vreodată în stare să aflu vreun lucru despre Păianjeni, altceva decât imagini ca acelea plăsmuite în starea de tensiune nervoasă în care mă găsisem în timpul zarvei care tocmai luase sfârşit? Să fim serioşi!

Şi ceea ce mă distra cel mai mult (ha-ha!) era faptul că până la urmă eu ajunsesem să fiu persoana cea mai suspectă. Căci Sid nu-mi dăduse răgazul să explic în ce mod dedusesem ce se întâmplase cu Menţinătorul, şi chiar Lili, când mărturisise că ea îl ascunsese, lăsase impresia că e atât de plictisită de toată afacerea aceea încât am impresia că nimeni nu mai crezuse că tot ceea ce spunea era adevărat, cu toate că le servise şi un amănunt foarte realist, spunându-le că folosise Inversia parţială ca să realizeze trucul cu mănuşa, întorcând-o pe dos ca să facă din ea o mănuşă pentru mâna dreaptă şi apoi aplicându-i o Inversie completă, ca să readucă în interior căptuşeala.

Am încercat să-l fac pe Doc să confirme că făcuse acelaşi raţionament pe care îl făcusem şi eu, însă el spusese că, în afară de prima parte a vânătorii, fusese tot timpul în beznă şi nu-şi amintea că Maud i-ar fi explicat de două ori, în detaliu, tot ce se întâmplase. Am ajuns la concluzia că era nevoie de ceva mai multe strădanii până când avea să fie recunoscută reputaţia mea de mare detectiv.

Am privit peste marginea canapelei şi, în lumină, am zărit una dintre mănuşile negre ale lui Bruce. Cineva o lovise probabil cu piciorul, din greşeală, trimiţând-o până lângă canapea. Am pescuit-o. Era cea pentru mâna dreaptă. Marea mea dovadă. Şi, doamne, cât de sătulă eram de ea! Îmi Găt Mitene, Doamne fereşte! Am aruncat-o cât colo şi Illy, stând la pândă nevăzut pe canapeaua de alături, ca o caracatiţă flămândă, întinse un tentacul şi înhăţă mănuşa ca şi cum ar fi înhăţat o îmbucătură bună de gunoi subacvatic. ETeii ăştia pot părea uneori înfiorător de non-umani.

M-am gândit cât sânge rece şi cât spirit de conservare poseda afurisitul ăla de Illy şi cât de uşor cădea la bănuieli Sid şi m-am gândit la Erich, la ochiul meu învineţit şi la felul în care, ca de obicei, ajungeam până la urmă să fiu părăsită de toţi. Bărbaţii mei!

Bruce explicase cum se făcea că era un A-tehnician. La fel ca mulţi dintre noi, avusese în timpul primei săptămâni pe care-o petrecuse în Lumea Schimbării câteva slujbe foarte diferite, dintre care una fusese acea de secretar al unor atomişti neînsemnaţi din zilele aşa numitului Proiect-Manhattan-Satelitul-Pământului. Probabil că de la ei culesese şi câteva dintre ideile lui primejdioase. Încă nu mă prinsesem din ce specie de jigodie eroică făcea parte, însă era din nou prieten de cataramă cu Mark şi Erich. Bărbaţii tuturor!

Sid nu trebuise să discute în contradictoriu cu nimeni. Toate pornirile nestăpânite şi deciziile impuse prin forţă erau acum moarte pe veci, sau cel puţin luau o lungă pauză pentru odihnă. Şi aveam şi eu neapărat nevoie de o asemenea pauză.

Petrecerea încinsă în jurul pianului devenea din ce în ce mai animată. După ce executase un dans îndrăcit cocoţată pe pian, Lili sărise jos lăsându-se prinsă de Sid şi de Şaptevezi, care nu se dăduseră îndărăt să-i facă această favoare. Băuse de stinsese şi arăta tot atât de inocentă în rochiţa ei cenuşie cum ar fi arătat Nell Gwyn în scutece. Îşi continuă dansul, împărţindu-şi în mod egal atenţia între Sid, Erich şi satir. Pe Beau nu-l deranja deloc acest lucru, nu, el zdrăngănea calm la pian „În noaptea asta-i noaptea cea mare”, adică tocmai ce îi strigase ea cu nici două minute în urmă.

Eram bucuroasă că nu luam parte la petrecere. Căci cine poate concura cu o fată de şaptesprezece ani foarte experimentată şi complet deziluzionată care se iroseşte zadarnic pentru prima dată în viaţă?

Am simţit o atingere pe mână. Illy îşi întinsese unul dintre tentacule, un adevărat cablu îmblănit, ca să-mi dea înapoi mănuşa, deşi mai mult ca sigur ştia că n-aveam nevoie de ea. Am împins-o la o parte, zicându-mi în gând că Illy era o tarantulă idioată şi împuţită, însă imediat m-am simţit un pic vinovată. Ce drept aveam să-l critic pe Illy? M-aş fi comportat eu mai bine dacă, peste un milion de ani, m-aş fi găsit închisă într-o cuşcă laolaltă cu unsprezece octopozi? Şi, de fapt, când aveam oare de gând să încetez să mai critic pe toată lumea?

Şi totuşi eram bucuroasă că nu luam parte la petrecere, însă continuam să arunc câte o privire, ca să văd ce fac ceilalţi. Bruce se cinstea de unul singur la bar. Ceva mai înainte Sid i se alăturase şi băuseră împreună, şi-atunci îl auzisem pe Bruce recitând acele versuri deliberat sentimentale ale lui Rupert Brooke: „Căci, ştiu, Anglia-i ţinutul/ Unde se pot duce bărbaţii cu Inimi Minunate;/ Iar din toată Anglia, comitatul Cambridge/ E Comitatul Bărbaţilor ce înţeleg”. Şi-atunci îmi amintisem că şi Brooke murise la o vârstă tânără, în timpul primului război mondial, şi gândurile mele deveniseră neclare. Cea mai mare parte a timpului însă Bruce bău de unul singur. Din când în când, Lili îi arunca câte o privire, se oprea din dans şi râdea.

Am descifrat atâta cât mă interesa din acea afacere între Bruce, Lili şi Erich. Lili îşi dorise din toată inima un cuibuşor liniştit şi nimic altceva n-ar fi putut-o mulţumi, iar acum călca pe propriul ei drum spre iad şi probabil că avea să moară pentru a treia oară de boala lui Bright în această Lume a Schimbării. Bruce nu şi-o dorise pe Lili ori acel cuibuşor liniştit atâta de mult cât îşi dorea schimbările pe care Lumea Schimbării le pune la dispoziţia Soldaţilor care se fâţâie de colo-colo şi beţivilor liricoizi. Sămânţa de care vorbise Lili nu prea se potrivea cu ideea lui despre vindecarea cosmosului. Poate că avea să provoace într-o bună zi o adevărată revoltă, însă mai sigur decât atât era faptul că avea să se mărginească să povestească epopei prin baruri.

Pasiunea care se născuse între el şi Lili n-avea să moară niciodată, oricât de acrită părea să fie în momentul de faţă. Situaţia ar fi putut să nu mai fie privită din punctul de vedere al iubirii adevărate, însă Schimbarea avea să sporească importanţa laturii romantice a istoriei, ceea ce avea să-i facă pe cei doi să creadă că reîntâlnirea lor avea să fie un lucru unic.

Erich avea un *Kamerad* făcut parcă să i se potrivească perfect, un prieten care avusese curajul şi priceperea de a dezamorsa o bombă pe care el avusese curajul s-o amorseze. Trebuie să-i recunosc lui Erich meritul de a ne fi pus într-o situaţie în care, dacă n-am fi găsit Menţinătorul, ne-am fi prăjit, însă nimic nu-i prea dezgustător pentru a fi pus în seama lui Erich.

Făcusem o încercare cu puţin timp în urmă. Mă strecurasem în spatele lui şi-i şoptise:

— Hei, ce mai face comandantul meu mic şi rău? Ai uitat să mai zici *und so weiter*[55] ?

Şi, după ce se întorsese, îmi scosesem ghearele şi-l zgâriasem pe faţă. Şi aşa mă alesesem cu un ochi învineţit. Maud vroise să-mi pună pe ochi o lipitoare electronică, însă m-am mulţumit cu tratamentul străvechi ce necesită doar o batistă înmuiată în apă rece ca gheaţa. Ei bine, măcar Erich se alesese cu nişte zgârieturi care să se potrivească cu cele ale lui Bruce. Mai puţin adânci, e drept, însă patru la număr, şi mi-am zis că poate aveau să se infecteze, căci nu-mi mai spălasem mâinile de când cu vânătoarea. Şi, nu-i vorbă, Erich adoră cicatricile.

Mark fusese cel care mă ajutase să mă ridic de jos după ce Erich mă doborâse dintr-o singură lovitură.

— Mai ai la dispoziţie vreun omnia pentru asta? îl repezisem.

— Pentru ce? mă întrebase el.

— Oh, pentru tot ceea ce ni s-a întâmplat, îi spusesem, dezgustată.

Pentru o clipă dăduse impresia că într-adevăr se gândeşte, după care spusese:

— *Omnia mutantur, nihil interit.*

— Şi ce-nseamnă asta? îl întrebasem.

— Toate se schimbă, dar nimic nu-i cu adevărat pierdut, îmi răspunsese.

Aceasta ar fi o filosofie pe care te-ai putea baza de minune dacă ai dori să rezişti Vânturilor Schimbării. Şi în acelaşi timp o filosofie a naibii de idioată. Mă întrebam dacă Mark credea într-adevăr în ea. Îmi doream să pot crede şi eu. Am început să mă gândesc că-i o tâmpenie să încerci să fii un Demon cumsecade sau un bun Animator. Dar pe urmă mi-am zis: „Aşa e viaţa, Greta. Cât trăieşti trebuie, într-un fel sau altul, să iubeşti.” Însă există momente când nu-i chiar aşa de uşor să-i iubeşti pe unii dintre indivizii ăştia.

Ceva îmi atinse iarăşi palma. Era tentaculul lui Illy, cu lujerii din vârf răspândiţi, formând o mică tufă înfoiată. Am vrut să-mi feresc mâna, însă pe urmă mi-am dat seama că Lunaticul pur şi simplu se simţea singur. M-am predat şi mi-am lăsat palma deschisă, gata să recepţionez apăsările uşoare cerute de conversaţia tactilă.

Şi imediat am descifrat următoarele cuvinte:

---

[55] Und so weiter = şi aşa mai departe (în limba germană în text) (N. tr.).

— Te simţi singură, Greta, fetiţo?

Lucru care, vă spun, aproape că m-a trimis la podea. Dintr-odată înţelegeam limbajul tactil, pe care de fapt n-ar fi trebuit să-l înţeleg deloc, şi încă îl recepţionam direct în engleză, lucru pe care nu puteam să-l pricep.

O clipă m-am gândit că probabil Illy îşi folosise şi vocea însă eram sigură că n-o făcuse. Iar apoi mi-am zis că utilizase telepatia, folosind limbajul tactil drept paravan. Apoi mi-am dat seama ce se întâmplase: îmi apăsase palma cu tentaculul în acelaşi fel îi care apăsa tastele laringelui său artificial când vroia să comunice în engleză şi, cum cunoşteam şi eu felul în care trebuie să apeşi tastele ca să comunici în engleză, mintea mea făcuse traducerea în mod automat.

Realizând acest lucru, aproape că m-a cuprins tracul, însă eram prea istovită ca să mă las îmbătată de conştientizarea proprie mele valori. N-am făcut nimic altceva decât să mă întind pe spate şi să las gândurile să-mi străbată mintea. E bine când îţi vorbeşte cineva, chiar şi o caracatiţă cu o greutate mai mică decât cea normală. Şi acum, când nu mai chiţăia, vorbele lui Illy nu mai păreau atât de idioate, iar frazele lui păreau mai elaborate.

— Eşti tristă pentru că n-ai să înţelegi niciodată ce se întâmplă cu noi, Greta, fetiţo, mă întrebă el, pentru că n-ai să fii niciodată altceva decât o umbră care luptă împotriva altor umbre şi încearcă, în răgazul dintre bătălii, să iubească alte umbre? A venit vremea să înţelegi că noi de fapt nu luptăm într-un război, cu toate că aşa pare, ci că de fapt trecem printr-un fel de evoluţie, deşi nu-i de genul celei la care se gândea Erich. În mintea voastră de pământeni există un termen şi o teorie care se potrivesc acestui fenomen E vorba de o teorie care există pe multe alte planete. Se referă la acele patru ordine ale vieţii: Plante, Animale, Oameni şi Demoni. Plantele sunt fixatori energetici, căci nu se pot mişca prin spaţiu sau prin timp, dar pot să adune energie şi s-o transforme. Animalele sunt fixatori ai spaţiului, căci se pot deplasa prin spaţiu. Omul (Pământean sau ET, Lunar sau non-Lunar) e fixator al timpului, căci are memorie. Demonii sunt cel de-al patrulea ordin al evoluţiei: fixatorii posibilităţilor. Ei pot construi tot ceea ce-ar putea face parte din ceea ce este, şi asta este funcţia lor evolutivă. Învierea e precum metamorfoza unei omizi într-un fluture: o fiinţă din cel de al treilea ordin îşi sparge crisalida liniei vieţii şi trece în cel de al patrulea ordin al vieţii. Saltul din coconul sfâşiat al unei realităţi imuabile e asemănător saltului primului animal care încetează a mai fi plantă, iar Lumea Schimbării e miezul în jurul căruia s-au ţesut atâtea mituri despre nemurire. Orice evoluţie arată la început ca un război: octopozii împotriva monopozilor, mamiferele împotriva reptilelor. Şi are o dialectică a ei neapărat necesară: trebuie să existe teza – noi o numim Şarpe – şi antiteza – Păianjen – înainte de a putea avea loc sinteza finală, când toate posibilităţile vor fi pe deplin realizate, într-un univers final. Războiul Final nu-i ceea ce pare, nu-i o distrugere oarbă. Aminteşte-ţi că Şarpele este simbolul vostru pentru înţelepciune, iar Păianjenul cel pentru răbdare. E drept ca aceste două nume să ţi se pară înspăimântătoare, căci întreaga existenţă a fiinţelor evoluate e un amestec de orori şi delicii. Şi nu fi surprinsă, Greta, fetiţo, de amploarea gândurilor şi a vorbelor mele. Într-un fel, am avut la dispoziţie un milion de ani pentru a studia Terra şi pentru a-i învăţa graiurile şi miturile. Cine sunt adevăraţii Păianjeni şi adevăraţii Şerpi? Vreau să spun, cine sunt primii fixatori ai posibilităţilor? Cine a fost Adam, Greta, fetiţo? Cine a fost Cain? Cine au fost Eva şi Lilith? Fixând toate posibilităţile, Demonii realizează o legătură între mental şi material. Toate creaturile

celor patru ordine trăiesc în minţile din întregul cosmos şi în afara lor. Chiar şi Zona asta e construită după modelul unui creier uriaş: podeaua ei e cutia craniană, frontiera Vidului e cortexul, da, până şi Menţinătorul Principal şi cel Secundar sunt omologi cu glanda pineală şi cu cea pituitară, care, într-un fel, susţin întregul sistem nervos. Iată deci care-i imaginea cea adevărată, Greta, fetiţo.

Comunicarea tactilă încetă şi vârfurile lujerilor din capătul tentaculului lui Illy se adunară, formând o perniţă moale, pe care am mângâiat-o cu degetele, transmiţându-i:

— Mulţumesc, Tăticule-cu-picioare-Lungi.

Rumegând ceea ce-mi spusese Illy, am privit ceata adunată în jurul pianului. Petrecerea părea pe sfârşite. Cel puţin unii dintre ei păreau a fi sătui de distracţie. Sid se aşezase pe canapeaua de comandă şi făcea reglajele necesare intrării în contact cu Egiptul. Mark şi Kaby erau alături de el, arzând de nerăbdare, bântuiţi de imaginile şirurilor nesfârşite de Morţi Vii călări, de arcaşi mânându-şi caii spre un nor în formă de ciupercă. M-am gândit la ceea ce-mi spusese Illy şi am reuşit să zâmbesc. Se părea că noi eram cei care trebuia să câştigăm şi să pierdem toate bătăliile, luptând când de o parte, când de cealaltă.

Mark, care tocmai îşi pusese pe el uniforma aceea specifică luptătorilor parţi, mormăi vesel:

— Iarăşi pantaloni!

Şi apoi îşi puse pe cap pălăria asemănătoare unui cornet de îngheţată căptuşit cu blană şi începu să se învârtă de colo-colo, fluturând mânecile prea lungi ale hainei lui acoperite cu plăci metalice. Scoase din teacă o sabie cu gardă în formă de inimă şi o flutură înspre Bruce şi Erich, îndemnându-i să se urnească din loc.

Kaby se gândise să se deghizeze cu hainele de babă pe care ar fi trebuit să le poarte Benson-Carter. O jumătate a inimii mele s-a umplut de bucurie la gândul că ea avea să fie nevoită să mascheze cufărul şi să şchiopăteze.

Bruce şi Erich încă nu erau dispuşi să asculte de ordinele lui Mark. Erich se apropie de Bruce, care era lângă bar, şi-i spuse ceva, iar Bruce coborî de pe scaunul lui de la bar şi, împreună cu Erich, porni spre pian. Erich îl bătu pe umăr pe Beau şi se aplecă să-i şoptească nu ştiu ce la ureche, iar Beau dădu din cap şi încetă să mai cânte „Limehouse Blues”, atacând acordurile unei piese lente şi nostalgice.

Erich şi Bruce îi făcură cu mâna lui Mark şi-i zâmbiră, vrând parcă să-i dea de înţeles că, fie că el venea să li se alăture, fie că nu, ei trei, legatul, locotenentul şi comandantul aveau să rămână în continuare foarte buni prieteni. Şi în timp ce Şaptevezi o îmbrăţişă pe Lili cu un entuziasm pur, care mă făcu să mă-ntreb de ce-mi risipisem atâta imaginaţie gândindu-mă la tratamentele genetice care ar fi putut să-i fie aplicate satirului, Erich şi Bruce începură să cânte:

„Pentru legiunile pierdute, pentru-ale osândiţilor cohorte,
Ce prin tuneluri fără timp au rost să se târască,
Trei Morţi Vii, la schimbări imuni, cântă, ridicaţi din moarte,
Trei ai Păianjenilor bravi Soldaţi. Crima trăiască!
Trei şoareci orbi pe-o cale rătăcită a vremii suntem noi,
Sst-sst-sst!
Pierdutu-ne-am prezentul şi nu venim 'napoi,
Sst-sst-sst!
Soldaţi ai Schimbării pe petreceri porniţi,
Cum nu se poate mai afurisiţi,
Femei-Fantome, la noi să vă gândiţi,
Sst-sst-sst!”

În timp ce ei cântau, mi-am privit fusta cenuşie, apoi am privit spre Maud şi spre Lili şi m-am gândit: „Trei dame cenuşii pentru trei husari negri, cam aşa s-ar putea numi cursa în care alergăm.” Ei bine, niciodată nu m-am gândit că aş fi o alergătoare foarte bună, care câştigă toate cursele. Nici nu m-aş simţi bine dacă ar fi aşa. Şi dacă stau şi mă gândesc bine, având în vedere felul în care se desfăşoară evenimentele, va trebui să pierdem şi să câştigăm toate cursele care se vor desfăşura o bună bucată de vreme de acum încolo.

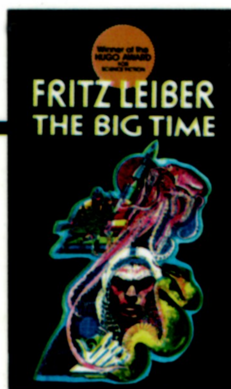
Am atins cu degetele lujerii din vârful tentaculului lui Illy, transmiţându-i:

— Într-adevăr, asta-i imaginea cea adevărată, prietene Păianjen.

Fritz LEIBER

MARELE JOC AL TIMPULUI

O carte
interesantă
și misterioasă
în același timp,
despre un grup de oameni
smulși din linia vieții
de către emisari veniți
din viitor, care luptă să
schimbe structura timpului
și a istoriei.

P. SCHUYLER MILLER,
Analog

Editura
PYGMALION
Ploieşti, 2002